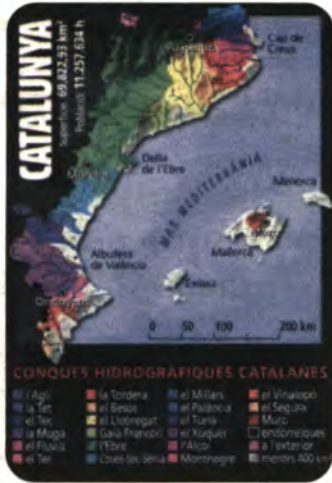

Catalans: "Malaurada la nació que rep els que la conquereixen amb toc de tabal, que odia l'opressió en somnis i l'accepta desperta. Que sols aixeca la veu quan hi ha morts. Que no es revolta fins que no té el coll sota el llàmpec de l'espasa enemiga"

Espanyol: "Ets mon germà: per què et baralles contra mi? Per què envaeixes el meu país i mires de subjugar-me a fi de donar gust als qui aspiren a la glòria i al poder?"

(Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 508

1º DE JUNY DEL 2003

PREU: 2 €

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 22 anys qu3 n'Andreu Martorell va obrir l'Estudi Fotogràfic Magenta al carrer d'Eusebi Estada,30 de Ciutat. Te el darrer crit en tecnologia digital. Tel. 971 752 984

Fa 30 anys que en Joan Blasco i el seu germà Francesc regenten el Bar Milà a la Plaça Fleming de Ciutat. Fa obrir aquest bar Mestre Perico l'any 1933. Despatxen el plat del dia, beguda i cafè inclosos a 7 €. Tel. 971 298 834

Fa 4 anys que na Mercè Vilalba regenta la Botiga de Moda Infantil Chivi Kits al carrer de Jaume Balmes de Ciutat. Tel. 971 209 478

Fa 12 anys que en Vicenç Lucas regenta la Botiga Enmarcacions Lucas al carrer de Jaume Balmes de Ciutat. Tel. 971 204 352

Fa 3 anys que en Joan Amengual de Ciutat va obrir la botiga Solucions en Fusta Madinstal al carrer so n'Oliva 15 de Ciutat: armaris, parquet, portes, cuines... Tel. 971 752 061

Fa un any que na Pilar Mañez ha obert la botiga de Moda Mañez al carrer de Francesc Sanxo de Ciutat. Ven vestits de senyora juvenil. Tel. 871 952 285

És en Josep Hermes, que fa dos anys te despatx obert a la Plaça Fleming de Ciutat. Fa les cartes de tarot, és clarivident, fa ajuda divina etc. Tel. 971 901 110

Fa 11 anys que en Pepe Monjon regenta el Bar Balmes al carrer de Jaume Balmes de Ciutat. Despatxa menús a 6€. Tel. 971 751 000

En Gabriel Panissa de Ciutat i en Tomeu Sabater se Bunyola regenten el GYM Club Gabriel al carrer Henrri Dunnant de Ciutat. Tel. 971 750 200

Fa 10 anys que n'Encarna Vázquez regenta la Gelateria Avinguda a l'Avinguda de so n'Oliva. Tel. 656 975 805

**el Català,
una llengua
d'Europa**

Amb 10,8 milions de parlants, el Català és la 7ena llengua més parlada d'Europa.

de tu a tu.
sempre en català

**NO VOLEM SANG
PER PETROLI**

NO ALS VAMPIRS DEL PETROLI

**ATUREM
LA GUERRA
CONTRA IRAQ**

**PAREM LES MATANCES
DE NINS I CIVILS
LA GUERRA ÉS EL
TERRORISME DELS RICS**

La Santa Espina

Som i serem gent catalana tant si es vol com si no es vol, que no hi ha terra més ufana sota la capa del sol.

Déu va passar-hi en primavera, i tot cantava al seu pas. Canta la terra encara entera, i canta que cantaràs.

Canta l'ocell, el riu, la planta, canten la lluna i el sol. Tot treballant la dona canta i canta al peu del bressol.

I canta a dintre de la terra lo passat ja mai passat, i jorns i nits, de serra en serra, com tot canta al Montserrat.

Àngel Guimerà
Música: Enric Morera

Foc i Fum

MATEU MARIÓDE SANT JOAN

* Vaig conèixer al nostre bon bisbe Teodor fa una trentana d'anys en la seva visita a l'Acolliment de s'Arenal. L'Acolliment era un bar, al costat de Correus que havia obert en Jaume Santandreu amb el rector de can Pastilla d'aleshores senyor Aguiló, per acollir als semi marginats que ja hi havia per s'Arenal aquell temps. Allà tenien menjar i beure a més de companyia. També acollia als sindicats clandestins d'aleshores i a la associació de veïns encara no legalitzada, i ho podia fer perquè amb el Concordat del Vaticà i l'Estat espanyol, la policia no podia entrar a llocs regentats per l'Església, de manera que allà ens hi podien reunir tranquils.

Abans del Bisbe Teodor, tinguerem el bisbe Hervàs, valencià castellanitzat, per convenciment o per obligació d'aquells anys d'espanyolisme obligatori. Llavors tinguerem el bisbe Lara, un andalús, ben bona persona però que no va dir mai una paraula en català i no tengué mai intenció d'aprender-lo.

* Vaig veure el bisbe Teodor que arribava acompanyat del seu vicari episcopal caminant pel carrer i ens va saludar. Al principi me pensava que parlava castellà com tos els bisbes que havia conegut, i me pensava que parlava castellà, perquè els valencians parlen en la fonètica castellana, però ben pres me'n vaig adonar que el nostre bisbe parlava com noltros, i la meva sorpresa, i la meva alegria foren immenses.

Un bisbe, el bisbe Teodor, que va fer lleis a l'església diocesana de normalització de la llengua catalana, que va fer editar missals i altre material a fi que el català tornés a ser la llengua de l'església mallorquina. Un bisbe bo que se feu estimar.

Ara ens ha deixat, i ens ha deixat a una edat encara jove, quan podria haver estat encara una vintena d'anys fent be a la nostra església i a Mallorca sencera. La culpa és del tabac. Els nostre bisbe fumava tabac. Una cosa que a altres religions cristianes com per exemple els mormons ho tenen per pecat.

* La ONS ens informa aquests dies que moren cinc milions de persones per culpa del tabac a l'any. Per això els 183 estats que conformen aquest organisme han resolt prohibir la propaganda del tabac i la publicitat que diu que es light o que no te quitrà o altres substàncies perilloses. També ha aconsellat que pugi el preu del tabac a fi que no estigui a l'abast dels joves. Seria bo que el govern espanyol prengui cartes en aquest assumpte, deixi de tenir el monopoli del tabac, i ens estimi un poc més. Els partits polítics independentistes haurien de posar al seu programa electoral la supressió d'aquest monopoli i la propaganda en contra d'aquesta droga, que com totes les drogues, mata.

* I que me'n direu d'en Rabasco i el seu partit de gent maleducada, xenòfoba, violenta i racista. Ja podeu veure com és la família Rabasco quan el seu fill, amb altres militants i candidats del partit insultaren a les prostitutes negres de la Platja de s'Arenal dient-los a crits pels altaveus de la seva furgoneta de propaganda electoral: "Malas putas, os vais a comer mi polla" o "maricones de mierda" als homosexuales que trobaren un poc més enllà. O que apallissaren i humiliaren a un grup de turistes que anaven a dormir. Una família com la d'en Rabasco, on s'ensenyen aquestes maneres de comportar-se és indesitjable a qualsevol poble de gent normal i si a s'Arenal o a qualsevol altre poble els voten, és perquè son de la seva mateixa calanya. Ω

Antoni Català president d'A.C.Hoteles contra la política d'Aznar

Aznar al servei de quatre amics i en contra de la majoria social que li va donar suport

Les empreses dels amics d'Aznar, com Iñigo de Oriol, estan fent públic les primeres contrapartides que van a rebre de mans dels invasors d'Iraq i que tantes morts han produït.

L'empresa IBERDROLA ha fet públic el primer contracte en ferm que ha rebut una empresa "espanyola" per a reconstruir allò que prèviament milers de bombes americanes i angleses s'han encarregat de destruir.

Al marge del rebuig ètic que pot representar aquest negoci, és denunciabile també que el PP faça aparèixer la notícia en plena campanya electoral amb l'objectiu de demostrar a l'opinió pública l'encert al donar suport a la guerra contra el poble iraquí.

A hores d'ara ja sabem en que es concreta allò que el germà de Bush va anunciar com a "guanys indescriptibles" es a dir un contracte, tacat de sang, de milions d'euros a favor d'una empresa concreta: Iberdrola.

La prepotència d'Aznar i el menyspreu a l'opinió dels ciutadans que es manifestaren contra la guerra contrasten amb les manifestacions efectuades per importants empresaris que com el cas d'Antoni Català president de A.C.Hoteles ha manifestat avui a la ràdio que l'aposta d'Aznar a favor de la guerra ha sigut una "autèntica barbaritat".

Es fa palès que el PP d'Aznar no sols governa en contra dels treballadors si no també en contra de la majoria social que li va donar suport en les darreres eleccions.

Aznar, per a donar beneficis a quatre amics, posa en perill l'economia de milers de ciutadans, treballadors i empresaris. A més ha posat en el punt de mira del fonamentalisme islàmic al "regne" d'Espanya. ANNA notícies.

De Vilaweb

Indra, la principal empresa espanyola d'armament, feu el recompte de totes les eleccions Indra, la principal empresa espanyola d'armament, s'encarregà del recompte provisional de totes les eleccions que es fan el 25 maig a l'estat espanyol. Ho ha fet a la gran majoria dels comicis que hi ha hagut des de l'any 1976. L'empresa ha signat un contracte amb el ministeri espanyol d'Interior per valor de vuit milions d'euros, que inclou la difusió dels resultats via internet i SMS.

Segons el directori d'empreses de la web Defensa.com, el 40% de la facturació d'Indra prové de negocis d'armament.

La intervenció d'Indra en la vida pública del nostre país ha tingut un episodi recent de polèmica. L'empresa va signar un acord de col·laboració amb el Fòrum 2004 de Barcelona, dedicat en part a 'debatre sobre la pau', pel qual desenvoluparà els sistemes tecnològics. A Bétera (Camp de Túria) Indra equiparà el quarter d'alta disponibilitat de l'OTAN, que ha generat un fort rebuig ciutadà, amb un contracte de setze milions d'euros. Aquesta empresa també participa en els pressupostos R+D militars espanyol, com figura en aquest informe de la Fundació per la Pau. Indra també és a l'informe d'exportació militar espanyola de l'any 1998, fet per la Càtedra Unesco sobre Pau i Drets Humans. Entre més contractes, va modernitzar els míssils de l'armada marroquina. Vilaweb. Ω

[Editorial de Gara
traduïda al català per
ANNA]

Vestidures per a una decisió política

Les sentències del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional per les que es veta la participació electoral d'un total de 225 candidatures en Euskal Herria reflecteixen en la seua redacció una coincidència fonamental: que la resolució no és el resultat de l'argumentació que li precedeix, sinó que l'argumentació s'ha escrit buscant la forma de fer-la encaixar en la decisió prohibitiva prèviament adoptada i que té una fonamentació essencialment política.

I així es pot observar que el Constitucional corregeix alguns criteris emprats pel Suprem, endinsant-se en uns raonaments que a la fi acaben contradient-se amb la decisió que finalment adopta.

El resultat del procés judicial obert a partir dels recursos de la Fiscalia i l'Advocacia de l'Estat és l'inicialment pretès pel Pacte PP-PSOE: l'exclusió de les quatre candidatures d'AuB i de la pràctica totalitat de les plataformes locals abertzales i d'esquerres, i l'admissió d'algunes excepcions que poguessen servir per a justificar que existia la possibilitat d'haver evitat les prohibicions. No obstant, l'envergadura de l'aposta i la brevetat dels terminis per a afrontar-la han fet que, observant i analitzant les candidatures que no han sigut recorregudes, les que van ser inicialment admeses pel

Suprem i les que finalment ha salvat de la crema el Constitucional, és impossible determinar en base a quin criteri jurídic raonable unes candidatures han sigut prohibides i altres no. Hi ha llistes encapçalades per notoris portaveus d'organitzacions il·legalitzades que no han sigut recorregudes. S'han prohibit candidatures amb dos membres relacionats amb Batauna i s'han admesos els recursos d'altres que tenen fins a set. És a dir, tot aquest procés ha tingut poc de judicial i molt de polític, i fóra qual fóra el criteri utilitzat per les plataformes a l'hora d'elaborar les seues llistes, el resultat hagués sigut el mateix.

A més, com es constata en el vot particular d'una de les integrants del Tribunal Constitucional, s'ha negat a les candidatures prohibides la possibilitat de defensar-se adequadament.

Tot això permet presumir que les plataformes vedades podran trobar empara en el Tribunal d'Estrasburg. Però, per a llavors, serà ja massa tard. Per això, en aquest moment, es presenta com especialment transcendent la resposta política que done l'electorat a aquesta injustícia. - Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

Ha ficat, i l'han ficat, els malvats que son els TERRORISTES, posem el cas d'ETA, dinamita i pistoles, (les metralleres les tenen per a les fotos de la policia) i ara vostè amb la seva pròpia mà, portarà la seva adhesió dels TERRORISTES PROFESSIONALS, aquests SÍ que son "bons", amb canons, tancs, bombarders, cuirassats, estarà

vostè SATISFET, (d'ara endavant tindrà vostè MOROS dolents TERRORISTES per parar un tren) ale, ale, gaudeixi vostè de la seva papereta del PP o PSOE... potser amb un vinet, serà més fàcil de pair.

El que s'hauria de fer demà

Terroristes

, mateix davant l'ONU que els NORDAMERICANS, els ANGELESOS i els CASTELLANS demanen perdó, se jutge als culpables i... (aquí pau i allà glòria) vosaltres mateixos, reiterem allò potser amb un vinet...

Què és la DIVERSITAT? Que desapareguin els CATALANS!! , amb això estan, amb això estan el CAPITANS!!.

Sempre crítica, doncs NO! GRACIES FERRER, per la vostra SANFAINA, després de més de 60 anys ja em mereixia poder comprar-la no creieu?. Ω

Josep Casalta de Vila-Real

PSICOLOGIA, ÈTICA I GUERRA-II^a PART

PER

RICARD-JOAN COLOM

LES SITUACIONS

FALSA PAU.

“La més cruel guerra que Déu pot fer als humans, en aquesta vida, és privar-los d'aquesta guerra que vingué a dur. Sóc vingut a portar la guerra (Mateu 10:34), digué, i per a ensinistrar-los en aquesta guerra, *sóc vingut a dur el ferro i el foc* (Lluc 12:49-53). Abans, el món vivia una falsa pau” (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor occità, de l'Alvernya).

“Quan sentim una gran pau devem témer pels nostres ressorts vitals; probablement s'estan florint” (B. Jarnes, 1888).

“La guerra és dolça per als que no la coneixen” (Erasmus de Rotterdam, 1466-1536, filòsof i màxim teòleg humanista neerlandès).

“La temor a la guerra és pitjor que la guerra mateixa” (Lucius Anneus Sèneca, 4-2? a. de C.-65 d. de C., filòsof estoic hispanoromà).

LLIBERTAT I ESCLAVATGE.

“Creu-te realment que ser feliç vol dir ser lliure i que ser lliure vol dir ser valent. Idò no prenguis a la lleugera els perills de la guerra” (Tucídides d'Halinont, 460-400 a. de C., historiador grec).

“Els cavalls en la guerra eren més feliços que nosaltres els soldats, perquè malgrat que també suportaven la guerra com nosaltres, almenys no els obligaven a creure-hi. Dissortats, però lliures, els cavalls” (Louis Ferdinand Céline, 1894-1961, escriptor francès).

“Els cavalls en la guerra eren més feliços que no pas nosaltres els soldats, car encara que també suportaven la guerra igual que nosaltres, almenys no es veien obligats a creure-hi. Dissortats, però lliures, els cavalls” (Lin Iutang, 1895-1976, escriptora estatounidenca, d'origen xinès).

“Soldats! No us lliureu a aquestes brutalitats...que us esclavitzin...que us tractin com a un ramat humà i que us utilitzin de carn de canó! No sou pas màquines! Sou homes! I amb l'amor de la humanitat en les vostres ànimes! No tingueu malícia!...” (Charles Spencer Chaplin, *Xarlot*, 1889-1978, cineasta anglès, nacionalitzat estatounidenc, a “El Gran Dictador”).

CHAPLIN, XARLOT.

RAONS I MÈRITS.

“L'adversitat mostra el geni d'un general; la bona fortuna l'amaga” (Quint Horaci Flac, 65-8 a.C., poeta llatí).

Vencer sin peligro es triunfar sin gloria (Pierre Corneille, 1606-1684, dramaturg francès).

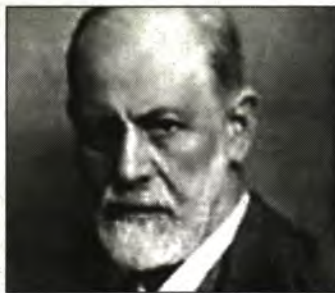
“És perfectament comprensible l'afecció de la Humanitat per la guerra, car aquesta ve a trencar l'estancament de la societat i serveix per a palesar els mèrits personals de tots els homes” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatounidenc).

“El culte als herois ha existit, existeix i existirà sempre amb caràcter universal en el si de la humanitat” (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

“La guerra forma part de l'ordre creat per Déu. Les més nobles virtuts de l'home hi són manifestades: el coratge i l'abnegació, l'esperit del deure i el sacrifici de si mateix. Sense la guerra el món s'enfonsaria en el materialisme” (General H. J. Ludwig von Moltke, militarista alemany, Gersdorff 25-5-1848-Berlín 18-6-1916).

“En les adversitats surt la virtut a la llum” (Aristòtil, 384-322 a. C., filòsof grec).

“En realitat, els nostres conciutadans del món no van caure tan baix com havíem cregut, per la simple raó que no eren en un nivell tan elevat com ens els havíem imaginat” (Sigmund Freud, 1856-1939, psicòleg austríaco jueu, fundador de la Psicoanàlisi, a propòsit de la primera guerra mundial).

SIGMUND FREUD.

“Viure entre els homes que donarien la darrera cigarrera, el darrer mos, ai, fins i tot la darrera alenada si calgués per un company –aquest és el companyonatge de les trinxeres. L'única cosa neta nascuda d'aquesta vida de crueltat i porqueria. Creix en puresa entre la profunda obscenitat de l'entorn” (D'una conversa d'un anglès esmentat per John Ellis, a “Eye Deep In Hell: Trench Warfare in World War I”).

VALORS I SENTIMENTS

SORPRESA.

“Res no pareix, de moment, més rar en la guerra que oír les mateixes veus de comandament que tant repetidament van ser oïdes en el període de la instrucció. Ha de ser proclamat ben alt; ningú mai a França havia pensat que una diada poguessin servir de debò” (Pèire Benoit, 1885-1962, novel·lista occità).

“En les guerres més que no pas en cap altre cas, els esdeveniments no s'avenen a les esperances” (Titus Livi, 59 a. C.-17, historiador romà).

VERITAT I MENTIDA.

“Tota guerra és engany” (Sun Tzu, general xinès, ca. 500 a. C., a “L'art de la guerra”).

“La gent no conta mai tantes mentides com després d'una cacera, durant una guerra o abans d'unes eleccions” (Otto von Bismarck-Schönhausen, 1815-1898, el *Canceller de Ferro*).

OTTO VON BISMARCK

“Allò més terrible de la guerra és que mata tota amor a la veritat” (Georges Brandes, 842-1927, escriptor danès).

“Si permetem que la gent vegi aqueixa mena de coses, no hi havia mai més cap guerra” (Oficial del Pentagó, en parlar de per què l'Exèrcit censurà el metratge gràfic de la Guerra de Golf 1990-1991).

“No diguis mai que s'acaba el teu camí. No creguis pas ser al teu darrer revolt. El rúfol cel d'avui no pot pas enfosquir el demà que tindrem, d'aire net i de sol. El temps vindrà i el dia, l'hora i el minut sentiràs coro la nit retruny del nostre pas. Ja som aquí! S'ha fos amb l'enemic vençut aquest passat on has estat a punt de morir. El nostre cant, que s'estengui com un foc. El nostre cant, que s'allargui com el vent. Que com pluja d'abril amari a poc a poc les gleves de dolor dins el cor de la gent. No diguis mai que s'acaba el teu camí, no creguis pas ser al teu darrer revolt. Ja som aquí. Portem, amagat el sarró, un sol llevant, el dur triomf de la claror. No diguis mai que petges el darrer revolt. Ja som aquí, milers, i tots portem el sol. (“Cant dels guerrillers”, poema anònim de jueus polonesos durant l'ocupació nazi, traduït del jídix “Letzen weig”, de “Cançons del Ghetto”).

“Quan tot el món està boig, estar bé del cap és una follia” (Paul Anthony Samuelson, *1915, economista nord-americà).

PAUL SAMUELSON.

INTEL·LIGÈNCIA, SENY.

“Cap home no és tan fava com per a desitjar la guerra i no la pau; car en la pau, els fills porten llurs pares a la tomba, i en la guerra són els pares qui duen llurs fills a la tomba” (Herodot d'Halicamàs, 484-421 a. de C., historiador grec).

“La guerra fa estúpid al vencedor i rancuniós al vençut” (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany).

“Inteligència militar son dos terminos contradictoris” (Julius Henry Marx, *Groucho*, 1890-1977, actor, humorista i escriptor estatounidenc).

✎ “Hom espera que fins al darrer dels membres del Partit sia competent, treballador i encara intel·ligent –sempre dins uns límits reduïts, clar-, però sempre és menester que sia un fanàtic ignorant i crèdul en qui dominen la por, la malícia, l'adulació i una contínua sensació orgiàstica de triomf. En uns altres mots, cal que posseezca la mentalitat típica de la guerra” (“1984”, Georges Orwell, novel·la escrita el 1948).

✎ “GENERAL, EL TEU TANC ÉS MÉS FORT QUE UN COTXE

Arrasa un bosc i aixafa cent homes.

Però té un defecte:

Ha menester d'un conductor.

General, el teu bombarder és poderós,

Vola més ràpid que la tempesta i carrega més que un elefant.

Però té un defecte:

Ha menester d'un pilot.

General, l'home és molt útil.

Pot volar i pot matar.

Però té un defecte:

Pot pensar”.

(“Cató de guerra”, Bertoldt Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

✎ “Vet ací un soldat en plena guerra. Primer és valent perquè troba que res no li ha de succeir, que ell no és com els altres, que té una virtut especial i una mitja certitud que no l'han pas de tocar” (Ernest Miller Hemingway, 1898-1961, novel·lista estatunidenc).

✎ “És una insensatesa considerar que teixir un pulóver per a qualque malfeiner sia una bona acció, mentre que l'intent dels generals alemanys per aturar la carnisseria de milions de víctimes innocents, en voler matar Hitler, ha de ser rebutjat com un assassinat” (Richard Wurmbrand, pastor jueu messiànic protestant de llengua alemanya, màrtir a Romania, s. XX, on passà 14 anys en presons d'isolament nazis i comunistes sota tortures).

RICHARD WURMBRAND I SENYORA

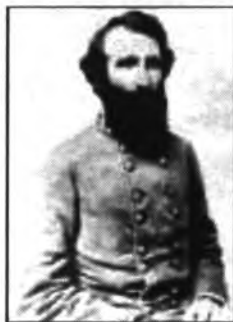
✎ “En el progrés de la divisió del treball, la feina de la gran majoria d'aquells que viuen del propi treball, ço és, de l'engròs de la gent, termina per limitar-se a unes poques operacions simples, una o dues. Però la intel·ligència dels homes és necessàriament formada per les seves ocupacions ordinàries. Un home qui passa sa vida entera realitzant unes poques operacions simples, els resultats de les quals són sempre els mateixos, no té pas l'oportunitat d'exercitar la seva intel·ligència o la seva inventiva, tot cercant solucions per a resoldre dificultats que mai no se li presenten. Perd l'hàbit de tal gimnàstica, i s'esdevé una criatura humana tan estúpida com pot ser-ho. El seu ensopiment mental el fa no sols incapaç de fruit o de participar d'una conversa nacional, sinó fins i tot de concebre sentiments generosos, nobles o tendres i, per tant, de formar-se judicis precisos envers molts d'aquells, àdhuc en els problemes més corrents de la vida. És del tot incapaç de formar-se un judici dels interessos grans i extensos del país; i a no ser que per fer-lo canviar hom s'hi escarrassi molt a fons, serà igualment incapaç de defensar el seu país en una guerra. La uniformitat de sa vida estantiss corromp naturalment la vàlua de la seva ment

i el fa veure amb repugnància una vida irregular, incerta i aventurera com la del soldat” (“La riquesa de les nacions” d'Adam Smith, economista escocès liberal, fundador de l'economia política, Kirkaldy 5-6-1723-Londres 17-7-1790).

🕒 BONDAT, CREATIVITAT.

✎ “Els homes tenen més imaginació per a matar que per a salvar” (Francis Picabia, 1879-1953, pintor i poeta francès avantguardista).

✎ “Mentre les dones plorin, com ara, lluitaré; mentre els infants passin fam, com ara, lluitaré; mentre els homes vagin a presó, entrin i surtin, entrin i surtin, com ara, lluitaré, mentre que hi hagi un borrarxo abandonat, mentre hi hagi una pobra noia perduda pels carrers, mentre quedi una ànima a les fosques sense la llum de Déu, lluitaré. Lluitaré fins al final de tot!” (General William Booth Taliaferro, 1822-1898, comandat confederat durant la Guerra Civil nord-americana).

W. BOOTH TALIAFERRO.

✎ “Hom pot resistir la invasió dels exèrcits; però no pots resistir la invasió de les idees” (Histoire d'un Crime, 1852, conclusió, d'en Victor Marie Hugo, 1802-1885, poeta, dramaturg i novel·lista romàntic francès).

✎ “El contrari a la guerra no és la pau, és la creació” (Jonathan Larson Rent).

✎ “La guerra és sens dubte, després del claustre, la més alta escola d'humilitat” (Pèire Benoit, 1886 Albi-1962, novel·lista occità).

🕒 MORAL I IMMORAL.

✎ “Hi ha una moral social, una moral cristiana i cent morals més; hom podria parlar d'una moral del banquer, d'una moral de prostituta. Però per damunt de tot hi ha una moral essencial que consisteix a no fer mal a ningú” (Marcel Prevost, 1862 París-1941, novel·lista francès).

✎ “Emboqueu el corn de guerra!
La desgràcia planeja com una àguila
damunt el poble del Senyor,
perquè han trencat la meva aliança
i han estat infidels a la meva Llei...”

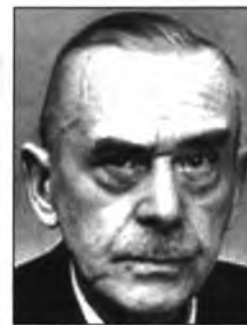
(Osees -o Ausias- 8:1. Profeta d'Israel, fill de Beerí, enamorat de la seva infidel esposa, profetitzà després del 744 a. C.).

✎ “Tampoc no és pas arribat el moment (de regeneració) dels nostres països (occidentals): és menester que hi passi la guerra, que ja no pot trigar gaire, l'han merescuda tant que és inevitable. Després potser escampi l'horitzó. I per ventura arribi un temps en què deixin de semblar rebels a tota llei civil i enemics del gènere humà els qui volen fonamentar llur pau damunt els principis de la justícia i de la caritat” (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, poc abans d'esclatar la 2ª Guerra Mundial, hivern 1937-38).

✎ “Qui pare ha per jutge, segur va a plet” (Refrany català, al “Tirant lo Blanc”, cap. 145, d'ençà 1460).

✎ “Un covard és una persona en la qual l'instint de conservació encara funciona amb normalitat” (Ambrose Bierce, 1842 estatunidenc, 1842-1914?, escriptor i

periodista californià de tarannà cínic).

THOMAS MANN.

✎ “La guerra es la sortida covarda als problemes de la pau” (Thomas Mann, 1875-1955, escriptor alemany).

✎ “Si hi ha victòria en vèncer l'enemic, n'hi a de major quan l'home es venç a si mateix” (José Francisco de San Martín, 1778-1850, heroi de la independència americana).

🕒 ODI I CORTESIA.

✎ “En el dia sisè de la setmana de l'Odi, després de les desfildes, discursos, crits, càntics, banderes, pel·lícules, figures de cera, retruny de trompetes i tabals, arrossegament de peus cansats, cruixits de tancs, brunzir de flotons aeris, salves de canonades..., després de sis dies de tot això, quan el gran orgasme polític arribava al punt àlgid i la malícia general contra Euràsia era ja un deliri tan exacerbada que si la multitud hagués pogut emparar-se dels dos mil presoners de guerra eurasiàtics que havien estat penjats públicament el darrer dia dels festeigs, els hauria esquarterat..., en aquell moment tot just havia estat fet públic que Oceania no era en guerra contra Euràsia. Oceania lluitava ara contra Àsia Oriental. Euràsia era aliada.

És clar, no van reconèixer que s'hagués produït cap engany. (...) Però, tot seguit, es produí una tremenda commoció. Les banderes, els cartells que decoraven la plaça anaven tots errats. Aquells no eren els rostres de l'enemic. Sabotatge!. Els agents d'en Goldstein n'eren els culpables! Hi hagué un canyaret fenomenal mentre tothom es dedicava a arrancar cartells i a fer malbé banderes, tot xafant a continuació els bocins de paper i cartó esguerrats. (...) Al minut següent, la massa tornava a cridar el seu odi exactament com adés. Sols que l'objectiu havia canviat” (“1984”, Georges Orwell, novel·la escrita el 1948).

✎ “...també moriríem tots un dia o altre encara que no hi hagués guerres; el mal no és, doncs, que ens matem els uns els altres, sinó l'odi. Matem-nos, ja que és el nostre deure, però sense odi. És allò que deia una vegada en Soleràs: matem-nos com a bons germans” (Incerta glòria, 1956, brillant i innovadora novel·la sobre la guerra civil, censurada pel franquisme, escrita per l'exiliat en Joan Sales, 1912-1983).

WINSTON CHURCHILL.

✎ “Quan has de matar algú no costa res de ser cortès” (Sir Winston Churchill, 1874-1965, polític imperialista conservador anglès).

✎ “Fortiter in re, suaviter in modo” (A Industriae ad curandos animae morbos, 2:4; de Claudio Acquaviva, 1543-1615, 5^è General dels Jesuïtes). Vol dir: gentil i suau

de maneres, però ferm i enèrgic en l'acció i l'essència, equival a: "Mans de ferro en guants de seda" (Adagi) i és paregut a: "La flor en la boca i l'espasa en la mà" (adagi català, esmentat per Salvat-Papasseit).

☞ "Totes les victòries engendren malícia" (Baltasar Gracián, 1601-1658, jesuïta i escriptor foraster).

☞ "Una persona qui vol venjança guarda les seves ferides obertes" (Francis Bacon, 1561-1626, filòsof i estadista britànic).

LA GENT

MARES.

☞ "Les guerres són l'espant de les mares" / "Bella detestata matribus" (Horaci, 65-8 a.C., poeta llatí).

☞ "Les mares dels soldats morts són jutges de la guerra" (Bertoldt Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

NATURA HUMANA.

☞ "En les amargors desitjareu la dolçor, i en la guerra, la pau" (Caterina de Siena, 1347-1380, religiosa i mística italiana).

CATERINA DE SIENA.

☞ "La llei primera i fonamental de la natura és buscar la pau" (Thomas Hobbes, 1588-1679, filòsof i tractadista polític anglès).

☞ "O la guerra és obsoleta o ho són els homes" (R. Buckminster Fuller, famós arquitecte geodèsic i pensador contemporani).

☞ "No demanis el parer d'una dona sobre la seva rival,

ni d'un covard sobre la guerra..." (Siracida 37:11).

☞ "Combatre's a si mateix és la guerra més difícil; vèncer-se a si mateix és la victòria més bella" (Friedrich von Logau, 1604-1655, autor alemany).

☞ "Tots volen canviar el món, però ningú pensa a canviar-se a si mateix" (Anònim).

☞ "No hi ha pas humanitat, sols hi ha individus vius. I aquell que vulgui desatendre els individus en profit de la humanitat, s'enganya de mig a mig. D'ací la monstruosa facilitat amb què pobles sencers es disposen a llençar-se a una guerra amb plena consciència de les seves horres. És que volen morir. La vida tal com és a hores d'ara ha perdut per a ells tot el seu sentit" (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1946, científic i filòsof alemany).

☞ "Els homes es cansen abans de dormir, d'amar, de cantar i ballar que de fer la guerra" "Ni l'home més brau pot lluitar més enllà del que li permeten les seves forces" (Homer, s. VIII a. C.) (Homer, ca. s.X-VIII a. C., poeta grec).

☞ "N'hi ha prou amb l'instant de cloure els ulls per fer d'un home pacífic un guerrer" (Samuel Butler, 1612-1680, escriptor anglès).

☞ "Sols dos grans grups d'animals, homes i formigues, es complauen en operacions militars massives altament organitzades" (Charles H. Maskins).

☞ "Totes les guerres són santes, us rept a trobar un bel·ligerant que no cregui tenir el cel de la seva part" (Jean Anouilh, 1910-1987, dramaturg francès).

☞ "Els caps més durs, més prest es trenquen" (*Antígona*, de Sòfocles de Kolonos, 497-406 a. de C., poeta grec).

☞ "Les persones individualment són éssers humans; en massa, poden convertir-se en animals" (Rafael de Cerdo).

☞ "La Humanitat predica la unitat, però viu de la divisió i per a la divisió" (Anònim).

☞ "Allò que no ens mata ens fa més forts" (*So sprach Zarathustra*, Friederich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany).

NAPOLEÓ BONAPART.

☞ "La guerra és per a l'home un estat natural" (Napo-

leone Buonaparte, 1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

☞ "Sempre que hi hagi homes hi haurà guerres" (Albert Einstein, 1879-1955, el major científic del s. XX).

☞ "Quan alguna cosa ens desagrada és molt més fàcil criticar i retreure que no pas tractar de comprendre el punt de mira d'altri. Sovint és més fàcil de trobar defectes que pronunciar elogis. És més fàcil de parlar sobre el que vols que del que volen els altres. I tot va per l'estil" (Dale Carnegie, 1888-1955, assagista estadounidense).

☞ "La manera més ràpida per fer callar algú que creu tenir raó és penjar-lo. Els homes recorren a la parla únicament quan no tenen poder per a forçar la pròpia convicció sobre els altres" (Lin Iutang, 1895-1976, escriptora estadounidense, d'origen xinès).

☞ "Quan veig que algú s'ira, és que no té raó" (Gottfried Wilhelm von Leibnitz, 1646-1716, filòsof alemany).

☞ "La major part de les diversions a les quals es lliuren els homes, els infants i d'altres animals són imitacions de la lluita" (Jonathan Swift, 1667-1745, escriptor i periodista irlandès, satíric contra l'ocupació britànica).

JONATHAN SWIFT.

☞ "L'estat natural dels homes no és de pau, sinó de guerra; quan no és de guerra oberta, és de guerra que pot esclatar en qualsevol moment" "La guerra no requereix pas un motiu determinat, pareix trobar-se arrelada en la natura humana; fins i tot hom té per un acte de grandesa en aquells que se senten impulsats únicament per l'amor a la glòria" (Emmanuel Kant, 1724-1804, filòsof alemany).

☞ "Mentre la guerra sia considerada com a mala, conservarà la fascinació. Quan sia tinguda per vulgar, cessarà de ser popular" (Oscar Wilde [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

☞ "Cada guerra és una destrucció de l'esperit humà" (Henry Miller, 1891-1980, escriptor estadounidense).

☞ "Per a la majoria dels humans la guerra és la fi de la solitud. Per a mi és la solitud sense fi" (Albert Camus, 1913-1960, escriptor existencialista francès) Ω.

D É U I LA C R E A C I Ó

La creació d'Espanya i de Catalunya

Això, si fa no fa, va anar així:

Una vegada en el regne del cel, Déu Nostre Senyor es va absentar per sis dies. El setè dia, l'Arcàngel sant Miquel se'l va trobar descansant i li va preguntar "Déu, on has estat?". Amb un somriure gros de satisfacció, li va respondre: "Mira, Miquel, mira cap avall i veuràs el que he creat."

L'arcàngel, mirant-ho, va dir bocabadat "I què és això?"

I Déu va respondre "És un planeta, i hi he posat vida. Es dirà Terra i serà un lloc on tot estarà equilibrat."

- Equilibrat? Què vols dir?

- Molt senzill!, mira, per exemple, Europa del nord serà un lloc amb grans riqueses i oportunitats. En canvi, el sud serà més pobre. L'Orient mitjà serà una zona calenta. Per aquest costat he posat gent de color blanc i per aquest altre, de color negre. Més cap aquí, hi farà calor i hi haurà molta sorra i més cap allà, hi farà fred i les muntanyes estaran cobertes de neu...

I mentre Déu s'anava explicant, l'arcàngel cada vegada estava més impressionat amb la feina que havia fet, i es va fixar en un petit punt de la Terra:

- Què és allò?

- Ah!, això és Catalunya. El lloc més gloriós de la Terra. Ja veus que té forma de triangle, com el

triangle de Déu. Té platges magnífiques, muntanyes meravelloses i paisatges espaterrants. La gent de Catalunya serà modesta, intel·ligent i sempre estarà de bon humor. Seran emprenedors i voltaran el món. Tindran fama de ser molt sociables, treballadors, infatigables i assenyats. Tothom els coneixerà per la seva diplomàcia i pacifisme.

L'arcàngel es va quedar impressionat amb tots aquests detalls i, finalment, va preguntar:

- I l'equilibri, Senyor, on és?

- Molt senzill, espera que ara t'explicaré el grapat de torracollons que he posat al costat d'aquests, en un país que s'anomena Espanya. Ω

CAMÍ A DÉU (IV part)

LA CREU, EL SENTIT DEL SACRIFICI, EL PATIMENT

“...acabada la ronda m'assec en un lloc solitari i busco en el cel la Creu del Cigne. ¿Com m'ha arribat a obsessionar! La creu ¿què és?. Una màquina simple i enginyosa com en sabia inventar el geni dels antics; una màquina d'allargar l'agonia...Una cosa atroç. “Pren la teva creu i segueix-me”. ¿No hi ha, doncs, més camí que el sofriment?” (*Incerta glòria*, 1956, l'obra més ambiciosa— amb nombroses mutilacions a causa de la censura— d'en Joan Sales, 1912-1983, escriptor exiliat català. L'edició definitiva, va arribar amb més de vuit-centes pàgines l'any 1969 i va obtenir, entre d'altres, el premi Ramon Llull, 1968, i el Ciutat de Barcelona, 1970).

“El cavall més ràpid per arribar a la perfecció és el sofriment” (Meister Eckhart, ca. 1260- ca. 1328, místic i teòleg alemany).

A. W. TOZER.

“Patiment: Consagra com ha de menester allò que s'ho mereix a una Mà més poderosa”.

“Les armes de l'Evangeli han estat de bell nou esmolades pel nostre combat i patiment”.

“La creu no és la fi terrible per a una vida per altra banda feliç i temerosa de

Déu, sinó que ens aplega en el principi de la nostra comunió amb el Crist. Quan el Crist crida un home, li mana venir i morir” (Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor de l'Església *confessant* alemanya contra el nazisme, executat pels nazis).

“Què puc dir per a l'elogi del Crist i la seva Creu?, que beneesc el Senyor. Ell ha fet de la meva presó el meu palau. I què sóc jo perquè m'hagi tractat així? He mirat cobejosament un tal fet, però encara pensava que era massa alt per a mi quan vaig veure com jo era de vil” (Isabel Alison, màrtir protestant executada el 26·1·1681 a Edinburg, Escòcia).

“Viure estimant, estimar patint, patir callant i sempre somrient” (Teresa Sodupe).

“No crec pas que Déu vulgui exactament que siam feliços, vol que siam capaços d'estimar i de ser estimats, vol que madurem, i jo suggeresc que precisament perquè Déu ens estima ens concedí el do de sofrir; o per dir-ho altrament: el patiment és el megafon que Déu utilitza per a despertar un món de sords; perquè som com a blocs de pedra, a partir dels quals l'escultor a poc a poc va formant la figura d'un home, els cops del seu cisell que tant mal ens fan també ens perfeccionen” (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

“La lluna de Mafumet

Sorgí, i es pondrà;

Mentre, proclamada com a migdia immortal del cel,

La creu segueix conduint generacions”.

(*Hellas*, obra literària sobre Grècia durant el seu procés independentista cristià contra els ocupants turcs, basat en el martiri de cristians acusats d'apostasia pels musulmans, a la línia 221, d'en Percy Bysshe Shelley. 1792-1822, poeta romàntic anglès).

“Porta la creu abraçada i amb prou

feines la sentiràs; que la creu arrossegada és la que creu que pesa més” (*Saetilla* carmelitana).

“Crist triomfa en mi, beneït sia el seu nom. Ho tinc tot. No carrec amb cap home. Veig que aquesta terra i la plenitud són de mon Pare. Dolça és la Creu del meu Senyor. La benedicció de Déu en la Creu del meu Senyor Jesús! Els meus enemics han contribuït, més enllà de llurs desiguis, a beneir-me. Aquest és el me lloc, no pas la meva presó. Trob que això és tot, per guanyar Crist. La resta són ombres, somnis, fantasies i no-res” (*Lletra a William Gordon*, Samuel Rutherford, 1600-1661, clergue escocès empresonat a causa de la seva línia calvinista).

SAMUEL RUTHERFORD.

“Quan homi sap cert que fa el que vol el Senyor, sent ben distinta fortalesa per a patir allò que vingui” (*Mare Meravelles de Jesús* Pidal y Chico de Guzmán, Madrid 1891- la Aldehuella 1974, monja descalça del Carmel canonitzada per Wojtyła).

“Qui bé volgués a Dieu en grat servir

e-z en est mon passar ab alegria,

tot son voler a Dieu lleixar deuria,

e no pas Dieu a son vol convertir;

Car Dieus sap mills a qui es tany colp de maça

Per acabar o qui tenir plagat
Per esprovar o fer sa volentat

D'açò del sieu, e que es raisó que es faça.

Dels Paire Sant hai ausit, quan traspassa

D'aicest exil al Jui destinat,

Que dits: “Er fos ieu un bover estat,
Que honor d'est mon a pecats embarrassa!”

Eu, Peires March, pregui Dieu que a lui plaça

Donar-me cor e voler esforçat,

Que-z ab plaser prenda l'adversitat

E sens ergull lo bé que breument passa”.

(“Al punt que hom naix comença de morir...”, en original occitanitzant, d'en Pere March, pare d'Ausiàs, notari i cortesà reial, 1338?-1413, Barcelona).

“Déu mateix assegura la teva batalla i ha nomenat el seu propi fill “*el capità de la teva salvació*” (William Gurnall, 1617-1679, autor purità anglès i ministre de la *Trinity Baptist Church* de Montville).

“Jesús, com un bon pescador, primer pesca el peix; llavors el neteja” (Mark Potter).

“Déu ens dóna les anous, però no ens les esclafa” (No en consta l'autor).

“Quan hauràs esdevingut obra mestra de la gràcia, admirada dels àngels, comprendràs el patiment”.

“El confinament solitari, amb el record dels pecats passats, és un racó de l'infern. De vegades mirí la copa d'aigua que tenia dins la cel·la per convèncer-me de no ser ja a l'infern. Sabia que dins l'infern no n'hi ha, d'aigua” (Richard Wurmbbrand, pastor evangèlic d'origen jueu, de la minoria nacional alemanya a Romania, empresonat en aïllament i torturat pels filonazis i pels stalinians durant una pila d'anys).

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

“Só el serf comú si així Us plau, Senyor Déu,

i en camps forçats o en foradats pregonos,

plagat de cos i amb fardells damunt meu,

Em sé llibert si en el més negre fons els Vostres ulls il·luminen els móns que amb Vós delesc, i em fan el viure lleu”.

“...Tot és confús, Senyor Déu. I el meu nom,

que em dic a mi, tot alt, en cala morta, em torna estrany. I tantes veus no entenc.

I si pels cims alimares encenc, tot és més fosc. Senyor: feu aspra i forta

l'Única Veu, la Imatge i el Seu Nom!” (Josep Vicenç Foix, Barcelona, 1894-1987, poeta català).

WILLIAM PENN.

“Sense dolor, no hi ha palma; sense espines, no hi ha tron; sense afany, no hi ha glòria; sense creu, no hi ha corona” (William Penn, 1644 Londres-1718 Buckinghamshire; reformador social quàquer, fundador de l'Estat desmilitaritzat i multiracial, mig indígena en els seus orígens, de Pennsylvania, Estats Units).

“Sense el nostre patiment la nostra tasca no diferiria de l'assistència social” (Teresa de Calcuta, 1910-1997, monja catòlica albanesa a Bangalor, l'Índia).

“Hom és més perfecte com amb més perfecció sent les dolors d'altri” (Gre-

HELEN KELLER.

gori el Gran, ca.540-604, bisbe de Roma).

“Qui s'identifica amb els altres i fa seu el sofriment d'altri, aqueix, oh Arjuna, és un ver jogui” (*Bhagavad Guita* 6:32, text clàssic hindú).

“Don gràcies a Déu pels meus obstacles, a través dels quals m'he trobat a mi mateixa, el meu treball i el meu Déu” (Helen Adams Keller, 1880-1968, escriptora estatounidenca, cega i sordomuda).

“Els qui volen viure en Crist, és menester que patesquen menyspreus dels qui no hi volen viure, els quals se'n riuen dels qui són feliços en tot allò invisible, i els diuen: “Però què et penses tu, tararot? És que ho has vist, això en què dius creure? O és que algú se n'ha tornat de l'altra vida per contar-t'ho?...” S'està burlant de tu qui es vanta de posseir les coses que es veuen. Però guaita bé si té allò que diu. Apa, segueix avant: mira bé si gaudeix de la felicitat de la qual, pomposament, parla”.

“Quan patim qualche tribulació, però anem pel Camí i som duts a la creu, cert, és aspre el vent, però també pròsper”.

“Qui no ha tingut tribulacions a suportar és que no ha pas començat a ser cristià de debò”.

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi occidental, nascut a Numídia).

“A través d'affliccions Déu està desballestant-nos tot allò que altrament podria haver-nos desballestat. Quan escalfa massa el món com perquè el sostinguem, deixem que faci i vingui” (John Powell).

“Com en batre el blat el separe de la palla, l'afflicció purifica l'esperit” (Richard E. Burton).

“No cal patir por, que les creus i entrebancs fan el pes a la balança de l'amor” (Paco Cerro).

“La disposició a suportar generosament qualsevol greuge és proporcional a la fe que tenim en la renumeració del Crist” (Marc l'Asceta, s. V, *200 capítols sobre la llei espiritual*, Cap. 44).

“Sentir-se blasmat dels homes produeix aflicció de cor; però purifica aquell que ho suporta” (Cap. 49).

“Quan no sofreixes gens, prepara't per a quan vindran les penes; i considerant que n'hauràs de donar compte, allunya't de tota ambició” (Cap. 51).

“Que tot sofriment que et vingui contra el teu voler sia per a tu mestre de la memòria (de Déu): no et faltará incen-tiu al penediment” (Cap. 57).

“A muntó han combatut de manta maneres contra els esdeveniments; però ningú no ha pogut escapar del mal si no és a través de l'oració i de la penitència” (Cap. 92).

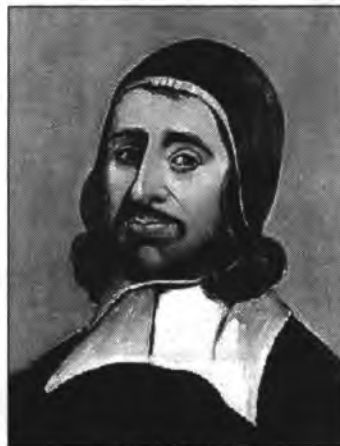
“Qui s'exclama quan li ve una afflic-

ció és que està enamorat del plaer” (Cap. 143).

“Suporta els atacs de les tristeses i dolors; mitjançant els quals la providència de Déu et purifica” (1:28).

“La creu simbolitza una veritat ensems còsmica i històrica. L'amor venç el món, però la victòria no és fàcil. Allò vell no deixa pas a allò nou sense intentar fer-lo malbé” (Reinhold Niebuhr, 1892-1971, teòleg protestant nord-americà).

“Guaitau que el vostre estudi principal sia a tomb del propi cor, que la imatge de Déu pugui ser-hi plantada, i el seu interès vagi avant, i l'interès pel món i per la carn dominats, i l'amor per tots els pecats llençat, i l'amor per la santedat se'n surti triomfant; i que us acontenteu no pas a vosaltres mateixos amb l'aparença de fer el bé exteriorment, quan sou dolents, i estranys als grans deures interns. La primera i gran obra d'un cristià rau dins el seu cor” (Richard Baxter, 1615-1691, escriptor protestant empresonat en Anglaterra en defensa de la llibertat de consciència).

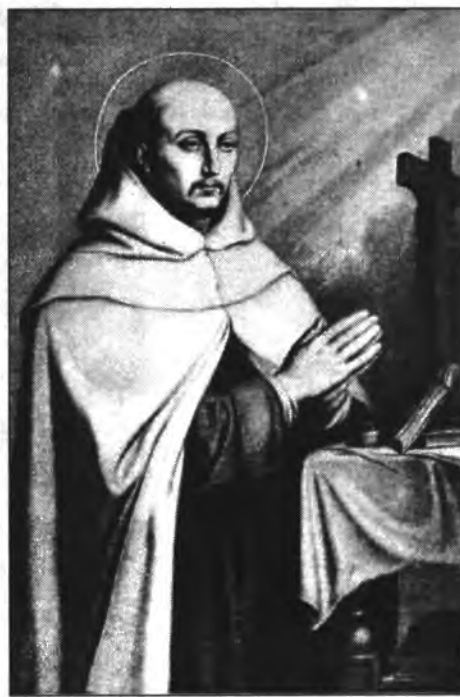

R. BAXTER

“Mai les notícies no són dolentes per als elegits de Déu” (Jean Paul Sartre, 1905-1980, escriptor i filòsof existencialista i marxista francès).

“Sense suor no hi ha santificació” (Russ Gaippe).

“Si una ànima té més paciència per

JOAN DE LA CREU.

a patir i més tolerància per a ser man-cada de gusts, és senyal que té més apro-fitament en la virtut”.

“El més pur patir duu i ocasiona un entendre més pur”.

(Juan de Yepes, *St. Joan de la Creu*, 1542-1591, místic castellà empresonat per la Inquisició, a “Dites de llum i d'amor”, Andújar).

“La virtut farà figa en la manca d'entrebancs...Demana un camí rude i pun-xegut” (Michel Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof occità).

“Una ànima pot estar prosperant quan està assedegada cercant i planyent darrere del Senyor com quan de veritat gaudeix en Ell; tan segura quan lluita a la vall com quan canta damunt la muntanya” (John Newton, 1725-1807, escriptor anglès).

“Les nobleses, i els honraments, i les bones obres de l'Amat són tresor i riqueses de l'Amic. I el tresor de l'Amat són els pensaments, i els desigs, i els turments, i els plors, i els llanguiments que l'Amic sosté per a honrar i estimar el seu Amat”.

“Escarnia i reprenia la gent l'Amic per tal com anava com a foll per amor. I l'Amic menyspreava els seus escarnis i reprenia la gent per tal com no estimava el seu Amat”.

“Deia l'Amic: -Vestit estic de roba vilment, mes l'amor vesteix de plaents pensaments el meu cor, i el cor de plors, llanguiments, passions”.

“Cantava l'Amat i deia: -Es dediquen els meus lloadors a lloar els meus valors, i els enemics dels meus honraments els turmenten i els tenen en menyspreu. I per això he tramès ordre al meu Amic que planyi i plori el meu deshonor. I els seus plans i els seus plors són nats dels meus amors”.

“Amic foll, ¿per què destrueixes la teva persona i despens els teus diners, i deixes els delits d'aquest món i vas menysprear entre al gent?”.

Respongué: -Per honrar les honres del meu Amat, el qual és per més homes desamat, deshonorat, que no pas honorat i estimat”.

“Els senyals de les amors que l'Amic fa al seu Amat són: en el començament plors, i en el mig tribulacions, i en la fi mort. I per aquells senyals l'Amic predica els amadors del seu Amat”.

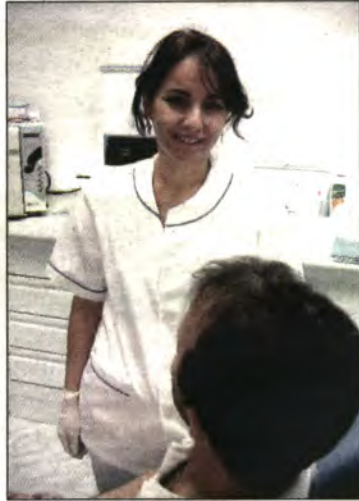
“Netejava l'Amic la seva cara i els seus ulls de plors que sostenia per amor, a fi de no descobrir els llanguiments que li donava el seu Amat, el qual digué al seu Amic per què amagava els senyals d'amor als altres amadors, els quals li havia donat per tal que els enamoràs d'honrar els seus valors”.

(“Llibre d'Amic e Amat”, 1283, Montpeller/ Montpelhièr, Occitània, Ramon Llull, el català més universal). Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Són alguns dels alumnes del taller de manualitat del Centre Cultural de so n'Oliva. Tel 971 209 964

Fa 12 anys que na Marta Acosta va obrir la Clínica Dental Acosta al carrer Joan Maura de Ciutat. Tel. 971 469 451

Són els joves de la Tercera Edat Alexander Fleming de Ciutat. Són 250 associats presidits pel felanitxer Llorenç Obrador. Tel. 871 936 648

Fa 3 anys que en Jairo Marmolejo regenta el bar Fleming a la Plaça Fleming de ciutat. En Jairo és colombià i parla molt be el català de Mallorca. Tel. 971 204 859

No Joana Aina Thomàs de Lluçmajor viu a Santa Catalina. Pinta a l'oli al Centre Cultural del Polígon de Llevant. Tel. 971 284 576

Fa mig any que na Joana Cerdà regenta la Croisanteria Amanecer al carrer Joan Bonet de Ciutat. És pastisseria i cafeteria. A la foto amb la seva dependenta Cloti. Tel. 971 762 270

Fa 2 anys que na Paquita Miralles regenta la Immobiliària AZ 2010 al carrer de Margalida Caimari de Ciutat. Tel. 971 682 592

UN BISBE COM N'HI HA POCS, TEODOR ÚBEDA

Mentre estava reunida l'assemblea ordinària del Moviment Escolta i Guiatge de Mallorca, a la vila d'Alaró, m'assabentava de la mort del bisbe, Mons. Teodor Úbeda i Gramaje.

L'havia visitat per darrera vegada ahir mateix, a la clínica on es trobava en coma profund, des que hi havia estat ingressat, tot just celebrades les passades festes de Pasqua.

Som dels qui pensen que, durant aquestes tres darreres dècades, Mallorca ha pogut comptar amb el guiatge i mesuratge singulars d'un bisbe com n'hi ha pocs, al nostre entorn europeu més immediat.

Particularment, em sent molt afectat per una pèrdua tan irreparable com aquesta. Sé ben cert que no som pocs els qui creim i pensam que el bisbe Teodor se n'ha duit a la tomba molts d'aquells secrets de la vida profunda de l'església mallorquina, que només ell sabia i coneixia com ningú, tan a fons.

M'estic referint, sobretot, a molts dels aspectes de la trajectòria personal i professional de tants capellans mallorquins que, bé sia a l'Àfrica negra - Burundi -, bé sia a l'Amèrica andina - Perú -, bé sia a la mateixa illa Mallorquina, hem anat rebent l'ajut i el suport pastoral d'un dels bisbes més oberts i receptius que ha tengut mai Mallorca, tot al llarg de la seva llarga història diocesana.

Em complau poder dir públicament que, en el bisbe Teodor, sempre hi he trobat un bon amic i un gran suport.

Tant al nivell personal com al nivell familiar, l'he tengut sempre ben a prop; tant darrerament, quan m'he exercit en tasques institucionals públiques; com anteriorment, quan vaig desplegar l'activitat pastoral en diversos moviments i parròquies de Mallorca; com, sobretot, quan vaig exercir la tasca missionera al Burundi i al Perú a la dècada dels anys 70.

Sempre he pogut comptar amb el seu ajut inestimable.

Que descansi en pau, qui ha treballat fort ferm perquè Mallorca fos i es comportàs cada cop més com un tros d'església compromesa en la construcció d'un món més just i humanitzat.

Ben segur que serà molta la gent que, durant aquests dies, passarà pel Palau episcopal a retre la darrera visita a qui ha estat el cap visible de l'església catòlica diocesana; les restes del qual mereixen reposar a l'interior de la seu catedral basílica, on tantes vegades presidí les celebracions com a bisbe i pastor. Ω

CECILI BUELE I RAMIS.

PALMA

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

Cl. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

La Limbomba
Desde 1941

Pambolieria
Plats Calents
Postres Casolans

Camí dels Reis, 50
Génova
07015 Palma
Tel.: 639 985 094

Ciao Mare
Ristorante Italiano

Ciaomare S.L.
C./Cristobal Colon 62
07609 Bahía Grande

Tel.: +34 971 74 80 74
Fax.: +34 971 74 81 94

web: www.ciao-mare.com
e-mail: info@ciao-mare.com

C I U T A T D E M A L L O R C A

Fa 15 anys que en Xavier Morell va obrir el taller de decoració Tèxtil Insular al carrer Nicolau de Pàcs, 2 de Ciutat. Fan cortinatges, fundes nòrdiques etc. Tel. 971 469 212

Fa 7 anys que en Josep Barceló regenta la Gestoria de serveis comptables, laboral, fiscal etc., al carrer Miquel Marquès de Ciutat. Tel. 971 460 327

Fa 18 anys que en Manolo Figueroa regenta el Bar Mayvan al carrer Vinçassa de Ciutat. Tel. 971 467 053

Fa 10 anys que en Miquel Sendra és el cap d'oficina de Viatges Mundojet al carrer d'Aragó de Ciutat. Tel. 774 466

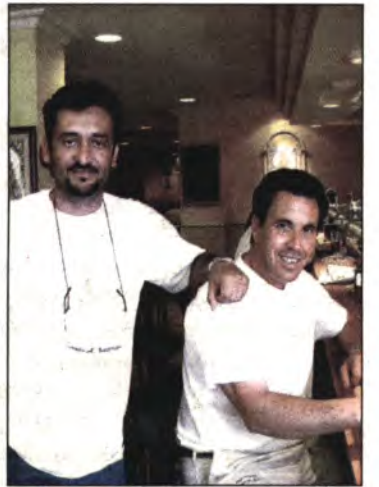
Fa 15 anys que en Jesús Sans, a qui veiem amb la comercial Coral i la comptable Susanna, regenta l'Agència de Viatges Iristour a Ciutat. Són especialistes en organitzar convencions, congressos i grups organitzats. Tel. 971 467 302

Fa 20 anys que N'Adela Gallardo és la madona de Comercial Gallardo al carrer d'Aragó de Ciutat. A la foto amb el seu fill Miquel Àngel. Tel. 971 469 470

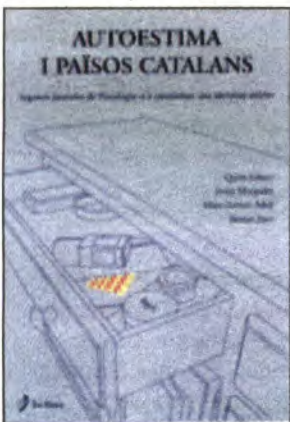

Fa 30 anys que en Josep Carrasco i n'Àngela Fiol regenten la botiga de Mobles la Cigonya al carrer Uetam, 7 de Ciutat. El padrí Ignasi de n'Àngela va obrir aquesta botiga al carrer del Sindicat fa 60 anys. Tel. 971 463 383

Fa 25 anys que en Pau Rodríguez fa de pintor de cases, i 5 anys que amb el seu germà Josep han fundat l'empresa Landia Color al carrer Marià Canals de Ciutat. Tel. 699 079 203

Autoestima i Països Catalans

Quim Gibert,
Josep Murgades,
Marc-Antoni Adell,
Bernat Joan

LA BUSCA (2003)
ISBN: 84-89986-92-4
21x15 cm 110 pàg.
PVP: 9 EUR

Autoestima i Països Catalans recull una selecció de les ponències que es van presentar en un cicle de jornades de psicologia, titulat *La catalanitat, una identitat sòlida*, que va tenir lloc entre l'octubre de 2000 i el març de 2001 a cinc punts dels Països Catalans (Gandia, Arenys de Mar, Fraga, Carlet) sota l'empara del *II Congrés de Cultura Catalana* i diferents entitats.

Els autors plantegen que és urgent obrir debats entorn el goig de formar part de la diversitat mundial des de la catalanitat, perquè els inquieten les reaccions de molts joves i polítics d'avui, entre molts altres conciutadans, que viuen acomplexadament el fet de ser catalans. I és que la vergonya i la por de ser tal com som, gent de nació catalana, és una assignatura pendent de resoldre Ω .

En Miquel Àngel Rubí és l'amo jove de Comercial Rubí al carrer d'Aragó de Ciutat. Construcció i manteniment de piscines. Tel. 971 464 153

Fa 25 anys que en Joan Morell regenta el Bar Riskal al carrer d'Aragó, 36 de Ciutat. A la foto amb la dependenta Elena. Tel. 971 464 820

Fa 23 anys que en Vicenç Guillen des Pont d'Inca va obrir la botiga Electrodomèstics Ses Columnes a la Plaça de ses Columnes de Ciutat. A la foto el seu fill i hereu. Tel. 971 468 919

GM
FUSTERIA
GUIMAI
S.L.

Guillem Julià i Bauçà

PRESSUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

Carrer Beatriu de Pinós, 43
Ciutat de Mallorca

Especialitat en:
Cucines - Banys
Fusteria en general
I Decoració

Tel. 971 467 869
Mòbil 655 584 310

PINTORES FAIDELLA

Façanes, Pintures, Estucats, Lacats,
Retolació, Parquet, Moqueta

Avda. Arquitecto Bennassar, 6 - Tel./Fax: 971 49 91 97
Palma de Mallorca

**PINTURAS
PAULA**

Pintures - Esmalts
Revestiments de Façanes
Estucat - Vernissos
Eines - Compresors
Màquines Elèctriques

TITANLUX

alp

Prócolor

Arquitecto Bennassar, 6 - 07004 Palma
Tel./Fax: 971 499 197

Fer fora del govern a n'Aznar és avui una mesura de salut pública

Tots els treballadors, els ciutadans, els joves, les nacions d'Espanya estan convençudes que l'enorme crisi política, econòmica, social i ecològica que pateix el país té un responsable privilegiat, El Govern Aznar i la colla de ministres que l'envolten l'acció dels quals ha multiplicat per deu, per cent els efectes de la catàstrofe provocada per l'enfonsament del Prestige.

La implicació directa del govern Aznar en l'agressió i massacre del poble iraquià ha agreujat aquesta crisi.

La dimissió del govern concentra el rebuig a la guerra i a l'explotació. I obri la via a una sortida democràtica. Mant-

nir aquest govern suposaria agreujar el patiment de la majoria i l'atac a les seves condicions de vida i de feina. Així com aprofundir l'enfrontament contra les nacions, en particular la nació basca, retallant les llibertats.

El marge donat a aquest govern per la política de consens i de nous pactes, que proposen els dirigents de les organitzacions que se reclamen dels drets dels treballadors, sols serveix per preparar nous atacs (pensions, acomiadaments, reforma del codi militar...).

Cap treballador, cap jove, cap ciutadà, pot entendre que aquest mateix govern se permeti atacar les llibertats democràtiques

i impedir qualsevol solució política democràtica a la qüestió basca.

Cap treballador, cap jove, cap ciutadà pot admetre que aquest govern persisteixi en atacar els drets conquerits pels treballadors i la ciutadania tal com el dret a la prestació per desocupació, el de jubilació, el de la negociació col·lectiva, el de la salut o educació pública; que posi l'aigua als serveis de les multinacionals amb el Pla Hidrològic; que persisteixi en atacar les llibertats més elementals.

Com és possible que aquest govern, inepte, antidemocràtic, antisocial, que no respecta el dret dels pobles, hagi participat i participi amb el govern nord-americà

i el britànic en la destrucció, massacre i saqueig de la nació iraniana?

No és el clamor de la majoria, des dels pescadors de Galícia als jornalers d'Andalusia, negar el pa i la sal a aquest govern? El clamor de la majoria segueix essent: no a la guerra, no a l'atur, no a l'explotació, retirada de les tropes de l'Iraq.

Fer fora n'Aznar del govern és avui una mesura de salut pública. Ω

PERE FELIP I
BUADES

ELA i LAB uneixen passos cap a l'autodeterminació •Elorrieta i Díez demanen una resposta estratègica «al cop d'Estat que s'està produint des del poder»

Els secretaris generals d'ELA i LAB, José Elorrieta i Rafa Díez, van reconèixer que estan en la fase d'unir forces per a exigir «democràcia, justícia i autodeterminació per a Euskal Herria» per a fer front «a les agressions» que des de «el Govern del PP, amb el suport del PSOE», s'estan produint contra els drets polítics, econòmics i socials dels bascs. Elorrieta va assegurar que «l'escalada antidemocràtica de tall autoritari evidència que els signants del pacte antiterrorista (PP i PSOE) estan decidits a guanyar la guerra del nord a qualsevol preu».

Juanjo BASTERRA.- BILBO. ELA i LAB, al costat d'EHNE i Hiru, van tornar, tres anys després, a ocupar els carrers de BILBO en la commemoració del Primer de Maig.

Les reivindicacions de «democràcia, justícia social i autodeterminació» van centrar les intervencions de José Elorrieta, Rafa Díez, Patxiku Irisarri i Mikel Etxeberria, al mateix temps que van reclamar «acumular i activar forces en una estratègia nacional, sobiranista i democràtica, per a obrir una gran contraofensiva política des de l'espai abertzale i progressista».

Rafa Díez va ser el primer a prendre la paraula a l'Ajuntament de BILBO. En referència al tancament de «Euskaldunon Egunkaria», la il·legalització de Batasuna i Udalbiltza, i davant de la més que probable prohibició per a presentar candidatures d'AuB per a les properes eleccions, va acusar al Govern del PP de «desenvolupar un autèntic cop d'Estat des del poder. Avui ja no són políticament estètics els «tejeretazos», avui els cops d'Estat estan camuflats en el propi desenvolupament de l'estatus quo vigent». Va recordar que «el PP ve aplicant una política involucionista en tots els ordres, però és en el model d'Estat on amb més profunditat es percep aquest nou «alzamiento nacional» contra Euskal Herria, o contra els que plantegen un vertader canvi polític i social».

Va criticar que no existís una separació de poders i també va censurar el PSOE perquè «s'oposa al PP en el tema del «chapote» o amb la guerra d'Iraq, mentre deixa fer al PP el que vulga en l'anomenada guerra del nord. És patètic veure el PSOE jugant a progressista en la guerra d'Iraq i donant cobertura a la ultradreta espanyola en la seua aposta per xafar a aquest poble», va assenyalar.

A pesar de l'estat de desesperança, el secretari general de LAB va demanar «passos endavant. Són temps de dignitat i fermesa en les nostres respostes polítiques, i no de viatges pels laberints jurídics de la legalitat francesa o espanyola. Són temps per aconseguir un escenari que reconega Euskal Herria la seua condició de subjecte polític amb dret a decidir el seu futur, a definir el model institucional, de decisions econòmiques, laborals o socials. No volem un altre cicle de frustracions i confrontació, sinó solucions de fons, solucions democràtiques basades en el respecte a la paraula d'Euskal Herria».

En aquest cas, va destacar que «davant de l'onada feixista, és el moment d'acumular i activar forces en una estratègia nacional, sobiranista i democràtica, i obrir una contraofensiva política des de l'espai abertzale i progressista».

José Elorrieta va tancar a l'Ajuntament de BILBO el primer cicle d'intervencions. El secretari general d'ELA va assegurar que el president del Govern espanyol, José María Aznar, va quedar al descobert amb la guerra i «podem dir que és un ximple útil, un oportunista, un servil, un envanit a què li agrada la guerra, l'ús de la força i que no creu ni practica el diàleg i la negociació».

Elorrieta va centrar també el seu discurs en «el retall dels drets civils» que el Govern del PP ha posat en marxa. «No hi ha dubte que els bascs som els pitjor tractats, els més discriminats, ja que el pacte antiterrorista subscrit per PP i PSOE tanca la via a una sortida democràtica a les nostres reivindicacions nacionals, i fins i tot a la possibilitat que un important sector polític pugui defensar les seues idees i propostes concurrent a les eleccions». El responsable d'ELA va reclamar «una resposta estratègica, una resposta àmplia. No hem de quedar-nos en actuacions puntuals, perquè guanyarien ells», va subratllar.

Per a ELA, aqueixa resposta ha de partir d'un procés «únicament i exclusivament civil, sense més demores, sense més condicions, sense cap període de transició i, a partir d'aquí, buscar punts de trobada en continguts i ritmes en clau sobiranista, en una clau que partint del respecte a la pluralitat es pugui avançar per la senda de l'autodeterminació».

José Elorrieta va destacar que Confesbask i la patronal navarresa CEN «coincideixen amb el pacte antiterrorista en contra de l'ac-

ceptació de l'àmbit basc, i en contra d'una sortida democràtica al conflicte basc». També va criticar al Govern de Lakua, «perquè cedeixen als xantatges polítics de les patronals basques».

Igual que LAB, Elorrieta va reconèixer que la lluita dels treballadors en distints convenis està sent «exemplar» i va criticar a Lakua pel laude que ha propiciat per a desbloquejar la vaga d'autobusos.

Els representants d'EHNE i del sindicat de transportistes autònoms Hiru van tancar l'acte a la plaça Moyúa. Patxiku Irisarri, d'EHNE, va reconèixer la difícil situació del camp amb la competència brutal de les multinacionals i va denunciar que totes les polítiques giren en benefici de les mateixes.

Mikel Etxeberria, de Hiru, va assegurar que els transportistes estan disposats «a portar aquesta mercaderia que s'anomena democràcia, justícia i autodeterminació als seus camions per a impulsar el procés».

Declaracions

Mikel gomez Donostia

La unitat d'acció d'ELA i LAB serà, sens dubte, beneficiosa per a la classe treballadora. Els dos sindicats més representatius donaran un pas important en favor dels treballadors. Amb aquesta aliança hi ha futur per als treballadors, i pense que s'hauria d'aprofundir més en aquest terreny de l'acció sindical comú per a anar més lluny encara.

Mª JOSE SALABERRIA Donostia

Sempre he estat d'acord amb la unitat d'acció entre els dos sindicats abertzales. Pense que la unió és millor que la desunió. Unir forces i porta a més que si estàs separat. No hi ha dubte. Crec que és el camí per aconseguir millores per al nostre poble. Abans ja va haver-hi aqueixa unitat i no va estar malament, encara que va haver-hi xicotets problemes.

KEPA MUGURUZA Laudio

La unitat d'acció, en principi, és bona. Crec que podrà tenir beneficis, però caldrà veure sobre el treball diari si s'aconsegueixen els mateixos. En l'actualitat, és beneficiós el que es vagi tirant en la mateixa direcció. Hem de reconèixer que serà la pràctica diària la que ens diga si estem, de nou, en la bona línia. Ω

[article d'opinió traduït al català per ANNA]

PER A QUE “CUERNOS” VOLEM GUARDERIES?

L'última convocatòria de beques de l'Institut de la Dona, que depèn del ministeri que tan be gestiona el nostre il·lustríssim ministre de treball Eduardo Zaplana (oh, quant el trobem a faltar!) estableix la suspensió d'ocupació i sou per a les treballadores que agafen la baixa per maternitat, figura que no es reconeix als becaris. Pos vale!

Està clar que els becaris no es van a quedar embarassats i per tant és normal que no es reconega aquesta figura però és que algunes becàries, fent cas al nostre ardent guerrer-president i el seu amor incondicional per les famílies amb xiquets, s'han quedat embarassades. I que és el que es troben quan van a ser mares? El p.carrer!

No perdem de vista que estem parlant de l'Institut de la Dona que depèn del partit que en aquests moments està mitineant amb propostes tan «modelnas» com la paga a les dones que treballen en casa (no sabem si en exclusiva o també els toca a les que fan el treball que es paga i el que no), treballs dignes i la conciliació de la nostra vida laboral i familiar (com si no sabéssim nosaltres com se concilien) a través de més places de guarderies infantils.

Què bé, què bonic.

Ara parlem de la realitat i tornem dels móns de yupi. La realitat és que seguim havent de fer malabarismes per a poder conjugar el nostre treball i la nostra família, seguim cobrant menys que els homes, ens toca (a dit) la cura de les persones, les que encara no són o les que ja han sigut, mà d'obra del capital sense que aquest es gaste un duro en això, tenim la majoria dels treballs a temps parcial (suposadament per a conjugar aqueixes dues vides paral·leles que portem) que en realitat són treballs en precari i seguim sent les víctimes principals d'aquest sistema que baix el nom de democràcia amaga un model reformat del patriarcat.

Res millor que fer-nos un institut i després contractar dones amb preparació amb un contracte escombraries de precàries, vull dir becàries, i quan et quedés embarassada manar-te a ta casa perquè cuides tranquil·lament de la teua família, llavors em pregunte jo per a que «cuernos» volem guarderies? i un Institut de la Dona? Ω

Luisa Allepuz
Secretaria de la Dona CGT Federació
Local de València

Gran èxit de la IX Diada per la Llengua i l'Autogovern

La Flama del Correllengua va ser transportada per 50.000 persones

7.000 participants en la Cadena Humana

Manifest de l'escriptor Miquel López Crespí en defensa del català

Tots els mitjans de comunicació de les Illes destaquen l'èxit de la IX Diada per la Llengua i l'Autogovern que, com cada any, coordinava l'OCB. Diaris, ràdio i TV informaven d'aquesta gran demostració cívica i cultural que, en el que fa referència a la Flama del Correllengua, ha mobilitzat més de 50.000 persones i en la manifestació i cadena humana de dia 10 de maig a prop de set mil ciutadans i ciutadanes de tots els pobles de Mallorca (i d'altres que vengueren del Principat i les Illes germanes).

Diari de Balears, parlant de la intervenció d'Antoni Mir, president de l'OCB, deia: "Antoni Mir es mostrarà 'satisfet' perquè ahir quedà demostrat que 'la llengua és important per a la gent'. El president de l'OCB recordà que el missatge d'ahir 'va dirigit a tots els candidats', perquè tot i que 'el Pacte de Progrés ha fet coses positives, no n'hi ha prou, en volem més'. Mir també llançà un missatge molt concret al Partit Popular (PP) i li demanà que 'en comptes de posar emperors a allò aconseguit fins ara ajudi a impulsar la llengua. Qualsevol altre plantejament té trampa'".

Davant la Llotja, Guillem López Casanovas va llegir el manifest de la IX Diada que contenia catorze reivindicacions exigint més autogovern, més mesures de normalització lingüística, més garanties legals pels cataloparlants, més presència a la TV i als mitjans de comunicació... Tots les "No n'hi ha prou!" foren secundats pel públic.

Dies abans d'aquesta grandiosa demostració popular en defensa del català i per l'autogovern, l'escriptor Miquel López Crespí havia publicat un manifest per ajudar l'èxit de convocària, especificant alguns dels problemes fonamentals i reptes que té la nostra supervivència com a poble. El manifest, que tengué una àmplia difusió i acceptació

entre els més diversos sectors de la nostra societat, deia:

"Molta gent es demana si, un quart de segle després de finida la dictadura, encara s'ha de lluitar pel que és evident (que diria Bertolt Brecht), és a dir, per a preservació d'una cultura i unes senyes d'identitat sempre amenaçades per determinats poders i partits aliens a la nostra història, als sentiments més profunds del nostre poble. Per la meua part pens que totes aquestes campanyes de mobilització i conscienciació ciutadana són extremament útils per a dinamitzar la societat civil, per a no adormir-se en la famosa 'delegació de poders' que comporta l'actual democràcia sorgida dels pactes amb el franquisme reciclat. Tot el que sigui actuar, participar en activitats cíviques, crítiques amb el poder (qualsevol poder i de qualsevol partit) és una medicina que rejuveix sempre el poble al qual molts polítics professionals voldrien sempre adormit, dòcil i amnèsic.

"Però la situació de la llengua catalana, malgrat els avenços aconseguits, és prou greu per haver d'estar sempre alerta i vigilants amb els polítics que ens governen (i sovint ens malgovernen!). L'escriptor Enric Larreula, autor del llibre Dolor de llengua (Edicions 3 i 4), diu que el català 'està en procés avançat de substitució pel castellà' i, molt preocupat, assegura que 'hem perdut el món econòmic, el de la joventut, que és el més terrible, i hem perdut la capacitat d'integrar la gent que ve de fora'.

"El comunicat que ens convoca a la magna manifestació de dia 10 de maig reconeix que, a les Illes, el Pacte de Progrés, dins el camp de la preservació de la nostra llengua, ha representat un canvi positiu. Abans, amb el PP, s'aprovaven normatives, com el decret 100 d'ús del català a la funció pública, o el Decret de Mínims d'ensenyament en català que no s'aplicaven com pertocava a conse-

qüència que els que els havien d'aplicar no hi creien. Tot això ha mudat. La gestió del conseller d'Educació Damià Pons i del director general de Política Lingüística, Joan Melià, ha estat remarcable i s'han de reconèixer les coses positives que han fet. Ben cert que sense la tasca eficient d'aquests dos homes i el seu equip de col·laboradors la reculada de l'ús social de la llengua catalana encara hauria estat més terrible.

"La Diada per la Llengua i l'Autogovern que convoca l'OCB hauria de ser, a uns dies de les eleccions, un punt d'inflexió important i molt necessari. Es tracta de fer arribar un clar missatge als nostres polítics i dir-los que no n'hi ha prou amb el que fan per servir la llengua, que la lluita per preservar les nostres senyes d'identitat requereix encara més esforços i més compromís militant.

"Malauradament el PP, malgrat el tarannà constructiu i de normalització de dirigents com Jaume Font, batle de sa Pobla, posa traves en la tasca de conservació de la llengua catalana. Lluny de veure actitud clares i decidides com les de l'Ajuntament de sa Pobla en suport de la llengua, existeixen uns polítics de dreta que han apostat decididament per fer del castellà la nostra llengua exclusiva, malgrat l'Estatut reconegui l'oficialitat del català.

I una de les vies que semblen assajar és la fragmentació a la blavera: voldrien reivindicar el 'mallorquí', el 'menorquí' i companyia contra el 'català', per tal que la gent no parli la nostra llengua en cap variant i acabi passant-se a l'espanyol.

Al l'actitud, diguem-ne 'bel·licista' del PP contra el que està fent el Govern del Pacte de Progrés, s'hauria d'afegir l'actitud sovint

covarda de molts catalanoparlants que, en sentir una altra llengua, no saben defensar el català. El web de "Racó Català" explicava el 12 de desembre del 2002: 'Ens hem acostumat a canviar automàticament al castellà davant els estrangers i fins i tot els castellanoparlants del país. Ja n'hi ha prou de sentir-nos mal educats pel fet d'utilitzar la nostra llengua a casa nostra. Això és esquizofrènic.'

'L'OCB ens recomana ser molt exigents amb els candidats de partits del Bloc de Progrés i alhora que es denuncia l'actitud sectària del PP, estar vigilants amb qui només de boqueta diu defensar la llengua i l'autogovern. Posarem uns exemples. Ens trobam al final de la legislatura i no hi ha encara una televisió autonòmica malgrat tantes promeses electorals. Al Principat s'han presentat cinc projectes concrets de reforma de l'Estatut, aquí cap. No hi ha propostes de dedicar a la política lingüística almenys tres vegades més de pressupost que fins ara. No hi ha un pla integral que afronti la realitat del fenomen immigratori. No hi ha el compromís de cridar tota la societat a implicar-se a fons en el redreçament de l'ús de l'idioma propi. Per això dia 10 de maig hem de sortir al carrer, com demana l'OCB, a dir que no n'hi ha prou i ha exigir als candidats del Pacte que facin encara molt més per la llengua, la cultura, la millora de l'autogovern i per l'ètica en la gestió pública'. Ω

(Redacció)

El dia vint-i-cinc de maig els ciutadans elegim nous representants als consistoris. Ara com ara, ens trobem en plena campanya electoral. En els actes públics es promocionen candidatures i es debaten aspectes com la seguretat ciutadana, l'accés dels joves a la compra i lloguer d'habitatge, la creació d'escoles bressol... Aquests i altres temes són de continu referència i alhora principal motiu de postulació pels seus alcaldables. No obstant això, en molts mítings municipals interfereixen alguns polítics de classe, que manllevan protagonisme local i aprofiten per obrir altres debats relatius a Catalunya o a l'Estat. Així, s'ha discutit sobre la puresa de sang dels catalans, o es polemitzava sobre el Pla Hidrològic Nacional. Aquestes controvèrsies, si bé reforcen algun futur lideratge per a properes conteses, alhora desvien la campanya municipal per convertir-la en unes eleccions més generals.

Un cas singular i extrem d'aquesta alternativa manera de fer política és l'actuació del president del govern, candidat a l'Ajuntament de Vitòria per a donar suport a la seva formació. José M^a. Aznar, amb el pretext del terrorisme persegueix altres formacions polítiques i ha promogut la il·legalització de nombrosos

NO TOT ACABA EN LES URNES

l'istes del País Basc. L'home d'Estat, se serveix de la cobertura periodística per exposar altivament el seu missatge tens i disgregador. Emparar per la majoria absoluta, governa sense tenir en compte els seus opositors, fins i tot, menystenint-los. Recordem l'aprovació de la reforma laboral del "Decretazo", l'impost PHN, la rebutjada LOU, les desafortunades reformes penitenciàries, la retenció dels "papers" de Salamanca, la negació i inoperància de la crisi ecològica del Prestige, el suport incondicional i totalment en contra de l'opinió pública que rebaixa el valor de l'O.N.U. i ens desmarca d'Europa...

Porto Alegre ens ha mostrat dues coses. D'una banda la necessitat i la possibilitat de la participació ciutadana en les decisions que l'afecten, tant a nivell local com a nivell més general. No n'hi ha prou amb la democràcia representativa sinó que es reclama una nova manera d'actuació democràtica: la participació ciutadana. D'altra banda, el desvetllament del sentit de la globalitat. El ciutadà, conscient de la mundialització, exigeix que es globalitzi la ciutadania, tant en el temps, no només

cada quatre anys, com en l'espai, arreu del món i no només en els països poderosos i, encara en aquests, de les minories que controlen el capital.

No és estrany que el moviment del Fòrum Social hagi sorgit en una ciutat on l'administració local compta amb la participació de tota la població. De fet, Porto Alegre no genera consignes sinó una manera de fer. Enriquets uns i altres per les diverses iniciatives que es produeixen arreu, s'insisteix en què després, localment, s'apliquin les propostes i decisions que semblin més encertades. N'ha estat una excepció la convocària mundial de les manifestacions en contra de la guerra d'Iraq del quinze de febrer. Però justament s'ha demostrat que la suposada democràcia representativa ha estat tot menys democràtica. Si els EUA ens han de governar el planeta, el seu president ha de ser votat per tot el món. Si Espanya ha de recolzar una guerra, el ciutadà ha de ser consultat.

Alguns pobles de Catalunya, com St. Feliu de Llobregat, han apostat per una política municipal participativa. Els regidors, els

tècnics, les associacions i la població, han trigat deu anys abans no n'han fet l'aprenentatge. Valguin com a exemples haver aconseguit la remodelació de la Rambla, així com el debat ciutadà sobre la construcció d'una piscina municipal o bé la millora d'accessos a disminuïts, i finalment fou aprovada la facilitació dels accessos. Darrere aquestes actuacions, hi ha la decisió i la participació d'una ciutadania protagonista. La població ha fet projectes pels propers deu anys i tots els partits que es presenten a les eleccions municipals s'han compromès a ser fidels a les propostes consensuades per aconseguir-ho.

Indirectament, el Sr. Aznar ens ha ensenyat el mateix que Porto Alegre per contraposició. Per tant, amb la confiança que no oblidem la lliçó, no sols confiïem en la màxima participació ciutadana a les urnes, sinó també en el seu criteri per triar la formació que garanteixi una més compromesa i millor participació del poble. Ω

RAMON MUNTADA
I ARTILES
ADVOCAT

EL PAPER NEFAST DE LA JUNTA ELECTORAL

Existeix un element, de cara a les eleccions autonòmiques i municipals que se celebren el dia 25 de maig, que pens que no ha estat convenientment comentat -almenys en veu alta o en paper imprès-: el paper que ha jugat en tot el procés la Junta Electoral.

El primer criteri elemental per a una junta electoral qualsevol és que la gent no ha de poder identificar-la amb cap de les opcions polítiques que concorren a les eleccions. En principi, a més de no poder-s'hi identificar, la Junta Electoral hauria de ser realment independent d'opcions polítiques, però suposar que això és possible ja deu constituir més que una utopia. Si la immensa majoria de la població pot arribar a identificar la Junta Electoral com una mena de subsector propagandístic d'una de les opcions polítiques que concorren a les eleccions, la legitimitat i l'efectivitat de la seua tasca queda completament posada en qüestió. I, si la Junta Electoral no és neutral -si té partit pres, si forma part de l'estratègia d'un partit polític determinat, o almenys

això sembla a la majoria de la població-, quines garanties hi ha que les eleccions siguin realment democràtiques?

Observem, al nivell més pròxim als votants eivissencs, quines han estat les actuacions d'aquesta junta, entre nosaltres. La primera dada a destacar és que la Junta Electoral va fer retirar la propaganda institucional que incitava al vot, perquè la consideraren excessivament acostada als plantejaments del Partit Socialista. Potser, segons la Junta Electoral, la defensa del medi ambient no correspon a tothom? Que no se n'han d'ocupar totes les institucions, siguin del color polític que siguin, del benestar de la ciutadania? Que no hi hem de vetllar tots -la Junta Electoral inclosa- perquè es respectin els drets lingüístics de tots els ciutadans? (Posem-ho entre parèntesis: tots els papers que he pogut veure fins ara de la Junta Electoral de zona a la nostra illa no respecten en absolut la legalitat vigent en matèria lingüística: s'expressen exclusivament en espanyol i obliden el que diu el nos-

tre Estatut d'Autonomia, és a dir, que el català és la llengua pròpia de les Balears i que és oficial juntament amb el castellà). Si la Junta Electoral, doncs, comença ella mateixa per incomplir la legalitat vigent en un tema tan fonamental com el de la llengua, quina confiança podem tenir que actuarà de manera neutral, i que tractarà igual de bé, posem per cas, els independentistes catalans i els constitucionalistes espanyols?

L'últim acte de la Junta Electoral posa els cabells de punta: no hi podrà haver apoderats, interventors o altres responsables de la jornada electoral del 25M que duguin cartells o adhesius en contra de la guerra. Avui dia es veu que ja ni tan sols es poden plantejar objectius ètics, sense que siguin considerats per aquesta suboficina del Pp com a "polítics". Quan algun pihet es presenti amb un cocodrill de Lacoste, se li permetrà l'entrada al col·legi electoral o s'haurà de treure la samarreta abans de dipositar el vot dins l'urna? I si a algú se li acut presentar-s'hi amb un clauer de la Legión,

haurà de deixar les claus a la porta?

Que en el dia que se suposa que és la gran festa de la democràcia, en el dia de les eleccions, qui vulgui no pugui manifestar-se, portant adhesius, xapes, samarretes o el que li vengui en gana, sobre qualsevol tema d'actualitat, fa pensar que, entre aquells que haurien de garantir la democràcia, n'hi ha que enyoren les èpoques en què aquesta era "orgànica" i "vertical". Tot plegat fa molta pena, preocupa i intranquil·litza. Què hem de fer, els ciutadans que no ens sentim representats per aquests organismes suposadament "neutrals", que no hi tenim gens ni mica de confiança i que, per tant, dubtam de la qualitat de la nostra suposada democràcia?

Com ho podem fer, per aconseguir que els organismes que han de ser neutrals ho siguin efectivament? Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

ALLIBEREM LA CIUTAT

L'opressió econòmica, la crisi del Prestige, el "decretazo", la guerra contra Iraq... ens han despertat. Alguns pensàvem que estàvem desperts, quan sols somiàvem batalles de saló al nostre paradís artificial del Primer Món. Altres reposàvem d'històries passades que ens havien deixat un sabor agredolç a la boca. Alguns albiràvem la vida amb un calidoscopi manipulat pels poderosos... i la pau ens ha unit, millor dit la lluita per la pau.

Ens hem trobat a les manifestacions quasi espontànies dels primers dies, a les grans mostres organitzades de rebuig a la guerra i als guerrers. Hem reviscolat sota la pluja a l'Albereda alliberada per la música i la rialla i contra la mort... i hem decidit mantenir-nos desperts permanentment, perquè hem valorat que la guerra contra el poble també és permanent.

Tant lluny i tant a prop: Bagdad, Basora, València. Allà maten i destrossen per a especular, per a furta els bens i la histò-

ria; ací destrossen, especulen i també ens van matant la vida poc a poc. És la lògica de l'imperi, però nosaltres hem decidit no secundar-la, no som súbdits sinó ciutadans i ciutadanes que volem decidir el nostre futur.

Volem fer fora de les institucions a la dreta guerrera i especuladora, però tampoc no ens fiem dels partits que, plens de polítics convencionals, malbaraten il·lusions, que no confien en els ciutadans i es plequen en un tancament de files poregós i interessat; com si de un nou despotisme il·lustrat es tractés, demanen el vot del poble però sense la participació del Poble.

Per això valorem l'encert d'Esquerra Valenciana i del conjunt de l'Entesa d'oferir espai a les llistes electorals a persones independents però compromeses amb el compliment dels programes que, com el

sari Informàtic), Gemma Renovell (Trebballadora Social), Gúmer Pardo (Secretari General de la Federació d'Administració Pública de CGT), Joan Carles Company (Artista), Joan Nàcher (Biòleg i Professor d'Universitat), Josep Talens (Empresari Social), Juan Gallega (Bedel), Júlia Sepúlveda (Psicòloga), Lorenzo Andújar (Trebballador de la fusta), Loreto Creus (Expedidora de tabac), Mª Jesús Hernández (Psicòloga), Mª José Santana (Auxiliar d'Infermeria), Mª Loreto Alcántara (Professora d'ESO i Batxillerat), Oscar Boscà (Caixer de supermercat) Pep March (Doctor en Belles Arts), Rafa Mestre (Funcionari), Sergi Marzá (Filòleg), Sonia Sánchez (Trebballadora Social), Toni Estruch (Informàtic), Toni Infante (autònom), Trinitat Infante (Funcionaria), Victor Baeta (Professor i enginyer agrònom), Victor Martí (calderer i candidat a l'Ajuntament de Paterna pel Bloc), Xelo Santandreu (Professora d'Adults). Ω

cas d'Encarna Canet, no ens demana el vot a canvi del cel, al contrari, ens convida a un treball horitzontal, autònom i participatiu on tenen cabuda persones i col·lectius diversos que vulguen alliberar la Ciutat de València dels legats dels nous Cèsars.

Les i els sotasignats convidem a tots i totes a constituir-nos en grup de treball i suport a la candidata Encarna Canet que en les llistes de l'Entesa es presenta a les eleccions municipals a la Ciutat de València i oferim un espai obert a qui ens vullga acompanyar.

Adriana Grau (Filòloga), Andrea San Martín (Estudiant), Carles Navarro Delegat Comercial), Carme Grau (Quiromassajista), Celestino Navarro (Espai Alternatiu), Cristina Muñoz (Trebballadora Social), David González (Autònom), Esperanza García (Psicòloga), Filibert Bellver (Empre-

sari Informàtic), Gemma Renovell (Trebballadora Social), Gúmer Pardo (Secretari General de la Federació d'Administració Pública de CGT), Joan Carles Company (Artista), Joan Nàcher (Biòleg i Professor d'Universitat), Josep Talens (Empresari Social), Juan Gallega (Bedel), Júlia Sepúlveda (Psicòloga), Lorenzo Andújar (Trebballador de la fusta), Loreto Creus (Expedidora de tabac), Mª Jesús Hernández (Psicòloga), Mª José Santana (Auxiliar d'Infermeria), Mª Loreto Alcántara (Professora d'ESO i Batxillerat), Oscar Boscà (Caixer de supermercat) Pep March (Doctor en Belles Arts), Rafa Mestre (Funcionari), Sergi Marzá (Filòleg), Sonia Sánchez (Trebballadora Social), Toni Estruch (Informàtic), Toni Infante (autònom), Trinitat Infante (Funcionaria), Victor Baeta (Professor i enginyer agrònom), Victor Martí (calderer i candidat a l'Ajuntament de Paterna pel Bloc), Xelo Santandreu (Professora d'Adults). Ω

1 de maig de 2003

Per la llibertat i la justícia

Contra la globalització de la precarietat, les guerres i el totalitarisme

Arribem a aquest 1 de maig amb el gust de la guerra a la boca i el seu martelleig al cap. Una guerra absurda i bàrbara com totes, però amb unes connotacions especials fins ara inexistents: una guerra programada, decidida per endavant amb tota la fredor amb la qual el poder decideix i porta a terme les seves estratègies; una guerra que ha deixat oberta la porta al dret a posteriors intervencions similars amb les quals ja ens amenacen. Una guerra que ens afecta més pel paper vergonyós jugat en ella pel president del govern espanyol, el qual el converteix en còmplice dels milers d'assassinats perpetrats.

Per a nosaltres aquest és el significat d'aquesta guerra: el dret dels poderosos a la imposició política i a l'explotació

econòmica, pels mètodes més dràstics i contundents.

I és a aquest fet a què hem pretès oposar-nos en les nostres mobilitzacions contra la guerra, sense cap defensa del règim de Sadam ni de cap totalitarisme, sense cap complaença amb actes terroristes, que per a nosaltres són de la mateixa naturalesa del poder al qual volem combatre.

Però si encara ens dura el sabor de la guerra, també guardem el record de les mobilitzacions mundials que ella ha suscitat i a les quals ens hem sumat amb totes les nostres forces. Unes mobilitzacions que han suposat un punt d'inflexió en la participació i la irrupció de la societat en els assumptes públics, enfront de la deixadesa i passivitat en la qual se'ns volia sumir.

Si la guerra presideix avui el nostre 1 de maig no és perquè oblidem altres formes d'injustícia més quotidiana, sinó perquè és un compendi de totes elles:

- De la competitivitat, que perseguint un increment incessant dels beneficis del capital, arrasa les nostres condicions de treball i els nostres drets laborals i socials i ens imposa l'atur, el subtreball i la precarietat.

- De les polítiques d'emigració i dels interessos i les lleis que les regeixen, convertint éssers humans en il·legals, reduint-los a una situació d'absoluta manca dels drets més bàsics i condemnant-los així a la marginalitat i l'explotació en cotes vergonyants.

- De la violència i la imposició del més fort que impera en les nostres socie-

tats, una de les manifestacions de la qual més inadmissible és la violència de gènere que pateixen les dones, resultat d'una situació de desigualtat real, que la legalitat vigent tracta més d'emascarar que de tallar.

Volem que en aquest 1 de maig, dia que els treballadors i les treballadores expressem i manifestem el conjunt de les nostres reivindicacions i aspiracions, sigui una continuació i un ímpetu de la nostra mobilització: de les manifestacions contra la guerra, de la vaga general del 20J, de totes i cadascuna de les lluites que hem mantingut. Ω

Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya
www.cgt.es/cgtcatalunya

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart (Edicions Cort) (i III)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Però el bloqueig contra els autors considerats "disolvents" no solament s'exerceix provant de controlar els premis literaris, l'edició dels llibres. Aquest solament és un dels aspectes del control de la nostra cultura

Igualment el control de determinades revistes culturals, d'espais de ràdio i televisió s'ajunta amb la vigilància sobre el que publiquen les editorials de més "prestigi". Gonçal Castelló (i tants i tants d'escriptors) em va explicar en el seu moment les peregrinacions d'editorial en editorial per aconseguir publicar una obra. Ara mateix en Carles Castellanos hi insisteix en les seves memòries. En aquesta batalla tot eren -i són!- problemes per a determinats creadors mestres, fins a l'extrem que, per als que no combreguen amb determinades concepcions de la política dretana i concepcions culturals neonoucentistes, les dificultats esdevenen insalvables.

Però el bloqueig contra els autors considerats "disolvents" no solament es concreta en la lluita per controlar els premis literaris, l'edició dels llibres. Aquest solament és un dels aspectes del control de la nostra cultura. Alguns escriptors reaccionaris, al servei de partits de dreta o molt conservadors, han esdevingut igualment el màxim consellers de les nostres institucions culturals, quan no són ells mateixos els encarregats de la "vigilància" d'edicions i promocions institucionals. Ara ja no som en temps de la dictadura. En el sistema reformat amb la transició i mitjançant la "Espanya plural de las autonomías", que diria Pascual Maragall, les comunitats autònomes disposen de determinats pressupostos culturals per a promocionar la cultura. Aleshores s'esdevé que, mitjançant el control i "assessorament" de determinats elements retardataris, els diners se'n van sempre envers una direcció político-cultural i no envers una de diferent. Mentrestant Gabriel Alomar és un dels grans oblidats i es menysté i deslegitima el mestratge de Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Gonçal Castelló o Salvador Espriu. Tampoc no es hauria d'estranyar gaire, ja que la nova època "democràtica" ha coincidit amb l'enlairament a les més altes alçades de la nostra cultura de dos botiflers declarats, de dos destacats agents de la dictadura franquista com foren Llorenç Villalonga i Josep Pla. No en parlem de les provatures de reivindicar el paper d'un Joan Estelrich i altres intel·lectuals semblants.

El control neonoucentista sobre revistes i suplementos culturals dels diaris de més difusió també fa malbé la consolidació d'una literatura nacional-popular i l'avenç de les idees progressistes dins de la societat catalana

El control neonoucentista sobre revis-

tes i suplementos culturals dels diaris de més difusió també fa malbé la consolidació d'una literatura nacional-popular i l'avenç de les idees progressistes dins de la societat catalana. Imaginau el canvi cultural que s'hauria pogut esdevenir si, en lloc d'enlairar els botiflers abans esmentats, s'hagués fet el mateix amb l'obra de Joan Fuster, Gabriel Alomar, Manuel de Pedrolo, Gonçal Castelló o Moteserrat Roig, per citar solament uns noms prou coneguts! Però, d'ençà la transició, s'ha fet tot el contrari. I aquí caldria parlar igualment de la tenebrosa història de voladura planificada de la "Nova Cançó", el teatre de Ricard Salvat, Alexandre Ballester o, en el cas de les Illes, de l'obra teatral de Joan Soler i Antich que, a hores d'ara, per a vergonya del comissariat, encara és sense estrenar. Més misèria, més indignació moral i mala fe cultural, més reaccionarisme, ja no és possible.

La posterior supressió de la veu referent a tota mena d'escriptors "conflictius" de les antologies i diccionaris literaris que es publiquen acaba de tancar el tenebrós cercle que comentam. Contra aquest danteresc espectacular de manipulació neonoucentista, en el seu moment s'han aixecat les veus de Llorenç Capellà i Miquel Ferrà Martorell, de Joan Guasp i de Lluís Alpera. I, no en mancava d'altre, de tots els estudiosos i investigadors en la línia de Josep Massot i Muntaner, Pere Rosselló Bover, Joaquim Molas, Enric Jardí, Àngel Carmona, Guillem Jordi-Graells, Patrícia Gabancho, Ramon Salvo, Alan Yates i tants d'altres investigadors del nostre fet literari.

Quan no basta el silenci i la marginació, s'escriuen o es mana escriure pamflets calumniadors i sense signar (prova evident de la coneguda covardia de tot aquest comissariat d'anar per casa)

Però no solament es manté aquest cercle de silenci contra els autors que no combregam amb el credo elitista del neoucentisme. No solament la feina bruta d'aquest comissariat consisteix a marginar o silenciar els autors més compromesos amb la difícil conjuntura en la qual viu immersa la nostra nació. No. També, com una malaltia, com una plaga pestífera i purulenta que s'estén arreu provant de gangrenar les parts sanes del cos social, l'autoodi més ridícul i vergonyós camina arreu. Quan no basta el silenci i la marginació, s'escriuen o es mana escriure pamflets calumniadors i sense signar (prova evident de la coneguda covardia de tot aquest comissariat d'anar per casa). Ah! Terra d'enveges i mortal autoodi on, a diferència d'altres pobles amb cultures perseguïdes com la nostra, alguns professors esdevenen sovint els pitjors enemics de l'escriptor nostrat. ¿Frustració per no haver pogut publicar aquell

Gabriel Alomar.

llibret escrit en l'adolescència? Rabietes d'infant. Odi d'un ben provat reaccionarisme. Absurds odis de capelleta. ¿Com pot publicar tant aquest home, aquesta dona que sempre ha "contaminat" la seva literatura amb les simplistes idees de la nostra història, el compromís amb la societat on li ha tocat néixer? Un deixeble de Josep Fontana i Joaquim Molas, un seguidor de Gabriel Alomar i Joan Fuster? "No", pensa el professor-escriptor frustrat, el comissari que controla el suplement de cultura, aquella revista cultural, la subvenció institucional. "No podem recomanar als alumnes els llibres d'aquest esquerrà". Són capelletes curulles d'enveja. "No recomanem aquests tipus escriptor". "Val més que llegeixin botiflers, neonazis, abans que els esquerrans, els d'aquí, els nascuts en aquesta terra, els que s'entesten a defensar les endarrerides idees de lluita per l'autodeterminació i la República". Creix i s'amplia l'autoodi. A sou del poderós, enlairant sovint conegudes mediocritats tan sols pel fet de ser reaccionàries políticament i culturalment, maleixen el que no cedeix, l'agosarat, el valent, aquell que com Joan Fuster i Gonçal Castelló mai no baixaren la guàrdia en la lluita pel nostre deslliurament nacional i social. A l'autoodi fomentat per aquests sectors retardataris s'afegeixen, en perfecta aliança, els sectors més violents de la "nostra" extrema dreta. Una extrema dreta falsament nacionalista, cosa de pel·lícula, enfollida en l'odi visceral a l'esquerrià nacionalista, a qualsevol idea esquerrana. Mai, ni en temps de la guerra civil, en plena orgia de sang contra els sectors progressistes, no s'havia escrit tanta brutor com surt de la ploma d'aquests sicaris de la reacció.

Tot plegat, mentre allò que es popularitza realment des del poder de debò, polític i cultural, és la cultura espanyola, tant

la més o menys "elevada" com la "pop", clarament hegemònica en ràdios i televisions i en la teledirecció dels gustos juvenils.

Sortosament les coses van canviant a poc a poc. Una nova generació de lluitadors i lluitadores antisistema ha sorgit en aquests darrers anys superant el buit ideològic i polític creat pels partits de l'esquerrià oficial i la dictadura cultural neonoucentista. Nous grups i organitzacions polítiques han sorgit arreu dels Països Catalans; llibres de memòries, l'obra silenciada de determinats autors es va publicar a poc a poc. El ferreny control de la reacció, malgrat que manté en el seu poder bastions essencials per a la repressió cultural, ja no és tan efectiva com abans.

Ferran Lupescu, en el pròleg a Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart analitza agudament l'origen d'aquesta ofensiva neonoucentista contra la intel·lectualitat catalana compromesa representada per les posicions culturals d'un Joan Fuster, Josep M. Llompart, Vicent Andrés Estellés, Pere Quart, Jaume Fuster, Manuel de Pedrolo o Gonçal Castelló

Ferran Lupescu, en el pròleg a Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart analitza agudament l'origen d'aquesta ofensiva neonoucentista contra la intel·lectualitat catalana compromesa representada per les posicions culturals d'un Joan Fuster, Josep M. Llompart, Vicent Andrés Estellés, Pere Quart, Jaume Fuster, Manuel de Pedrolo o Gonçal Castelló. Diu el poeta i investigador: "Algú hauria de reconstruir la branca específicament literàrio-cultural d'aquest procés [de lluita de classes cultural entre sectors reaccionaris i sectors progressistes], científicament, metòdicament: qui, quan, com, on, per quins mitjans, amb quines eines, des de quines plataformes. Breu; a la mort de Franco, la nostra literatura nacional vivia un moment eufòric: amb riquesa i varietat de propostes, els creadors -en especial els joves- avançaven espontàniament per la via nacional-popular consagrada en aquella obra col·lectiva de tot un poble que fou el segon Congrés de Cultura Catalana; sense detriment de post-ribians com Joan Triadú, la crítica i la historiografia literàrio-cultural eren hegemònitzades per l'escola de Joaquim Molas conjuntament amb un Josep Iborra, un Lluís Alpera o un Pérez Moragon; tot plegat reflectia una dinàmica social en marxa ascendent. Pels volts del 1979, a penes consumada la transició, el clima de frustració i de marasme ja era general, en la literatura i arreu; Patrícia Gabancho ens n'ha llegat una fotocòpia d'extrema lucidesa. Però els minirègims autònoms començarien a actuar tot seguit;

cada fragment autonomitzat de la nació es bastirà la seva cultueta oficial convenientment aïllada de les altres, i entre tots bastirien una esplèndida impotència.

Entre, diguem, el 1980 i el 1985, el gruix de plataformes d'incidència pública acabà monopolitzat pel nou tipus d'intel·lectual conformista, sovint amb càrrec públic i carnet de partit a la butxaca, mentre l'intel·lectual que romania crític era sotmès al desprestigi sense gaire possibilitats de rèplica, o bé es retirava a un silenci d'estricta supervivència. Una recerca hemerogràfica centrada en aquests anys desenterraria munió d'articles, discursos, ressenyes, etc., ridiculitzant allò que anomenaven 'resistencialisme' i instant els escriptors a produir una literatura 'normal', és a dir, acrítica, integrada i narcotitzadora. Hom comença a parlar de 'productes culturals', i hi ha qui es lliura a una lluita fraticida per tal d'enfeudar el públic catalanolector ja existent, en comptes d'ampliar-lo mancomunadament a expenses de la cultura imperial. Era, és clar, la mateixa mentalitat que presentava com a 'política de normalització lingüística' la mera despenalització del català en certs usos, a títol merament optatiu, sense mobilització ni conscienciació de les masses i sense la menor reculada tendencial de la llengua sobrevinguda. Aquesta desarticulació organitzada no podia adduir inconsciència: era l'època del Manifest d'Els Marges, de valents articles de Pitarch i Leucà a Serra d'Or, de l'emblemàtic Ara o mai de Joan Fuster i dels reculls d'Aracil en volum; de la 'batalla de València' i el Manifesto dels colons; de l'agressiu neoespanyolisme impulsat i legitimat pel PSOE; d'una persecució antiindependentista la complicitat mediàtica amb la qual acabaria provocant la naixença del verb criminalitzar".

Per a parlar de tota aquesta punyent problemàtica, un ferreny combat contra la reacció política i cultural, és pel que he trobat convenient treure a la llum pública alguns dels materials que he escrit en aquests anys de lluita. Posteriorment, si continuem comptant amb la benvolença de les editorials, continuarem per aquest camí. Es tractava de deixar constància, malgrat que fos d'una forma parcial, d'aquesta situació. Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llopart vol ser un document que informi el lector català de la "persecució" que pateix l'intel·lectual nostrat que no és dòcil a les insinuacions del comissariat neoneucentista que prova de controlar la nostra cultura. El llibre és, com hem dir, una petita aproximació al que s'esdevé soterrat, fora de la visió del lector "normal". Però és bo anar obrint esclatxes de llum dins de la foscor, donar elements de judici a unes noves generacions que, "educades" en l'enlairament de botiflers i feixistes (Villalonga, Pla...), necessiten saber de l'obra i l'existència dels que són soterrats sota tones de ciment armat, menys-tenguts, atacats, oblidats, silenciats... Parl, per posar un exemple clar i llampant, dels nostres clàssics: Andreu Nin, Puig i Ferrer, Gabriel Alomar... i els que ens són més propers com Josep M. Llopart, Salvador Espriu, Gonçal Castelló, Joan Fuster, Enric Valor, de l'innombrable exèrcit dels "nostres" que, malgrat les continuades campanyes de silenci i marginació contínua, mai no podran ser vençuts ni esborrats de la nostra memòria col·lectiva. Ω

La llengua juganera

«Heus aquí que molt sovint / colint bufint entrapoliquint, / em cansa l'home del sac / colac bufac entrampolicac, / i acabo per maleir / colir bufir entrampoliquir...». Així començava la *Rondalla per a infants innocents* que a la dècada dels 70 cantava Ramon Muntaner. El text és de Miquel Desclot, un poeta que té un domini extraordinari de la llengua. Un altre inventor de paraules divertides fou el malaguanyat Pere Calders. Es va treure de la màniga el mot *Antaviana* per posar títol a un dels seus contes. I, a la segona meitat dels 70, el grup de teatre *Dagoll-Dagom* el va escenificar amb notable èxit. Tant, que anys més tard una colla d'escriptors demanaren la inclusió d'*antaviana* en el diccionari normatiu. A més, la coincidència va voler que el nom de l'esmentada companyia teatral també fos un invent: «Sonava bé. *Dagoll-Dagom* eren unes paraules que jo deia de petit a tot el que servia per dibuixar i escriure», explica Joan Ollé, una de les ànimes fundadores.

Jugar amb la llengua és un dels plers de molts filòlegs. Amb el propòsit de fer avançar la normalització del català, Jordi Bilbeny ens sorprenia a començaments dels 90 amb *Diccionari Pornogràfic*, un llibre de conceptes imaginaris emmarcat en l'àmbit sexual: «Les accepcions que el meu diccionari recull són pura fantasia, la més surrealista de

les etimologies possibles (...) No pretenc trencar només els límits de la imaginació sexual, ans els límits de la mateixa imaginació».

També gaudeix d'un imaginari riquíssim el capità Haddock, l'inseparable amic de les historietes d'en Tintin, quan s'indigna. «Espanta-mones! Pinxo de carreró de fanal borni! Ictiosauri! Mus-sol mal dissecat! Mil milions de mil rellamps de llamps i trons!», són només alguns dels miquels que etziba aquest mariner llengüer en les seves aventures.

Hi ha moltes maneres de fer malabarismes amb la llengua. Salvador Dalí acostumava a fer broma amb l'embarbussament: «Una gallina tica-xica-mica, cama-curta i ballarica, va tenir tres pollets, tics-xics-mics, cama-curts i ballarics. Si la gallina no hagués estat tica-xica-mica, cama-curta i ballarica, els tres pollets no serien tics-xics-mics, cama-curts i ballarics».

Les persones que són capaces de crear, d'innovar i de jugar amb la llengua, se senten segures, lingüísticament parlant. Segons Rosa Calafat, professora de la UIB, aquesta seguretat fent tombarelles amb la llengua es produeix entre els parlants de comunitats lingüístiques monolingües: «El fuster, el metge, el periodista d'una societat normalitzada pot viure les 24 hores del dia en la seva llengua. Pot escoltar i emetre pensaments que

reflecteixen una determinada i particular visió del món» (anuari *Cinga*, 2000).

En aquest sentit, de juganers lingüístics ho són molt els anglesos. D'una fusió de la paraula *beat*, nom d'una generació de joves dels 70, i d'escarbat, dit en plural i en anglès (*beetles*), sorgeix *Beatles*. Les llengües permeten fer màgia. No fan piruetes, en clau catalana, la penya blaugrana dels *Boixos Nois* i els rockers de *Whiskyn's Cullons* amb aquests noms? No ha estat un gest simpàtic i original cridar «Prou busheries!» a les manifestacions en contra de la guerra d'Iraq?

Sense deixar la música, ha estat molt agradable conèixer *Antònia Font*, una banda de pop de 5 al·lots de Sant Llorenç des Cardassar, que s'ha empescat lletres com aquestes: «Mos estimàvem, / mos destrossàvem mútuament ses vides, / mos acabàvem, mos fèiem companyia / mos caducàvem, mos dedicàvem / quasi sempre es dies, / mos sexuàvem, mos gastronomiàvem...». Mentre juguem amb la nostra llengua a empatollar-nos expres-

sions d'allò més divers, hi haurà llengua, hi haurà diversitat. Ω

QUIM GIBERT,
ENSENYANT

BONES NOTÍCIES

Recull de bones notícies aparegudes als diaris de la nostra comunitat en el transcurs d'aquests darrers mesos:

Gran reserva d'aigua.- Publicada el mes de gener. Encara que ja no plogui més, tenim reserves d'aigua per a més de dos anys. És una informació de la Conselleria de Medi Ambient. Com tots sabem, el mesos de febrer i març ha continuat plovent i a molt bon ritme. Malgrat aquestes bones noves, el subministrador de dessaladores fixes i mòbils de sempre, prepara l'enviament de sis o set noves màquines. No fos cosa que, degut a les perspectives abans apuntades, aquests aparells tenguessin poca demanda. Qualque dia el senyor Matas ens haurà de dir el nom de l'empresa o empreses que fabriquen les dessaladores. On estan ubicades. Qui són els seus propietaris. Quin preu tenen aquestes famoses màquines que, entre altres meravelles, han aconseguit que tinguem l'aigua potable més xeraca i la més cara del món. Li quedarem eternament agraïts, senyor Matas.

Accidents de trànsit.- Segons ha informat "La Jefatura Balear de Tràfic" el proper passat any 2002, els accidents de circulació a les nostres carreteres han disminuït més d'un 30%. I que no és guapo això! Si tenim el rècord mundial de cotxes per nombre d'habitants i per quilòmetre quadrat. Si tenim una animalada tan grossa de cotxes rent a car que ja els hem de posar dins finques de conreu. Si som el país amb manco autopistes per quilòmetre quadrat i, amb tots aquests condicionants, hem bai-

xat tan ostensiblement el nombre d'accidents, ens hem de felicitar. Estam tots d'enhorabona. La nostra gent, tota la gent de Mallorca va cobrant el coneixement. Una gran majoria ha entès ja que les distàncies, dins la nostra illa, per la seva poca llargària se fan molt bé sense haver de córrer a una velocitat d'autopista. A més a més, els trens i un bon transport públic poden suavitzar ben aviat els problemes de les nostres carreteres. Per desgràcia, pocs dies després d'aparèixer la molt agradable notícia de la que feim referència a l'anterior apartat, un famós enginyer de ponts i camins anomenat Le Senne (crec que ha tengut o té qualque càrrec polític) va escriure un llarg article sobre les autopistes de Mallorca. Donava canya i s'acollonava de tots quants estam en contra de que se'n facin més a casa nostra. Li recoman que s'ho faci mirar i si necessita dirigir la construcció de noves autopistes que cerqui un lloc on les hagin de fer.

Quina terra tan bella n'és Mallorca.- D'aquesta meravellosa cançó, escrita per una descendenta de les valentes dones de Sóller, fa uns quants dies que set paisans d'aquella gran música sollerica en donaren bon testimoni. Efectivament, segons explica un diari, es produïren aquests fets: Set propietaris sollerics exerciren el dret de retracte i compraren un gran hort de tarongers dins la Vall de Sóller per evitar que el propietari el vengués a una promotora per a fer una nova urbanització. Tot seguit, a la mateixa notaria, signaren un compromís perquè la dita finca no pugui ser mai venuda per a finalitats construc-

tives. Demanaren a un d'aquests propietaris els motius que tenien els set veïnats per prendre, tan aviat i amb unanimitat tan important decisió. La resposta va ser emocionant: Tots nosaltres (es referia als set veïnats) no volem perdre la verdor d'aquesta mirada ni els perfums dels tarongers. Mai el ciment ens donaria la qualitat de vida ni la sensació de plaer de que ara gaudim. Quina altra seria nostra illa si poguéssim aplicar moltes vegades tan meravellosa filosofia!

Un oferiment humanitari.- El rei Hassan del Marroc va fer un gran oferiment. Amb motiu del desastre del Prestige, el monarca del país veí, oferí a tots els pescadors gallecs les pesqueres del Marroc per poder compensar, en lo possible, els grans perjudicis que els ocasionà la seva enorme desgràcia. Ningú. Ni les nostres autoritats polítiques, ni les associacions de pescadors ni demés grups de professionals de Galícia se feren ressò de tan humanitari oferiment. Únicament se'n donaren un gran nombre de pescadors andalusos que demanaren, tot seguit, si ells, també, podien anar a pescar a les pesqueres marroquines. Quina vergonya! Això se diu tenir morro!

I s'ha acabat el recull. Ho sent molt però, en quasi tres mesos, no he llegit res més de bo. Molt distint seria si fes un aplec de males noves. Seria tan llarga la llista que no s'acabaria mai. Per tant, vos recoman que procureu oblidar ... Vos ho aconsell com a bon amic. Ω

Joan Rosselló d'Inca

FIRA DES CARAGOL DE SANT JORDI

Les germanes Homar i la seva amiga Ester, venen aus d'estruç a la fira de sant Jordi, Tel. 971 742 364

Fa 17 anys que en Rodrigo Cueva i en Lluís Martínez regenten el Taller Cuy-mar al carrer d'Isidor Antillon de Ciutat. Tel. 971 468 409

Na Núria Velarde és la presidenta de la Confraria de Sant Jordi. Són 140 confreres que surten vestits de cucuies a les processons de setmana santa. Tel. 971 742 351

En Carles Segura i na Bàrbara Tugores venen ceràmica murciana per les fires de Mallorca. Tel. 971 670 872

Fa 20 anys que els germans Rueda regenten el Taller Mart al passatge Mart de Ciutat. Tel. 971 462 439

Fa 12 anys que en Jaume Mesquida i en Felip Montserrat regenten el Restaurant Can Quirante a Sant Jordi. Recomenen l'arròs amb caragols, el braç de xot al forn i altres plats de la cuina mallorquina. Se menja a la carta per una quinzena d'eürós. El passat dia 22 de març se feu a aquest restaurant, un sopar de la Fundació Josep Campaner contra la Noma, aquesta malaltia que destrossa la cara a la gent a l'Àfrica. Tel. 971 742 068

En Jaume Oliver i na Lluïsa Mascaró són mestres d'escola a Lluçmajor. Les seves filles Mònica i Maria estudien ESO. Na Lluïsa és regidora de l'Ajuntament de Lluçmajor des de fa 8 anys i enguany continua. 971 662 663

No Joana Campins regenta el nou Video Club obert a sant Jordi. Els amos són en Joan Campins i en Guillem Mascaró. Lloguen pel·lícules a 1'50 € Tel. 971 785 070

Fa 4 mesos que na Cristina Celià regenta el despatx de loteries del carrer d'Aragó,44 de Ciutat. Sa mare, na Francesca Cervera va obrir aquest despatx fa 40 anys. Tel. 971 244 948

En Joan Bernat Jaume i na Carolina Sanz acaben d'obrir la botiga de venda de cotxes d'importació al la carretera de Manacor, 333 a son Ferriol. Tel. 971 426 821

Fa 5 anys que en Xavi Puigdemont i en Gabriel Joan regenten la Cristalleria s'Aranjassa. Tenen vidres de totes classes i persianes. Tel. 971 742 770

Fa 5 anys que en Guillem Julià de Porres regenta la Fusteria Guimai al carrer Beatriu de Pinós de Ciutat. Tel. 971 467 869

Fa 2 mesos que en Miquel Joan, na Mercè Bianchi i en Josep Lliteres han creat el Club de foners de Sant Jordi. Dia 16 de maig feren la primera tirada de fona amb 50 tiradors a Sant Jordi. Tel. 669 457 186

En Josep M^o Lendines és el president del Club Prats de Catí a sant Jordi. Són una cinquantena d'associats que volen conservar la llengua, la cultura i els costums de mallorca. Tel. 639 330 976

FIRA DES CARAGOL DE SANT JORDI

Fa 29 anys que n'Iris Jover és l'enca-
rregada de la Tintoreria Lord al carrer
Luca de Tena de Ciutat. Tel. 871 931
382

Fa 12 anys que n'Antoni Morales fa gui-
tarras i guitarrons al seu taller del carrer
de l'Hort d'en Torrella, 24-C de Ciutat.
Tel. 609 642 121

Fa un any que na Catiana Rosselló ho
obert l'Associació Cultural Es Racó de
s'Art al Passatge de Mart de Ciutat:
Dansa contemporània, manteniment,
estiraments, relaxació... Telefonau-li al
971 683 376

Fa un any que en Pau Vallés a qui veiem amb les seves dependentes Susana i
Montse, ha obert la botiga de telefonía Connecta Palma al carrer Francesc M.
De los Herreros, 15 de Ciutat. Tel. 871 953 090

Fa mig any que n'Antoni Ramis de s'Es-
tanc i na Joana Fiol de Can Fornet ha
obert el Restaurant ca ses Monges, al
convent que fou de ses Monges Fran-
ciscanes de Sant Jordi. Recomanen el
bacallà amb sobrassada i mel, les cui-
xes de xot rostides i altres plats de la
cuina mallorquina. Se menja per una
mitjana de 25 € a la carta. Tel. 971 742
453

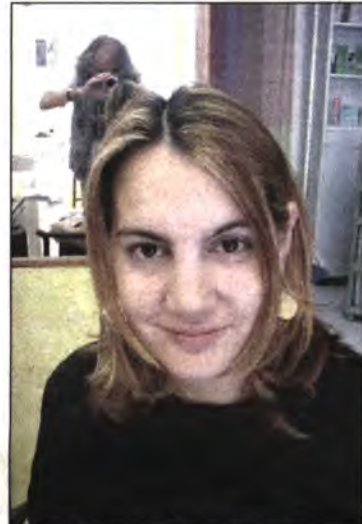
Fa 15 dies que n'Aina Jaroso regenta
el Bar sa Cantonada al carrer de l'Hort
d'en Torrella de Ciutat. Fa cuina caso-
lana, Despatxa menús a 6'50 €. Els dis-
sabtes paella. Tel. 971 421 750

Fa 3 anys que na Glòria Manzaneres
regenta l'empresa d'electricitat i fonta-
neria Voltarc al carrer de l'Hort d'en Tor-
rella, 22 de Ciutat. Tel. 971 240 835

Fa 10 anys que n'Isidre Falcó regenta
la Perruqueria de Senyors Isidre al carrer
de Joan Mestre, 38 de Ciutat. N'Isidre
fou campió de Balears de peruqueria
l'any 1987. Tel. 971

Fa 15 dies que na Susana Jareño regenta
la Perruqueria Unisex Tevian al carrer
de l'Hort d'en Torrella, 24-B de Ciutat.
Tel. 871 943 706

Tornarà a ser Gabriel Pou el guanyador del Gran Premi Nacional d'enguany?

El seu nom és Gabriel Àngel Pou i Pou, es nascut a Sant Jordi; al terme de Ciutat de Mallorca l'any 1972, pertany a una nissaga de menadors de cavalls trotadors que inicià el seu padrí, a l'antic hipòdrom de Bons Aires de Ciutat i continuà el seu pare Agustí Pou i Cantalops a l'hipòdrom de Son Pardo.

Gabriel Pou ha guanyat quatre vegades el guardó màxim que somia tot jockey de cavalls de trot: El Gran Premi Nacional.

Començà a tenir victòries en aquesta prova, coneguda com "la carrera clàssica de les clàssiques, dins les competicions hípiques al trot enganxat", l'any 1994, amb la poltra "Única de Blai"; continuà tres anys després amb el cavall "Brixon de France", de la desapareguda quadra de Son Estaràs, del que era propietari el recordat Joan Sastre i Munar, del forn "La Gloria", de la ciutat de Inca. El darrer any del segle XX continuà amb els triomfs, amb l'egua "Enigma des Bosc" i començà el segle XXI, triomfant amb l'equí de la quadra "Ses Comes", "Falguer".

Amb aquesta darrera victòria, Gabriel igualà el nombre de victòries de Bartomeu Estelrich i Fuster "Pancuit", considerat per molta gent com el millor menador de la història, i si el temps ho permet que quasi segur ho farà, podrà superar el rècord de triomfs, aconseguits en el Gran

Premi, que es troba en poder de Julià Arnau, que en nombre de cinc, lidera el ranking de conductors amb més victòries aconseguides a la carrera més important del trot a les Balears.

Julià Arnau, avui en dia no mena gaire, podem afirmar sense por d'equivocar nos, que es troba quasi retirat del trot, no mena molt avui en dia.

Julià era un menador valent i exigent amb els cavalls al màxim. Era un home cordial, que en el seu temps fou un dels millors menadors tant als hipòdroms de Bons Aires, Ca Donya Aina, Son Pardo i Manacor.

Toméu Estelrich "Pancuit", era un menador fora de serie, participant en nombroses ocasions a estranger, representant al trot de Balears.

Toméu, considerat per molts com el nombre u i mestre de mestres en el trot, fou el menador que tothom volia imitar (fins i tot en Biel), ja que avui ha perfeccionat la tècnica gràcies als seus consells.

Si tenim en compte aquests detalls, Gabriel Pou pot aquest any igualar el rècord de Julià Arnau i supe-

rar lo l'any que ve.

Gabriel és jove. Enguany farà 31 anys i té una vida llarga com a jockey de cavalls.

Si tot va bé, serà recordat com el menador que més vegades ha guanyat aquesta prova tan important. Ara falta que el temps ens doni la raó.

Gabriel ha tingut com a mestre principal al seu propi pare. D'ell aprenqué tot el que ha de fer un bon menador de cavalls trotadors.

L'any 1997 al programa de televisió mallorquina "Canal 4": "Trot", Paco Sánchez li demanà a qui dedicava aquesta victòria tan important. Biel manifestà amb orgull que li dedicava al seu pare perquè tot el que era al mon del trot era gràcies a ell.

A més del seu pare, Biel ha estat ensenyat pel mestre francès Pierre Giffard, a les quadres de França.

Biel és un menador que ha tingut molt presents els consells del seu pare, degut a que ha estat el seu millor mestre.

El nostre amic ha menat a l'estranger, conduint l'egua "Classical

Gabriel Pou de sant Jordi, menant l'egua "Única de Blai" maig de 1994

Action", aconseguint una tercera plaça, tenint en compte les dificultats que s'han de patir quan es disputen corregudes al estranger.

La nissaga de menadors a que pertany és de les històriques del trot de Mallorca. El seu avi, avui en dia retirat per mor de l'edat, acudeix sovint a Son Pardo i el podem veure assegut a una taula de la sala VIP, admirant els progressos dels seus nets Agustí i Biel.

En Biel té un estil de menar senzill. Tracta molt bé als equins i sap distribuir bé la cursa. Coneix prou bé la manera d'atacar i el moment oportú per donar força al cavall per poder arribar primer a la meta. En Biel ha sabut respectar sempre al contrari, elogiant-lo, demostrant ser un cavaller de l'esport del trot.

Aquestes qualitats han fet que molt de propietaris confiassin en ell alhora de menar els seus animals a corregudes importants com la que podem veure aviat a la del Gran Premi Nacional, encertant l'elecció del menador. Una prova d'això son les quatre victòries del Gran Premi i qui sap sei enguany iguala el rècord de Julià Arnau i en un futur ho supera?

Si ho aconsegueix serà un gran menador difícil de superar i que farà història. La resposta la tindrem el capvespre del 18 de maig a l'hipòdrom de Son Pardo. El temps ho dirà. **Q**

MIQUEL
ALEMANY I
BATLE

L'ONU I LA RECONSTRUCCIÓ DE L'IRAQ

Sembla que tot l'esforç dels estats europeus que es mostraren contraris a la invasió d'Iraq per part de les tropes anglonordamericanes -amb el suport esparadràpic de búlgars, espanyols, i alguns altres exèrcits de tercera divisió- ara es concentra a aconseguir que la "reconstrucció", "construcció", "neoconstrucció" o el que sigui d'aquells països corri a càrrec de l'ONU. Els francesos, amb uns potents interessos en aquella àrea de l'Orient mitjà, tenen autèntic pànic que la reconstrucció la facin els Estats Units i que, d'una manera conscient i planificada, bandegin França del repartiment del botí. De fet, França se'n volia quedar una bona picossada, tot fent costat al règim baassista. Ara no vol perdre tanda, però per això ha

de minimitzar el paper angloamericà i fer créixer el paper de l'ONU.

Allò que em sorprèn una mica -no tampoc res de l'altre món, però sí una mica- és que el conglomerat pacifista ho tenguí tan clar: també coincideixen que l'ONU ha de dur el pes de l'assumpte. Tenen, idò, més confiança amb la suma d'estats com Rússia, França, Xina, Estats Units, Regne Unit, Índia, etc, etc, que no en la d'americans i anglesos aproximadament al seu aire? És més "benèfica" l'adhesió a l'assumpte de tota una pila d'estats poderosos i dubtosament democràtics que el saqueig d'americans i britànics?

El que sí que em sorprèn més és que a l'eix francoalemany i al conglomerat pacifista s'hi sumin també els anomenats "nacionalis-

tes", és a dir els patriotes de les nacions sense estat, com ara els bascos o els catalans. Vol dir això que Ibarretxe o Pujol deleguen la seua representació en aquest afer en l'ambaixador espanyol que hi hagi a l'ONU, o, encara més contundent, amb la ministra Ana Palacio?

Juan José Ibarretxe va presentar un document a l'ONU, en començar la intervenció militar a l'Iraq, on posava de manifest l'opinió de la majoria del poble basc: deia, a grans trets, que, d'acord amb el parlament d'Euskadi, la intervenció a l'Iraq no es feia en nom dels bascos. I ho anava a dir, a Nova York, en nom del poble que representa. Els catalans delegaren en Ana Palacio, per molt que el Parlament de Catalunya va fer alguna decla-

ració en aquest mateix sentit. De les illes Balears no cal ni parlar-ne: la representant exterior del pacte de progrés es diu també Ana Palacio.

Particularment, com a ciutadà dels Països Catalans, no puc estar d'acord amb la delegació a l'ONU dels poders per dir que s'ha de fer d'Iraq en el futur. En primer lloc, crec que ho han de decidir els iraquians (però, alerta!, també els kurds: és obvi que els iraquians no tenen cap ni un dret a decidir sobre els kurds); però, si no ho decideixen ells, un només pot assumir que s'hi dediqui algun organisme dins el qual hom hi estigui representat. Els Països Catalans no tenim representació directa a l'ONU (entenc que en un tema tan determinant no podem delegar en Andorra el con-

unt de la nostra representació). Per tant, per quins set sous hauríem de donar suport a un organisme, per resoldre un problema en gran mesura nacional, on no hi ha representades nacions com els Països Catalans, Euskadi, Galícia, Bretanya, Còrsega, o el mateix Kurdistan, directament implicat en l'afer?

Una altra cosa és que, quan els Estats Units hagin provocat el canvi de règim a Síria, Lbia, l'Iran, la Xina o França, reclamem, a més del dret d'autodeterminació per a la nostra nació, el dret de votar el parlament i el president globals, és a dir, el Congrés, el Senat i la presidència dels Estats Units d'Amèrica. **Ω**

BERNAT JOAN I MARI

A les universitats catalanes, la normalització lingüística de l'idioma català topa repetidament amb l'escull de les Facultats de Dret. Aquest és un fet que té molta transcendència. Hi ha uns motius de fons que en dificulten una mínima evolució. La pràctica demostra que tots els neguits per millorar en aquest àmbit de la nació catalana són escassos.

L'estudi del sistema jurídic espanyol suposa l'abandó dels orígens nacionals. Apartar-se de l'ús de la llengua i, també del tarannà català. És una relació difícil perquè suposa admetre tot un ordenament jurídic forani. Afirmar el gran jurisconsult Maspons i Anglasesell que les perturbacions del dret espanyol dins el context social i humà català provoquen reaccions molt estranyes dins del nostre ésser col·lectiu.

D'una manera conscient, aquest poble prefereix tractar el dret espanyol usant el registre lingüístic dels invasors. Podria ésser una certa autodefensa davant el desgavell que provoquen les lleis espanyoles dins el context del dret privat i públic català.

Val la pena dir dues paraules sobre el tema. El dret privat, el dret referit a les relacions entre

les persones de forma cívica, per nosaltres, està regit per la llibertat personal i la plena autonomia de la voluntat. Això és molt important. Per exemple, per fer testament podem disposar el que ens plagui. Per obligar-nos també. Com molt bé va explicar l'historiador Soldevila, gràcies a aquesta llibertat va néixer la figura de l'hereu. I, el seu resultat, els fadristerms, seria l'origen de la industrialització catalana. Quasi l'única que es dona a la Península Ibèrica. Els fadristerms són els germans de l'hereu que han de buscar-se la vida com sigui, fent de comerciants, artesans o autònoms, com ara diríem.

I en segon lloc hi ha, tot l'ordre del dret públic. Els catalans mai hem entès, ni entendrem l'adagi castellà que diu "¿qué es la ley? lo que manda el rey". La nació catalana sempre ha estat atenta a la realitat del seu entorn, i parlant entre tots ha sabut legislar en el consens i el pacte, com sempre havia explicat Vicens Vives. Això, va molt lligat amb el valor de l'autonomia de la

voluntat. Nosaltres si que sabem tot el sentit d'aquella dita tan nostra "pactes rompen lleis". Els monarques catalans, i no el que hi ha ara, havien assolit la complicitat del poble, en les seves diverses formes de representació, per així anar configurant un dret públic, dit en termes d'avui, fet de participació ciutadana.

Tant en un cas com en l'altre, el valor dels casos anteriors ja provats eren, i són tot i que rau en subconscient català, la millor afirmació d'un dret. Certament, com perfectament havien documentat la tradició de juristes catalans com Fontanella, és el costum el que dona la força al dret. El costum, com repetició d'accions lliures, sense vici ni ombra, actua com l'autèntic regulador de les relacions entre els catalans, i dels catalans amb els seus exèrcits i els seus governants. El costum, no obstant això, s'ha volgut extirpar de les relacions jurídiques catalanes. Les lleis espanyoles el van menysprear i blasmar, fins que ha estat definitivament foragitat de totes les universitats catalanes. Deien que no

era modern i que duia confusió. Quanta mentida útil si amb això podien confondre l'esperit dels catalans!

El món jurídic anglosaxó, que no pot ésser tractat de retrògrad, viu dels casos concrets, i de l'estudi de les seves sentències, o pronunciaments judicials. Ells l'anomenen "common law", o dit planerament, la llei comuna de l'equitat i la balança. Què senzill seria el dret aplicant el sentit comú que regeix entre les persones en la seva vida quotidiana! Però no, cal anar a les llargues codificacions uniformitzadores, i als sistemes de lleis i reglaments per poder harmonitzar a plaer.

Les Facultat de Dret catalanes han caigut de quatre grapes en aquest parany. Només en un principi, a la Universitat Pompeu Fabra, de la ma del Dr. Egea i el Dr. Salvador, hom va intentar, a partir de l'estudi jurisprudencial (les sentències i les resolucions dels jutges i tribunals) fer conèixer el dret. Però van desistir. De fet van fracassar en l'intent. La pressió de l'entorn i les dificul-

tats pedagògiques van impedir-ho. Ara, arreu, s'ha imposant la memorització dels articulats legals, passant per alt els seus preàmbuls. Avui, un estudiant de dret es pot llicenciar sense haver llegit ni tant sols una sentència judicial. Ni que la sentència sigui en castellà (malauradament cosa ben corrent), en cinc anys de carrera no hi haurà la més mínima ocasió de fer-ho.

El President de la Generalitat, Jordi Pujol, va fer mans i mànigues per dur l'Escola Judicial a Barcelona. Era una forma de donar importància a la tasca dels jutges. Segons aquesta visió si les lleis ens són contràries, una bona tasca judicial en pot mitigar els seus efectes. L'estratègia podia ésser bona, però dubto de la seva efectivitat. Els estudiants de dret són els més domesticats, i els jutges són llicenciats en dret. Pels catalans potser millor que no s'hi barregi l'idioma català en els afers jurídics d'ells. No podem oblidar que per les lleis espanyoles els catalans hem estat ocupats i maltractats. Què més esperen que fem? **Ω**

@ Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

La guerra desencadenada contra el poble iraquí ha commocionat totes les institucions internacionals. Al'Europa va obrir una crisi sense precedents de les institucions de la Unió Europea sorgides dels Tractats de Maastricht i d'Ansterdam.

A través de la guerra a l'Iraq, és el principi mateix de la sobirania de les nacions que fou qüestionat tant a l'Iraq com a les nacions de tot el món.

El continent europeu viu, des de fa un parell de mesos, un ample moviment de mobilització contra la guerra, lligat directament a les poderoses manifestacions contra la guerra organitzades als

Estats Units.

Qual és el futur d'Europa?

Allò que sens presentà com una Europa de pau, apareix cada vegades més de manera diferent. La crisi iraquiana mostra com molts de governs membres de la Unió Europea o candidats a formar-ne part, s'alineen darrera la coalició. En revenja, molt més enllà de la divisió sobre la qüestió de la guerra, la Unió Europea se "reconcilia" durant el Consell Europeu de Brussel·les del 20 i 21 de març de 2003, exigint que en cada país la flexibilitat de tre-

ball sia accentuada, que l'edat per anar a la jubilació sia prolongada, que el sistema de protecció social sia posat en entredit i s'accelerin els mecanismes de privatització de la energia, dels ferrocarrils, etc.

D'aquesta manera, en cada un dels nostres països, l'aplicació de les directives europees, les mateixes que venen del Banc Central, condueix als governs a qüestionar tots els drets dels obrers i les garanties conquerits en cada país a través de quasi 150 anys d'accions obreres i democràtiques.

A través d'aquests processos, és la pròpia existència de les organitzacions polítiques i sindicals del moviment obrer que se veuen amenaçades. Existeix el gran temor que "l'ampliació" anunciada ens mení a agreujar aquesta situació!

Jo, des de la pàgina de L'ESTEL, estimo que el camí de la pau en Europa, com en tot el món, passa per la defensa i la preservació de tot allò conquerit en nom del moviment obrer i de la democràcia en cada país, en particular l'existència dels Còdis del

Traball, dels serveis públics, dels drets i garanties inscrites en els convenis col·lectius, els estatuts, els sistemes de protecció social i de les jubilacions i de la independència de les organitzacions sindicals.

Per això, tots els ciutadans europeus, hem de formar una pinya per la pau, per la democràcia, per la defensa i la preservació dels drets i garanties arrabassades per la lluita secular el moviment obrer i democràtic en cada país, per la unió lliure i democràtica de nacions lliures d'Europa. **Ω**

Pere Felip i Buades

Qual és el futur per Europa?

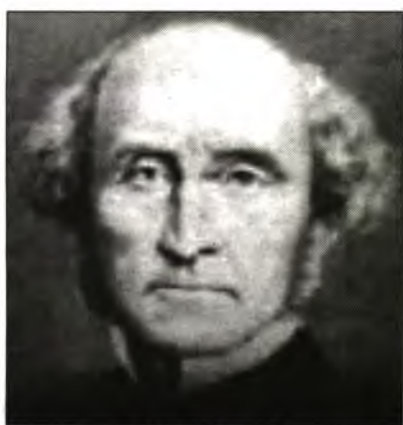

GUERRA DEFENSIVA, "MAL MENOR" O JUSTA

RICARD-JOAN COLOM

★ "És perfectament comprensible l'afecció de la Humanitat per la guerra, car aquesta ve a trencar l'estancament de la societat i serveix per a palesar els mèrits personals de tots els homes" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc)

J. STUART MILL.

★ "La guerra és una cosa lletja, però no la més lletja: l'estat decaïgut i degradat de la moral i del sentiment patriòtic que sent que pensa que res no val una guerra, és pitjor. Quan un poble és usat com a meres eines humanes per canonejar o atacar amb baioneta, en el servei i per a fites egoistes d'un amo, tal guerra degrada un poble. Una guerra per protegir uns altres éssers humans contra la injustícia tirànica; una guerra per a donar la victòria a les pròpies idees de dret i bondat, i que és la pròpia guerra d'ells, duta a terme per un propòsit honest segons llur pròpia lliure elecció —és sovint el mitjà de llur regeneració. Un home que no té res de què preocupar-se sinó de la seva pròpia seguretat personal és una criatura dissortada que no té la possibilitat de ser lliure" (John Stuart Mill, 1806-1873, economista i polític anglès, "The Contest in America," pp. 208-09, a "John Stuart Mill, Dissertations and Discussions", Boston: William V. Spencer, 1867).

★ "És la vida tan estimada o la pau tan dolça com per a ser adquirides al preu de cadenes i esclavatge? Impedeix-ho, Déu Totpoderós! Desconec quin tomb poden prendre els altres, però, a mi, dóna'm llibertat -o la mort!" (Patrick Henry, 1736-1799, estadista i orador estatunidenc).

★ "La guerra és justa per a aquells a qui és necessària, i són sagrades per a aquells als quals no queda cap altra esperança" (Titus Livi, 59 a. de C.-17 d. de C., historiador italià, autor d'una monumental Història de Roma).

★ "Perquè una guerra sia justa són menester tres coses: primer, l'autoritat del sobirà... Segonament, una causa justa... En tercer terme... una intenció recta" (St. Tomàs d'Aquino, 1224 ó 1225-1274, frare dominicà italià i teòleg escolàstic bàsic del catolicisme romà).

★ "La guerra sols pot ser abolida amb la guerra,

TOMÀS D'AQUINO.

i per eliminar la pistola és menester de prendre la pistola" (Mao Tse-Tung o Mao-Zedong, estadista revolucionari xinès, 1893-1976).

★ "Combateu en el camí de Déu els que us fan la guerra, però no siau els agressors: Déu no se'ls estima. Mateu-los allí on els trobeu, feu-los fugir d'allà on ells us foragiten! La idolatria és pitjor que no pas l'homicidi: no els combatreu vora la Sagrada Mesquita fins que no us hagin combatut. Si us fan la guerra, mateu-los: tal és el guardó dels infidels" (L'Alcorà: "Incitació a la guerra contra els habitants de la Meca", Sura II, 186-187, per Muhamed o Mafumet, 570-632).

★ "Fins que el món arribi al seu final, hom recorrerà sempre en darrera instància a l'espasa" (Frederick Wilhelm Viktor Albert of Hohenzollern, Wilhelm II, 1859-1921, Kaiser alemany, hagué d'abdicar després d'haver perdut la 1ª Guerra Mundial).

WILHELM II

★ "Si volem gaudir de la pau, devem vetllar bé les armes; si deposem les armes no tindrem mai pau" "Si és menester fer la guerra, que la facin sols amb la mira de retornar a la pau" (Marc Tuli Ciceró, 106-43 a. C., orador, escriptor i estadista romà).

★ "El dret és més preciós que la pau, i lluitarem per les coses que més a prop han estat sempre del nostre cor: per la democràcia, pel dret d'aquells que se sotmeten a l'autoritat a tenir veu en llur propi govern, pels drets de les petites nacions, pel domini universal del dret mitjançant un concert de pobles lliures que dugui la pau i la seguretat a totes les nacions i doni a la fi la llibertat al món" (Edmund Wilson, 1895-1972, assagista estatunidenc).

★ "La guerra, quan és de menester, no sols és una justícia permetre-la, sinó una obligació de realitzar-la; però és una injustícia quan hom en pot passar sense i és possible d'obtenir el mateix fi per mitjans suaus" (Lluís XIV, el Rei-Sol, 1638-1715).

★ "Mantint-te ferm. No obris foc si no et tiren trets, però si volen tenir guerra, deixa que hi comenci" (John Parker).

★ "La guerra és dolenta, però sovint és el mal menor" (George Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

★ "Si no esteu preparats per a usar la força per defendre la civilització, aleshores siau preparats per acceptar la barbàrie" (Thomas Sowell, columnista contemporani afroamericà antiprogre).

★ "Mai no he fet d'advocat de la guerra excepte com a mitjà per a la pau" (Ulysses S. Grant, 1822-1885, 18^è president dels EUA entre 1869-1877).

G.A. NÀSSIR.

★ "Hem d'anar reseguint un camí cobert de sang. No tenim cap altra alternativa. Per a nosaltres és una qüestió de vida o mort, una qüestió de viure o existir. Hem d'estar preparats per plantar cara als reptes que ens esperen" (Gamal Abdel Nasser, 1918-1970, estadista egipcià i panarabista).

★ "La fita de la guerra no és pas anihilar els que l'han provocada, sinó fer-los esmenar; no pas destruir els innocents i els culpables igualment, sinó salvar els uns i els altres" (Polibi, ca. 210-128 a. C., historiador i polític grec).

★ "Tant la pau com la guerra són nobles o innobles segons de quina mena sien i segons l'ocasió" (John Ruskin, 1819-1900, escriptor, sociòleg i crític d'art anglès). Ω

JOHN RUSKIN

L a i c i s m e (i II)

Per últim una confessió: No tinc res contra el

cristianisme, ni la religió, però sí contra el clericalisme i l'església catòlica (la que patim i coneguem) com a institució.

Jo també estic contra el clericalisme i sovint he criticat l'Església catòlica com a institució. De fet és que no confie en cap institució. Ni en cap solució humana tampoc. No puc creure en la justícia humana, simplement. "El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la seva pròpia història" (Sigmund Freud, 1856-1939). "No crec pas en l'esperança d'esdevenir millors, ni en el progrés. Jo llig quasi més història que no literatura. I la història ensenya" (Alvaro Mutis, 1997). El món va pegant toms avant i arrere, i sobrevivint de catàstrofe en catàstrofe, tal com veiem a la Història, entre la cabuderia humana, la qual és pràcticament infinita i inesgotable. Proves, a grapats, per desgràcia. "El millor profeta del futur és el passat" (Lord George Gordon Byron, 1788-1824, lluitador anglès per la independència grega). "Aquells qui no se'n recorden del passat es troben condemnats a repetir-lo" (George Santayana, escriptor madrileny en anglès, ignorat per l'integrisme monolingüista espanyol). "Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l'home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l'infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i un món nou però no ens treuen l'amarga sabor de les coses velles...". "El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot capgirat. Hi ha una alienació fonamental que no permet una bondat perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre plegades. D'ací que, per molt optimista que sia la fe cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar l'inevitable i ens ensenyarà a ser autocrítiques (...). Se'n dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l'optimisme desmesurat" (Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la Inquisició vaticana).

Em confesseu, utilitzeu preservatius, tinc amics i amigues homosexuals que no tenen cap malaltia.

Per la meua part, he tingut amistats de tota mena, homosexuals inclosos, per suposat. El nacionalisme valencià té un índex especialment alt d'homosexuals, no? No crec que siguem ni millor ni pitjor que els heterosexuals (el que no crec escaient, tanmateix, és fer del sexe -homo o hetero- una mena d'ideologia o de valor cívic o moral, cosa prou corrent entre la progressia). I també he tingut amistats seropositives, i de ben volgudes, alguns ja morts, de SIDA. Sabut és que la majoria de seropositius són més per drogaddicció que de via homo o heterosexual. Un amic meu cristià es casà amb una exprostituta exdrogaddicta i expresonera seropositiva, con-

vertida, continuen casats, a Castelló, i tenen 3 fills no seropositius.

És evident que molta prevenció anti-religiosa entre el progressisme es gesta quan es gesta la ideologia política, durant l'adolescència (12-18 anys: la nostra actual adolescència és majoritàriament d'Operacion Triunfo, la Seleccion i la bandera ta aPPaÑola), i ho féu a través de l'autoafirmació sexual contra la religió imposada, però sobretot contra la triada representació política feixista-religió oficial amistança-repressió sexual de tonalitats sovint ridícules: en realitat la nocrença és en certa manera "un problema sexual", diguem. En part és una conseqüència de l'excessiu accent i un cert desenfocament de l'Església Catòlica en temes sexuals, potser per ser una gerontocràcia i ja és sabut que tothom tendeix a blasmar més allò que menys pot practicar.

Tanmateix em pareix un desencert equiparar la llibertat sexual en un nivell d'ètica o d'ideologia parapolítica. Simplement és un tema tan personal com pot ser la creença, però a un nivell físicopsicològic.

I és una errada fer una autoafirmació globalment en contra de X (fe, per ex.) per tal d'afirmar Y (llibertat sexual, per ex.), perquè potser no siguem equiparables o hi haja molts malentesos per enmig per manca de diàleg fluid i per crims històrics comesos i derivacions repressives.

visc amb la meua parella sense estar casat, ella és divorciada i te un fill,

Jo sóc divorciat amb fills. Als Estats Units sols una tercera part de les famílies són famílies tradicionals no divorciades, a Suècia el 80% de les mares són fadrires. La família nuclear tradicional està quasi en vies de dissolució als països anglosaxons, i als catòlics en un ràpid procés de seguir-los el rebuf.

...és que encara que se m'apareguera la Verge, no podria combrregar amb l'església!

La Marededéu tampoc no hi combregaria, quan la disfressen amb mantells d'or i pedreria fina, ella que era una pobletana pobra de família nombrosa que cantà el Magnificat contra l'opressió dels poderosos.

Però molts de vosaltres no creuríeu en res ni encara que se us aparegués Pompeu Fabra i Joan Fuster ressuscitats. Tal com diu Jesús a la paràbola del ric i el pobre Llätzer:

"El ric va insistir: -Llavors, pare, t'ho pregue: envia'm la casa de mon pare, on tinc encara cinc germans. Que Llätzer els advertesca, perquè no acaben també ells en aquest lloc de turments.

Abraham li respongué: -Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escolten.

El ric insistí encara: -No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si un mort va a trobar-los, sí que es convertiran. Abraham li digué: -Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressuscite" (Lluc 16: 27-31).

I no crec que cap cristià mitjanament raonable demane a un nocreient combregar amb la institució eclesial ni amb uns determinats valors/llista de prohibicions-obligacions.

Però demanar un respecte, una llibertat i una igualtat mútues -en la realitat sempre imperfectes i descompensades- sí. Altrament hi ha també una gravíssima errada en l'explicació tradicionalista que l'Església ha fet del cristianisme, en presentar-lo tan toscament per al consum populista, tal com feien els fariseus, com a llistats d'obligacions, de rituals, de dogmes i de prohibicions. Si llegim els Evangelis t'adones que no hi té massa relació: és llibertat ("Heu de ser jutjats per la llei de la llibertat", diu Jaume), misericòrdia ("Misericòrdia vull i no pas penalitats, i que Déu sia donat a conèixer com realment és millor que no tantes cerimònies" és l'únic text que Jesús repeteix dues vegades, tot citant el profeta Ausias o Osees 6:6) per als qui realment n'han de menester i un esperit fresc. El text bíblic és un text obert, no dogmàtic o encarcerat, sinó exegetíc (d'estudi i consciència, vitalista).

El cristianisme en si no té la culpa directa de les interpretacions rígides i impositives que certs clergats n'han fet en propi interès. I és que aquest tema, com a muntó d'altres, és molt complex, car en les religions hi ha molts aspectes diversos: els textos, els contextos històrics, les variants, les creacions socials i culturals, els grups, les institucions, les traduccions, les interrelacions... Simplificar-ho com a voltes es fa trobe que és no entendre'l gens, segurament per aversió (en part comprensible, donades les circumstàncies històriques i sociològiques que hem patit i hem provocat els valencians).

Per la meua part aporte una perspectiva cristiana no espanyola en un terreny com el nacionalisme valencià, tan socarrat per l'espanyolisme eclesial i pels prejudicis i rutines jacobines (el jacobinisme anticlerical a ca nostra ha estat la defensa desesperada, i sovint ofuscada, l'única possible en el context del terrible segle d'Almansa, al sud europeu, contra l'integrisme catòlic).

La meua és una perspectiva atípica, però atípica sols al nostre petit món provincià, perquè a Occident, allà on les nacions tenen dinamisme i són ames de si mateixes, és típica del tot i sovint majoritària socialment.

De perspectives realment diverses és des d'on es basteix una bona perspectiva global, no pas des del gregarisme de fàcil aplaudiment o des del pensament únic laïcistateu que és allò corrent i quasi exclusiu dins el nostre feble nacionalisme que tan poc pinta socialment. Pensem altrament que, a l'Estat espanyol i arreu, sols els grups amb un fort suport cristià són políticament forts: PP i PNB en primer lloc, CiU, CC i PSOE en un segon. Els grups de tomb més laïcista (com IU, ERC, BNV...) són més febles i inestables (i no parlem ja dels grups de l'extrema esquerra gasosa i boirosa). I això també és realpolitik, potser amarga com una medecina, per a alguns, però fets cabuts, al capda-

vall, que no són anul·lables amb rabietes ideològiques ni coses per l'estil, pròpies de l'adolescència ideològica.

Ja queda clar com el PNB, partit d'inspiració cristiana, té energia, mentre el nacionalisme valencià de tradició jacobina no alça un gat de la cua. El PNB té pebrots a mar obert. El nostre nacionalisme a les llistes de correu i als sopars i diades de guardar. Que és més fàcil, xè! Alguna cosa molt greu i central fa figa al nacionalisme d'esquerres com perquè les coses ens vinguen sempre tan mal donades. La Història ensenya, però sols als alumnes atents, als que no els sap greu aprendre i cercar coses noves. El nostre nacionalisme d'esquerres, simplement, està massa còmode i és massa autista com per voler aprendre'n res: ja li va bé, prefereix la mort a rectificar. Si ja és insuperable, què li ha de dir ningú res, a vore!

No és cosa meua però crec que els cristians haurien de pressionar seriosament per a que l'església canvie, començant per democratitzar-la? No se si he dit alguna barbaritat.

Cap barbaritat, però sí una cosa difícil, com és difícil canviar cap institució, més si té tanta tradició. Al PV hi ha un grup prou nombrós de clergues i laics que estan pel Vaticà II i es declaren progressistes i empren sistemàticament el valencià normatiu, "Cristianisme i món d'avui". Cada any per primavera s'apleguen a València un cap de setmana i porten teòlegs dissidents molt interessants i aguts. Jo hi he anat uns quants anys i s'hi respira un to agradable i obert.

Però l'Església -que és tan poderosa i sòlida, amb dues grans potes de diplodocus- no té un organigrama democràtic, sinó monàrquic i en part preconstitucional. És una enorme massa de poder bicèfal: una multinacional religiosa i un Estat constituït amb diplomàcia q s'interrelacionen amb perills evidents. Menysprear-la fora estúpid, atacar-la sense filar prim suïcida. Però en l'hostilitat exterior antireligiosa, els amos de la ciutatella eclesial sempre tenen bons pretextos per tancar files cap als interessos creats de sempre amb els poderosos aliats de sempre: la España "eterna".

PD: - "La verdad os hará libres" (Jn 8,32), la mentira, creyentes - (P.Rodríguez)

He llegit algun llibre d'aquest autor, m'alegra que desemmascare les sectes, però, la veritat, en qüestions pròpiament espirituals és molt superficial i un simple sofista mediterrani, preferesc els autors clàssics, molt majoritàriament cristians, i no pas necessàriament ni clergues ni gent de la línia oficial.

La mentida es troba molt estesa arreu. En tot cas tot hauria de requerir proves, altrament és un simple prejudici. Proves de tot i per a tot, per al sí i per al no, amb plena llibertat d'expressió!: és el camí democràtic contra la mentida i per la llibertat. Per dur que siga el camí, has d'a-

cabar per acceptar els termes de la veritat. La inquietant metamorfosi causada pel bany àcid -per als caparruts- de la veritat. Per a molta gent la veritat és senzillament insuportable i inventen camins irrals alternatius condemnats al fracàs repetitiu. Però com els és més important l'orgull que perdre, prefereixen perdre amb l'orgull intocable. Simplement. Dins un corralet autosatisfet. Visca l'Alzheimer: ensopegar sempre en les mateixes pedres. Diuen que la terra és plana perquè no han vist món. "Hi ha gent qui detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen

als altres d'estar al seu nivell o bé per sota" (David Herbert Lawrence, 1885-1930, escriptor britànic) "Qui és aquell que veieu avui entrar dins un temple, per a invocar-hi els déus a fi d'atènyer la perfecció de l'eloqüència o per a descobrir les amagades deus de la filosofia?. Ni tan sols els demanen ni la salut" ("El Satíric", una viva descripció de la Roma de Neró, atribuït al cortesà Petroni, ca. 60 d.C.). Un altre refinat cronista de la caracteriologia mediterrània, aquest no pas gal com Petroni, sinó britànic, en Durrell, la retrata així al seu encisador "Alexandria

Quartet": "L'únic tema de conversa que queda en el món mediterrani: l'interès per la pròpia persona, un narcisisme derivat de l'esgotament sexual que s'expressa en el símbol de la riquesa. N'hi ha prou de veure un home per saber de seguida quant val, i prou de veure la seva muller per assabentar-se, en una remor imperceptible, la despesa del seu dot". Els nostres Borja ja ho van exemplificar per al món sencer.

Però és millor no callar, encara que gran part dels meus connacionalistes tenen un gran cartell pintat a mà penjat de l'entra-

da de llur cervell, que diu: "No molestar sota cap concepte". Tanmateix la llibertat és dir el que no necessàriament és agradable d'oír, almenys si és cert, i no pas per voler ser desconsiderat o antipàtic amb ningú. Sols dic com els millors cronistes descriuen el caràcter general mediterrani (jo pense que tenen raó: per sota de les ideologies diverses rau aquest caràcter més o menys comú a la gran majoria).

"L'ànima d'un famolenc es nodreix sempre millor i més higiènicament que no pas la de qui s'ha atipat" (Màxim Gorki). Ω

[tradició al català d'ANNA]

El sindicat ELA remarca el "caràcter democràtic, civil i constructiu" d'Udalbiltza en un comunicat que recorda "capítols de tortures" a persones incomunicades

El sindicat ELA ha fet públic un comunicat en el que expressa el seu rebuig cap a la nova operació policial ordenada pel jutge Baltasar Garzón, per a remarcar el "caràcter democràtic, civil i constructiu" de les iniciatives d'Udalbiltza. ELA exigeix la immediata posada a disposició judicial dels arrestats i recorda "capítols de tortures", recollits per institucions internacionals, i produïts durant la incomunicació de detinguts.

GARA

BILBO.- Aquest és el contingut íntegre del comunicat fet públic per ELA en relació a l'operació policial que s'ha saldat fins a la data amb la detenció d'un total de vuit ciutadans bascs, vinculats a la institució nacional de base municipal Udalbiltza.

"Davant de l'operació desenvolupada per la policia nacional, per ordre del jutge Garzón, des de la passada nit en diverses localitats d'Euskal Herria, contra persones vinculades a Udalbiltza a més d'edils de diversos municipis:

1. ELA vol denunciar els procediments que al dictat del pacte antiterrorista, es vénen aplicant en Euskal Herria. Més que indagar fets, s'ordeixen teories conspiratives. El sumari 18/98 és un exemple d'aquest dret penal deductiu. Poc importa que sobre multitud de persones no pesi la mínima sospita d'haver comès delic-

te algun, arribant-se a l'absurd de detenir i considerar com a terroristes a persones que ni practiquen ni col·laboren amb l'activitat armada, o fins i tot mantenen posicions contràries a la violència.

2. Aquesta operació es desenvolupa a més contra una institució de càrrecs electes com Udalbiltza. Un organisme que ha actuat públicament, amb transparència, i les iniciatives i successius del qual comunicats, posicionaments i propostes no presenten cap dubte del seu caràcter democràtic, civil i constructiu, al marge dels judicis d'oportunitat política que la seua activitat pugua merèixer.
3. De nou hem de denunciar el modus operandi utilitzat en aquestes detencions: la parafernàlia de desplegaments policials i la nocturnitat manquen de justificació en la detenció de persones perfectament identificables i localitzables a qualsevol hora del dia en els espais on desenvolupen públicament la seua activitat.
4. En la nostra opinió, aquesta operació contribueix a preparar un estat d'opinió favorable al recurs per a la posterior il·legalització de candidatures que el propi fiscal general de l'estat ha anunciat portarà a terme en els pròxims dies.
5. Les persones detingudes han de ser posades a disposició judicial immediatament. Hagut compte dels successius capítols de maltractaments i tortures que es produeixen a les comissaries, àmpliament documentats per organitzacions com a Amnistia Internacional, la presumpció d'innocència no assisteix, avui per avui, als captors, en el marc del règim d'incomunicació que la legislació espanyola sanciona per mitjà de la Llei Antiterro-

rista.

6. Com dèiem en recents declaracions intersindicals, apostem per una solució democràtica al conflicte basc, que ha de sustentar-se en el respecte a tots els drets, individuals i col·lectius, de totes les persones. En virtut d'aquests, en Euskal Herria tenim dret també que ens deixen en pau, a no ser objecte de permanents maniobres de desestabilització social i política."

Gehiako

AZKENAK

Arnaldo Otegi: "En la recepta repressiva d'Aznar, aquesta vegada li ha tocat a Udalbiltza"

AZKENAK

Elkarri considera que hi ha un "atac al dret de representació" en la detenció d'electes d'Udalbiltza

AZKENAK

LAB: "El treball exemplar d'Udalbiltza disturba als plans d'extermini de l'Estat espanyol"

AZKENAK

Ainhua Gutierrez eta Pako Rodriguez Madrileria iritsi dirà Frantziak estraditatu ondoren

El Consell de Direcció d'Udalbiltza considera una "falsedat clamorosa" tractar de relacionar Udalbiltza amb ETA

En la roda de premsa oferta, aquesta vesprada, en Donostia, el Consell de Direcció d'Udalbiltza, integrat per electes de PNB i EA, ha destacat que l'operació policial constitueix "un atac directe a la llibertat ide-

ològica" i una nova agressió al pluralisme en la mesura que "il·legalitza idees polítiques". No ha anunciat cap iniciativa en defensa de la institució nacional i dels drets dels electes detinguts per ordre del jutge de l'Audiència Nacional espanyola, Baltasar Garzón.

GARA

DONOSTIA.- Ramuntxo Camblong, electe del PNB per Angelu, Jesus Mari Agirrezabala, alcalde de Deba i el regidor de Tolosa Jose Mari Agirre, en representació del Consell de Direcció d'Udalbiltza, han llegit una declaració institucional en la que qualifiquen de "falsedat clamorosa" tractar de relacionar Udalbiltza amb ETA.

Han destacat que l'operació policial constitueix "un atac directe a la llibertat ideològica, en posar límits a la defensa i difusió de projectes polítics, i suposa una nova agressió al pluralisme en la mesura que il·legalitza idees polítiques pel contingut del seu projecte".

Consideren que es tracta de "una nova agressió" que forma part de "una estratègia dissenyada per a desestabilitzar, crispar i provocar un enfrontament encara més agut al si del nostre poble".

Han afegit que l'esmentada estratègia es desenvolupa "atacant al basc, a l'euskara i tot projecte que prenga com a base legítima l'enfocament d'una Euskal Herria integrada, oberta, plural i menys dependent de poders aliens a la voluntat dels ciutadans bascs".

El Consell no ha anunciat cap iniciativa en defensa de la institució nacional i en rebuig a la detenció d'electes en el marc de l'operació ordenada per Baltasar Garzón contra la institució nacional de base municipal. Ω

<http://www.vilaweb.com/locals/eixample/index.html>

Garzon ordena el precinte de les seus de l'Assemblea de Municipis Bascos a Bilbao i Vitòria

S'havia declarat en contra de la llei de partits

La policia nacional espanyola ha precintat avui de matí les seus d'Udalbiltza (Assemblea de Municipis Bascos) a Vitòria i Bilbao, en una operació que ha ordenat el jutge Baltasar Garzon. També ha registrat i s'ha incautat de força documents a la seu central d'Udalbiltza, a la Casa de la Vila d'Astigarraga. En l'operació la policia ha detingut vuit persones, totes amb càrrecs a l'Udalbiltza. També ha estat detingut Lander Etxebarria portaveu de Socialistes Abertzales, l'antic grup de Batasuna, a l'Ajuntament de Bilbao. I els caps de llista de les plataformes d'electors abertzales a

Urnieta i a Barakaldo.

Segons les primeres informacions, les detencions i els precintes es relacionen amb l'anomenat 'sumari Ekin'. Udalbiltza és l'única institució nacional basca, i la formen càrrecs municipals d'Euskal Herriarrok. El dissabte passat va fer l'últim acte públic, en què va criticar 'la ingerència exterior en el dret a la representació política', i va criticar la llei de partits que ha permès la il·legalització de Batasuna. Ho recorda avui el diari Gara. Entre més projectes, gestiona la declaració de nacionalitat d'Euskal Herria. Després d'un començament unita-

ri, els càrrecs municipals del PNB i EA van formar una altra Udalbiltza, que informa a la web de les activitats de la institució.

- # [Errazti afirma que les intencions de PP i PSOE és "criminalitzar" el nacionalisme basc.](#)
- # [Otegi afirma que l'operació de hui ordenada per Garzón "busca el genocidi i esborrar la identitat basca".](#)
- # [El segon detingut a Navarra és Txema Jurat, regidor de Batasuna a Villaba.](#)
- # [Detingudes quatre persones a Bilbao i](#)

Vitòria.

Quan el relativisme moral és absolutitzat en nom de la tolerància, els drets bàsics són relativitzats: la porta al totalitarisme és oberta (Ratzinger) Agafem un nin malcriat i progrè, que sia còmode i fàcil de dur (conformista en el fons) i, potser, tinguem l'ideal ètic que F. Savater expressa en «Ètica para Amador» (Gustavo Querejeta) La corrupció del millor duu allò pitjor (Gregori el Gran). Tinc malícia als jueus perquè han donat al món aquell home, Jesús (Hitler, en "diari de converses en la taula"). Ω

EL QUE DIUEN I EL QUE VOLEN DIR

IDIOMA DE LES DONES

No.

No = Si.

Pot ser = No.

Ho sento = M'importa un pito el que pensis.

Necessitem = Vull.

És la teva decisió = Te'n penedirs bandarra.

Fem el que el teu vulguis = No t'ho creus ni tu, farem el que jo vulgui.

Fes el que vulguis = Me les pagaràs.

Hem de parlar = He de parlar.

Hem de parlar (amb to seriós) = Hem acabat.

Què va, no estic empipada = Porto una motooooo... però

no hi pateixs , tros d'imbècil?!

No, no és res = Te-n'hauries d'haver adonat fa hores de com l'has cagada cap de cul.

Gens, realment = Si no fossis tan simple...

Estàs molt simpàtic i atent aquesta nit = Només penses a fer un bon polvet eeehh!!.

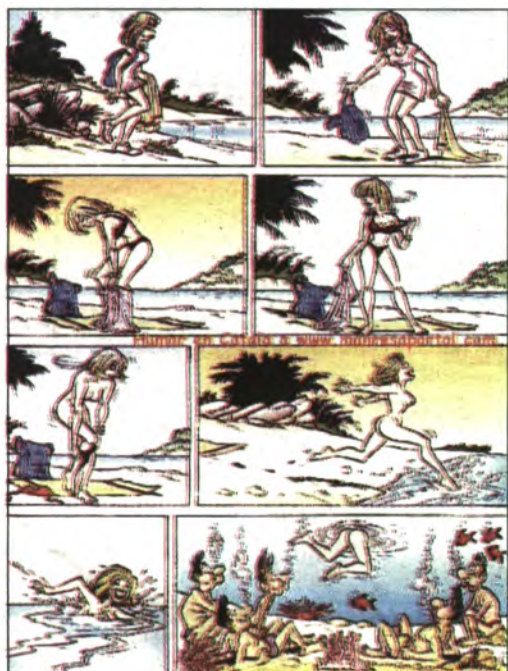
M'estimes? = Vaig fer alguna cosa que no t'agradarà massa.

M'estimes molt? = Vaig fer alguna cosa que no t'agradarà ni un pèl.

Estic llesta en un minut = Busca algun entreteniment estúpid a la tele, tipus futbol, perquè trigaré unes dues hores.

Ets tan masculí = Afaita't i dutxa't immediatament, porc.

M'estàs escoltant!!? = [Massa tard, estàs mort].

IDIOMA DELS HOMES

Tinc fam = Tinc fam.

Tinc son = Tinc son.

Estic cansat = Estic cansat.

El partit acaba d'aquí a cinc minuts = Falten almenys dues hores perquè m'aixequi d'aquest sofà i torni al món real.

Vols anar al cinema? = Com m'agradaria fer un bon polvet.

Vols anar a sopar un dia d'aquests? = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Balles? = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Vols anar a prendre un cafè? = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Com estàs avui? = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Em deixes els apunts? = Em deixes els apunts?

Et deixo els meus apunts? = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Et convido a una copa = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Sembles una dona molt interessant = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Tens xicot? = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Puc cridar-te alguna vegada? = Com m'agradaria fer-te un bon polvet.

Quin vestit tan bonic! = Quins pits!.

Què et passa? = Ni m'importa ni m'interessa el que et passa.

Què et passa? = O sigui, que aquesta nit de polvet res, oi?.

Estic avorrit = Et ve de gust fer un polvet?.

T'estimo = Anem a fer un bon polvet.

Parlem = Estic intentant impressionar-te mostrant-te que sóc una persona profunda i comprensiva, posant aquesta mirada a lo Janfribogar i a rrepentant la meva galta a la mà de forma que potser així, després d'haver-me explicat els teus insignificants problemes, per fi aconseguir que fotem un bon polvet.

Et casaries amb mi? = No vull que et fiquis al llit amb cap altre home mai més a la teva vida.

(De compres) Si, sí, aquest m'agrada més = Mare de Deu, agafa qualsevol cosa i anem-nos en a casa d'una puta vegada! (I de passada fem un bon polvet).

LES ETAPES DE LA VIDA MASCULINA

EDAT BEGUDA

17 Cervesa

25 Cervesa

35 Vodka

48 Vodka doble

66 Almax

LÍNIA DE SEDUCCIÓ

17 Els meus pares son fora aquest cap de setmana

25 La meva xicota és fora aquest cap de setmana

35 La meva parella és fora aquest cap de setmana

48 La meva dona és fora aquest cap de setmana

66 La meva segona esposa s'ha mort

ESPORT FAVORIT

17 Sexe

25 Sexe

35 Sexe

48 Sexe

66 La migdiada

DEFINICIÓ DE CITA AMB ÈXIT

17 "Llengua"

25 "Esmorzar"

- 35 "Ella no va fer malbé la meua teràpia"
 48 "No vaig haver de conèixer als seus fills"
 66 "vaig Arribar a casa viu"

FANTASIA PREFERIDA

- 17 Arribar al tercer
 25 Sexe en un avió
 35 Menage a trois
 48 Fer-ho de tant en tant
 66 Institutriu sussa esclau d'amor d'una nazi

MASCOTA CASOLANA

- 17 Paneroles (escarabats...tota mena de cuques)
 25 Company d'habitaci penjat
 35 Setter irlandés
 48 Nens del seu primer matrimoni
 66 Un bastó

QUIN ÉS L'EDAT IDEAL PER A CASAR-SE?

- 17 25
 25 35
 35 48
 48 66
 66 17

CITA IDEAL

- 17 Sessió triple de Stephen King en un cinema
 25 "vam Pagar el compte a mig fer abans d'anar-nos-en a casa meua"
 35 "Passa't per casa meua"
 48 "Passa't per casa meua i cuina"

- 66 Sexe al jet de la companyia camí de Las Vegas

LES ETAPES DE LA VIDA FEMENINA

EDAT BEGUDA

- 17 Vi (qualsevol)
 25 Vi blanc
 35 Vi negre
 48 Don Perignon
 66 "Shot of Jack with an Ensure chaser"

ESCUSES PER A REBUTJAR CITES

- 17 He de rentar-me els cabells
 25 He de rentar-me i condicionar-me els cabells
 35 He de tenyir-me els cabells
 48 He d'anar que en François em tenyeixi
 66 He d'anar que en François em tenyeixi la perruca

ESPORT FAVORIT

- 17 Anar de compres
 25 Anar de compres
 35 Anar de compres
 48 Anar de compres
 66 Anar de compres

DEFINICIÓ D'UNA CITA AMB ÈXIT

- 17 "Burger King"
 25 "Sopar gratis"
 35 "Un diamant"

- 48 "Un diamant més gros"
 66 "Sola a casa"

FANTASIA PREFERIDA

- 17 Alt, bru i maco
 25 Alt, bru i maco i amb diners
 35 Alt, bru i maco i amb diners i cervell
 48 Un home amb pèl
 66 Un home

MASCOTA CASOLANA

- 17 El gat Muffy
 25 Nuvi en atur i el gat Muffy
 35 Setter irlandés i el gat Muffy
 48 Nens del seu primer matrimoni i el gat Muffy
 66 Marit jubilat aficionat a la taxidermia, disseca el gat Muffy

QUINA ÉS L'EDAT IDEAL PER A CASAR-SE?

- 17 17
 25 25
 35 35
 48 48
 66 66

CITA IDEAL

- 17 S'ofereix a pagar
 25 Paga
 35 Fa l'esmorzar al matí següent
 48 Al matí segent fa l'esmorzar per als nens
 66 És capaç de mastegar l'esmorzar. Ω

Les claus d'aquest Estat

Les institucions de l'Estat espanyol no contemplen les possibilitats del dinamisme català. La recent escamesa contra les pretensions de Catalunya de Gas és un molt bon exemple. Si una gran empresa vol actuar al marge de les directrius dels espanyols té problemes seriosos de creixement. Però el pitjor de tot és que l'autèntic inconvenient del plans d'expansió del senyor Brufau són les seves conviccions catalanistes. La burgesia industrial catalana, ni tant sols pot deixar d'ésser catalana, tot i esforçar-s'hi més del que seria desitjable.

El senyor Piqué, el darrer actor contractat pel sistema de repressió espanyol, algun dia s'avergonyarà de la seva actuació. En altres temps, els Hurtado, també de Vilanova i la Geltrú, van acabar de la mateixa manera. Per desgràcia, els catalans no aprenem dels nostres propis errors. Pels espanyols, els catalans només són útils per no ésser catalans. La prova està en les poques solucions que han aportat els polítics catalans del Partit Popular als nostres déficits nacionals: manca d'infraestructures, millora de l'atur, increment de les exportacions,... tot i tenir les claus de l'Estat, gràcies a la majoria absoluta.

El més curiós del cas és que els polítics del Partit Popular esdevenen importants, des de l'òptica espanyola, en la mesura en que les formacions nacionalistes, CiU i ERC, són fortes. Ni Fernández Díaz ni Piqué serien res sinó fos perquè són útils a unes determinades oligarquies espanyoles que sempre han volgut fer-se amb les claus de l'Estat.

Els aparells de l'Estat en mans dels espanyols són molt perillosos pels catalans. Gràcies a ells poden fer i desfer. No sols limitant les nostres pròpies ambicions empresarials, com la fusió de Gas Natural amb Iberdrola, sinó perseguint de manera indiscriminada qualsevol mostra de revolta, com ha succeït en les detencions de joves catalans a la comarca de la Segarra.

Davant d'aquest fet una determinada opció liberal socialista, on persones com els Nadals, els Maragall o els Serra centren les seves energies, calla, i fa el joc a les ansies imperialistes dels espanyols. Ells admeten, com un fet inqüestionable, la dominació espanyola sobre territori català. I van

cedint posicions, en detriment de Barcelona, València, Perpinyà o Palma de Mallorca. Són gent que ha perdut el nord.

L'Estat dels espanyols no juga net. És un sistema administratiu lliurat a les directrius polítiques de les classes dominants espanyoles, on el catalans i d'altres nacions ocupades no hi poden dir res. Mai ha existit una Administració espanyola independent que construeixi una efectiva idea hispànica. Des dels inicis de l'Estat, amb Javier de Burgos, el qui va projectar les províncies, la majoria de funcionaris de l'administració espanyola han estat lleials col·laboradors d'una ideologia colonial i imperial, que s'emmiralla en el caràcter de les oligarquies latifundistes castellano-andaluses, les quals s'han apropiat definitivament de la idea d'Espanya.

Els clams en el desert d'un executiu empresarial com Xavier Roig són el cant del cigne d'un procés que ja s'ha consumat per complet. No hi ha autonomia política sense capacitat econòmica ni institucions lliures. No hi ha autonomia política real dins del sistema jurídic que els espanyols ens han dispensat. La Constitució espanyola ja no és un àmbit de negociació, sobre el qual poder avançar i demanar. L'Estat espanyol ja no negocia res. Som a la fi del model constitucional. El seu esgotament és ben clar.

Un jutge de l'Audiència Nacional dels espanyols, una sola persona, pot atemorir tota una comarca. Un funcionari, un sol empleat espanyol, pot apagar els millors projectes empresarials fruit d'anys d'esforç i estalvi. Una simple decisió reglamentària pot alterar tot el sistema d'ensenyament en català. Només una reunió ordinària alteraria tota la força policíaca catalana (tot el desplegament del Mossos d'Esquadra penja de la Junta de Seguretat, la qual és un òrgan fet a la mida de les obsessions espanyoles). Tot plegat, una vergonya per l'autonomia política que volia aquesta nació. Han passat els anys i, res ha canviat substancialment. Els de sempre (els espanyols) continuen manant, i uns altres, catalanets d'ací i d'allà, no parem de treballar i pagar impostos, en un sacrifici sense motius. Si no fa riure fa plorar.

@ Llorenç Prats-Segarra
 campusjove@correu.vilaweb.com

Fragmento del Boletín Andalucía Libre, nº 63

[BoletínAndalucíaLibre] nº 63 - andalú -
 Tireless - Sionismo USA -
 miércoles, 13 de diciembre de 2000 4:01

El andaluz, Sobre la escritura en andaluz. Resolución del SUAT

Recogida en **Andalucía Viva**

REZOLUCIÓN A KONGREZO'ER SUAT - 2000
 (Marbeya, 23'e zehtiembre'er 2000)

EN BIENDO KE:

En loh z'úrtimoh timpoh z'ehtá zintiendio a ka beh mah una ofenziba'e loh baloreh ehpañolihtah y, de zuyo, un rempuhón a la kultura zentralihta, ehkluzibihta y nega-ora'e la diberziá kurturá ke rezuma en to'l Ehtao ehpañí y en Andalucía. Una ofenziba ke niega loh rahoh identitarioh der pueblo andalú, mah ke na y por mo'e lo k'ah-kí moh yebe, arreó'e zu tradizióh orá, lengua y ehprezi-biá, enonde otavía ze rebuye la lehtura dehpehtiba de lah ihtizuzioneh ehtataleh y hata artonómikah-probinzialeh-lokaleh. En biendo también, ar pormenó d'ehto, er peli-gro en ke ze haya to nuehtro hato linguihtiko-kurturá de zè totarmente azorbío por er kahteyano u ehpañío y tronxà, azín, zuh pozibiliáh de zehlío y ihtizionalizazióh.

Ehte Kongrezo'er SUAT adorta la zigiente REZO-LUCIÓN:

Er zindikato ayugarà y axuxará, en lo ke puea, la ehkritura en andalú de zuh tehtoh públikoh (propertoh, karteleh, pegatinah, notah'e prensa bilingueh, propagandah bariah, kahnéh y demáh dokumentoh intehnoh, ehz.). Pa ehte mehté podrá maneharze, zigún kombenga, kuah-kiera'e lah ortografiáh del andalú k'oi en día briegan, y k'ehtén rekonoziáh entre l@h integranteh der mubimiento en defenza'e la lengua andaluza. Ω

Enlaces a paginas afines: [El Adarve](#) ; [L'andalú](#)

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: ANYS 1565-1566

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

Les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat, i l'estim més a mesura que conec millor la submissió del poble a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania, i a horribles ídols del passat que brillen, lluits pels ressecs llavis dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies unglès".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

Misericòrdia, que representa uns homes mesurant forces.

sa participació de les forces de la Corona Catalanoaragonesa. Malta resisteix heroicament el setge turc, amb una resistència que s'esdevé famosa, ans és la refeta hispanocatòlica front als musulmans. Tropes catalanes hi participen valerosament.

Creació de la Junta de València per assimilar forçosament els moriscos al catolicisme. Ordres contra l'àrab a tot arreu: "que se quite (als moriscos) el leer y escribir en aràbiga", "se dé orden como aprendan la lengua vulgar del Reyno porque dexen la aràbiga". Mal precedent per a futures represions lingüístiques.

El bisbe humanista Antoni Agustí duu a terme una reforma del decadent Estudi General de Lleida, i hi incorpora una impremta (l'alta tecnologia del moment).

Publicats "Dos llibres de Pedro Seraphín, de poesia vulgar en lengua catalana". En Pere Serafi, pintor, publica un volum poètic de dos capítols: "Llibre primer d'amors" i "Obres espirituals", on imita el català acastellanat d'en Joan Boscà/Juan Boscán, per introduir el metre i la ritma italiana. Els seus models són Garcilaso, Petrarca, els poetes provençals i Ausiàs Marc, però sense grans pretensions, com és típic durant aquest mediocre i acomplexat període de Decadència.

Introducció de la creïlla a la Península Ibèrica des de

Perú, anirà estenent-se lentament, i s'esdevindrà un recurs bàsic per a l'alimentació de la pagesia europea. A Irlanda ja havia arribat el 1525 des d'Araucaria (actual Xile). De la Península passa ràpidament a Roma i a Flandes, poc després (1580) a Àustria. A la resta d'Europa trigarà prou més (Anglaterra 1559, França 1600, Alemanya 1621, Hongria 1654, Prússia 1708, Suècia 1726, Finlàndia 1735...)

Fundada la petita fortalesa de S. Agustín (Florida).

"Autobiografia Sta. Teresa": L'escriu per obediència a fi que els seus directors puguin controlar si està influïda per l'heretgia en el període més difícil de se vida, 1562-1565.

Compromís de Breda entre la petita noblesa flamenca i els calvinistes. Inici de la resistència a l'ocupació hispanointegrata, comencen les llarguíssimes guerres de Flandes.

9-12-1565: Pius IV mor a Roma, a causa de la febre romana, amb Sant Felip Neri i Sant Carles Borromeo al capçal. Papa relativament tolerant, fins i tot havia patit l'atemptat d'un fanàtic, Benedetto Ascolti, "inspirat pel seu àngel guardià".

Sessió del Concili de Trento (Quadro anònim).

CARLES BORROMEO.

FELIP NERI.

D. 1565: Els decrets tridentins són promulgats als Països Catalans pels concilis provincials de Tarragona (1564-66) i de València (1565-66), el primer que celebrava aquesta metròpoli amb les seves sufragànies de Mallorca i Sogorb. L'aplicació és duta a terme principalment per la figura del bisbe, enfortida arran de la celebració del concili de Trento. La reforma del clergat es concretà en la provisió de parròquies establertes previ examen, en la freqüentació de conferències de moral, que de vegades són donades pels mateixos prelatos (Juan de Ribera a València, Joan Vic a Mallorca), en la publicació d'obres d'orientació pastoral, com el *Directorium curatorum* (1566) de Pere Màrtir Coma, les nombroses reedicions del *Baculus clericalis* (1524) de Bartomeu Cucala i les *Instituciones* de l'arquebisbe Cervantes de Gaeta. Respecte als fidels fomenten la freqüència de l'eucaristia i en general dels sacraments, les missions foranes, confiades principalment a jesuïtes i caputxins, l'augment de confraries religioses (de la Minerva, del Roser, del Nom de Jesús), les manifestacions solemnes del culte eucarístic, la pre-ocupació per la vida cristiana dels mestres i, sobretot, l'en-

EL PERFIL D'UNA VÍCTIMA

Veig que el meu article sobre l'hipotètic real alumne desintegrat -o no integrat- que vaig publicar en aquestes mateixes pàgines ha estat força mal entès. Reportava el cas d'un al·lot amb dos llinatges eivissencs que no es considerava ni tan sols eivissenc, i que no parlava la nostra llengua. Un infant que, malgrat estar escolaritzat en un institut d'Eivissa, i després d'haver estat escolaritzat en centres de primària de la nostra illa, i tot i haver-hi nascut, no complia una condició fonamental en aquestes circumstàncies: compartir amb la resta d'eivissencs la llengua catalana.

Algunes persones m'han fet arribar comentaris sobre com l'article s'ha entès de malament, i fins i tot se n'ha publicat un comentari -al diari de diumenge- prou il·lustrador d'aquesta incomprensió flagrant. Els que han entès l'article malament s'aturen a comentar rucades com ara si aquest infant "té dret" o no a usar l'espanyol quan parla amb mi, o fins i tot si té dret a prescindir de la llengua catalana. Evidentment, el tema de l'article no era ni de bons tros aquest, ni voldria, de cap de les maneres, discutir-li ni un sol dels seus drets individuals. Només faltaria!

El tema de l'article era senzillament oferir el perfil d'una víctima. Víctima de qui?, es podran preguntar les persones que llegixin aquest paper. Víctima del sistema d'ensenyament? Ara ja no. En l'època de la dictadura franquista, hauríem pogut interpretar que es tractava d'una víctima del sistema d'ensenyament, perquè no hauria tengut l'ocasió d'aprendre la llengua de la nostra illa -i del conjunt dels Països Catalans-, cosa del tot incompatible amb un sistema d'ensenyament veritablement democràtic. L'esmentada criatura, emperò, sí que ha tengut ocasió d'aprendre català a l'escola. Però, malgrat aquesta ocasió que se li ofereix al davant, no hi ha reeixit, no ho ha aconseguit. Per què? Justament per la seua condició de víctima.

Víctima dels seus pares, que no li han ensenyat català? I quina culpa n'han de tenir, pobrets, si, al seu torn, deuen ser un parell de víctimes més! Uns pares que

renuncien al català, tot i ser eivissencs, per parlar als fills són unes víctimes, molt més dignes de commiseració i de llàstima que no de cap altre sentiment. Víctima d'algun professor barrut que el "discrimina" perquè no parla en català? Tenguem en compte una sola consideració: qui no sap parlar en català, a Eivissa, es discrimina a si mateix. No són els altres que el discriminin.

L'infant en qüestió, dit de manera contundent i rasa, és víctima d'Espanya. D'una Espanya que no ha sabut entendre les llengües i parles diverses dels seus fills, per dir-ho en paraules del poeta Salvador Espriu; d'una Espanya que, en comptes d'afermar els ponts del diàleg, s'ha estimat més construir una identitat nacional al voltant d'una sola de les seues quatre nacionalitats: la castellana. Aquesta voluntat d'homogeneització, fracassada del tot, històricament, és el que fa que aberracions com les que explicam siguin avui possibles.

Un candidat, en campanya electoral, ha dit que haver nascut a Eivissa no és cap mèrit. L'afirmació ha irritat alguns eivissencs, que no han pescat un matís important. Certament, haver nascut a Eivissa no és cap mèrit, però ser eivissenc sí que ho és. Els que, hagin nascut a Eivissa o a la Puebla de Cazalla, tenen les condicions per a actuar com a eivissencs es troben al seu davant amb una pila de possibilitats de les quals no poden participar els que, potser fins i tot havent nascut a Eivissa, només compten amb els elements que tendrien si ho haguesin fet a l'Espanya estricta.

I, encara, una altra consideració: Eivissa no és més cosmopolita que, posem per cas, Bollos del Condado. Sí, emperò, que hi ha probablement més gent cosmopolita aquí que no allà. Però, ho deix com a simple pregunta retòrica, n'hi ha més (de gent que domini tres o quatre llengües, que hagi viatjat per molts països o que tengui contacte amb gent de molts llocs d'arreu del món) entre els que saben català o entre els que s'entesten a mantenir el seu monolingüisme espanyol? Ω

BERNAT JOAN I MARI

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

CRIDA A L'ENTESA

Darrerament hi ha el costum pel qual algun docte escriptur ha fet debades noves rimades.

Seguint l'estil d'En Jaume Roig, ens ha fet goig veure i llegir texts sobre els fets més indiscrets.

Aquesta pràctica tan saludable ens desconcerta veient que certa gent estimable ha errat la tàctica.

Perquè s'ha vist com a espectacle suat i trist que entre l'esquerra es tiren terra uns contra els altres.

No és bona cosa que entre els amants d'aquesta terra ens fem la guerra, que ens causem nosa i desencants.

La discrepància entre erudits d'aquest país no ha de trencar mai l'elegància ni pot passar que ens porti al punt de fer oblit del malparit que és al damunt dels ciutadans valencians.

Perquè la dreta d'això interpreta que en té per anys -amb prou raó?- en el timó d'on treu bons guanys.

Allà on controlen diners i hisenda omplim el sac i ara volen anar a Iraq a fer més renda.

El del bigot, segons diu ell, no "va en pilota". Ja se li nota que vist amb pell de rabosot.

Clar que "en pilotes" es va millor que no entratjat amb la pudor del xapapote i sang d'Iraq.

Valencians, dins l'Acadèmia o fora d'ella, que la blasfèmia i la querella entre germans no aconseguisca perdre de vista que l'enemic és el cacic de Cartagena que ens encadena.

Si contra algú hem de lluitar és per llançar dins el comú el botifler cartagener.

Sí, sí, el bord que la bragueta la porta fluixa i, quan veu cuixa, al que la dreta diu es fa el sord.

Caldrà que el pis comprat al mig la Castellana se'l pagui fent cada setmana de jornalier.

Tota la ràbia acumulada en contra d'ell serà apagada quan fem que sàpia suar la pell.

Si en són quatre que amb mala traça suquen del pot, els caldrà abatre usant la maça més dura: el vot.

La voluntat expeditiva amb què s'expressa l'electorat és la que priva d'aire a la dreta.

En la política, està de sobra qui desprecia la gent més pobra i qui voldria manar sense crítica.

Mes la potent força del vot és la que traça en democràcia qui fa el ninot i qui és decent.

La saviesa d'un poble obert no ha de permetre que la malesa pugua transmetre el desconcert.

Necessitem la il·lusió i l'energia dels qui volem que el poble sia una unió.

Vitalitat i alegria són elements d'èxit segur i fonaments per al futur.

Per tot, fem esta crida a l'entesa de gent honesta que vol guanyar per governar amb honradesa.

En democràcia, tenen la veu els ciutadans i això es veu que no els fa gràcia mai als tirans.

En llibertat, parlen les urnes contra les urpes, és el combat de la paraula contra la bala.

En nom de la Terra, tothom diu no a la guerra perquè el que plau és viure en pau.

I que el País Valencià visca feliç i sobirà mentrestant creix sent ell mateix! Ω

<http://es.groups.yahoo.com/group/agenciaanna>

Per a llegir els ANNA's de la primera epoca:

<http://llibertat.com/annanoticies/>

¿Vols deixar de beure?

PODEM

AJUDAR-TE

Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

Les Províncies i el PP

R.: > El diari valencià Las Provincias (proPP) proposa una votació demanant a la gent si està d'acord que el català i el valencià són el mateix idioma. Entreu a l'adreça electrònica més avall i hi voteu en consciència, per mirar de parar, per poc que sigui, el mal que aquests enemics ens volen fer.

>L'adreça és: www.lasprovincias.com. Us hi sortirà la pàgina principal. Heu d'esperar i tirar per avall. Quasi a baix de tot, a la dreta, sota la imatge d'un diari doblegat, hi trobareu "Encuesta: ¿Hay que separar libros en catalán y valenciano?". Cliqueu-hi i a sobre a l'esquerra, ja podreu votar. Si hi voleu afegir cap comentari, millor.

També us recoman la pàgina d'Sport on els elements espanyolistes molt interessats a aparentar neutralitat per part dels organismes esportius espanyols (regits per madrilenys i exdirectius del R. Madrid, i recordem també que no hi ha ni un sol àrbitre català a Primera Divisió, el darrer hagué de marxar a causa del boicot que patia) pretenen que el tancament del Nou Camp és just i proporcionat (quan al Bernabeu i uns altres camps hi ha hagut coses molt més greus i no ha passat res) i estan entrant-hi massivament per desvirtuar l'enquesta:

><http://www.sport.es/encuesta/default2.asp?enq=2667&cont=2>

Joel: >Ja està bé d'això, R. Així no es va enlloc.

R.: ? Què és "això", doncs? Les propostes concretes? En aquesta llista a voltes hem parlat de petits projectes concrets que mai no han estat rematats pels qui deien fer-se'n càrrec.

Joel: > El PP i el PSOE van negociar la nostra llengua amb l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana i els REGIONALISTES de CiU, i ara els espanyols es veuen legitimats per disgregar oficialment el català a traves de l'AVL i de l'Espanya de les "Autonosuyas".

R.: I què hi tinc jo a veure? Sóc jo de CiU? L'he defensada enlloc? No tinc ni idea de què haureu fet vosaltres (això ho deix a la consciència de cadascú), jo particularment he estat sempre en llocs durs (en la clandestinitat abans de la transició, de regidor en el postTejerazo i tot coses per l'estil: el cul ben pelat).

Joel: >CATALUNYA I LES INSTITUCIONS I CULTURA ESPANYOLES SÓN ANTAGÒNIQUES. CATALUNYA I ESPANYA NO PODEN COEXISTIR EN UN MATEIX SAC POLÍTIC. Ni amb Las Provincias, ni amb cap seleccioneta regional, no hem d'entrar en el seu joc.

R.: Mira, el que vull és sobreviure i jo tinc clar que això passa necessàriament (però no sols) per donar brancam del fort al PP. O no n'hi n'hem de donar, ara que té vies obertes pertot arreu però que no deixa d'afixar-nos? Contesta, sisplau. No fugis.

Joel: >jo no vot la llengua, la parl i la defens sempre. I jo no assistesc a partits de costellada on l'únic que té de selecció nacional és el seleccionador Alonso, que és de Benicarló.

R.: Jo tampoc, però em pareix bé que els catalans que vulguin hi assistesquen, perquè els independentistes no hem estat capaços de generar una alternativa millor, sols mots insolvents, com és costum de la casa. I de mots no podrem sobreviure, ni de bones intencions (l'infern en va curull). Qui no és capaç de donar coses millors, no pot retraure als altres que s'apunten a les mediocres: és l'únic toll que queda enmig

el desert.

Joel: >Intentant "parar els enemics", fent-los cas, entrant a jugar en la seva democràcia i món mediàtic trucats, ens estem parant a nosaltres mateixos!

R.: La veritat és que jo sols crec en propostes concretes, i mir d'anar fent coses concretes. Els qui no fan res, evidentment, no podran errar-la mai justament perquè no fan res. Però deixaran de fer el que toca i d'errar-la, i d'aprendre'n, que és el que succeeix. Fes-me alguna proposta concreta i parlarem d'alguna realitat concreta. No accept els "anti" a seques ni repetir sempre la cançoneta del NO-NO-NO si no hi ha propostes concretes i realistes. Propostes concretes i realistes. Qui no en fa, no pot tenir gens de credibilitat, perquè sols serà parlar per parlar.

Joel: >Hem de fer foc nou. CAP PARTIT DELS ACTUALS ENS SERVIRÀ PER SALVAR CATALUNYA DE LA DESAPARICIÓ.

R.: I quin ens ha de salvar? Alguna cosa concreta hauríem de fer, però si no fem ni campanyes ni tan sols enllestim coses acordades des de fa molt (n'hi havia responsables, crec recordar: fa lleig de recordar-ho?) ... molt menys un partit modern i realista. Anem així a recules, com el "madridista" Joan Gaspart dins el seu búnker: cada volta pitjor. I sense esmena, enfonsant-nos en els aiguamolls de la desídia.

Joel: >Hem de passar de cap oferiment d'Espanya, O DE FRANÇA. O de la Unió Europea, o el Vaticà

R.: La neutralitat del Vaticà, molt i molt difícil, fins més que recomanable, però realment qui mana són els Estats Units (fins i tot al si de la Unió Europea, com ho demostra tot l'afer de l'ampliació).

Joel: > (ho dic per Andorra o les pseudo-vies democratacristianes, que Catalunya és molt més important que Croàcia!).

R.: Que provi a demostrar-ho, doncs. Gràficament i breu: No hi ha collons i això sí que ho sabem de sobra. Perquè tot requereix uns fets reals i no pas entelèquies inconcretas (que és el que vol l'enemic de Catalunya).

Joel: > Me'n don de baixa. I qui em vulgui entendre m'entendrà. Molta Sort.

R.: Trob que l'actual independentisme està sembrat de sal. De la sal de la inconcreció i de la irrealitat (=de la incompetència), de somiar (que és barat i no compromet a res): bona excusa de malpagadors per a no fer res: la sublim inutilitat, amb perpètues disquisicions inútils, que és el que vol...el PP (per ex.).

La sort no ve perquè sí. És una lluita, i a més una lluita sincera i conseqüent. La cosa no s'arregla amb mantres ni slogans, sinó amb actituds, fets, propostes concretes, projectes realistes i modernitzats, proves, raonaments i conclusions. Tot una feina sempre per fer a ca nostra, la casa dels somnis.

Realpolitik o nacionetes de la Srta. Pepis

El Frente Polisario y la Guerra Imperialista contra Iraq - Datos y Analisis

Publicado en: Andalucía Libre nº 180 - La Guerra y los Sindicatos - El Polisario y la Guerra

viernes, 04 de abril de 2003 21:57

1º. Declaraciones de dirigentes del Frente Polisario

2º. Analisis: "EEUU o Iraq, ¿Con quien está el Frente Polisario?"

te Polisario?"

El ministro de Sanidad de la República Árabe Saharaui Democrática (RASD), Omar Mansur, criticó ayer que el Gobierno español se muestre tan exigente ante la ONU con el cumplimiento de la resolución de desarme de Irak y que, por el contrario, "ceda al chantaje de Marruecos y no exija con más firmeza la celebración del referéndum sobre la autodeterminación" del pueblo saharauí, como aprobaron las Naciones Unidas en 1991, hace ya 12 años. "Estamos a 90 millas de Canarias y España saldría beneficiada de nuestra independencia", afirmó Mansur. Diario de Ibiza - 15 de Marzo de 2003.

El presidente del Parlamento del Sahara, Salem Lebsir, pidió ayer en Zaragoza que la comunidad internacional tenga «la misma decisión» mostrada para resolver la situación de Irak con respecto a Marruecos, y que haga que se cumplan las resoluciones de la ONU referentes al referéndum de autodeterminación del Sahara. Ledsir, quien recibió ayer de manos del presidente de las Cortes de Aragón, José María Mur, los resultados del referéndum simbólico en el que aproximadamente 5.000 aragoneses se han mostrado a favor de "la independencia del Sahara, la paz y la libertad de los saharauis", destacó que su pueblo «está en contra de las guerras y en contra de que los gobiernos decidan implicarse en conflictos contra la voluntad del pueblo». A pesar de esto, defendió que «pedimos que se tenga, en el conflicto saharauí, la misma decisión que se tiene con el tema de Irak», y pidió que «se aplique la misma ley» en la defensa de las resoluciones del Consejo de Seguridad de la ONU, ya que se ataca un país argumentando «el posible uso de armas prohibidas» y el no respeto a los derechos humanos, cuando Marruecos «ha utilizado armas prohibidas internacionalmente contra el pueblo saharauí y no respeta sus derechos humanos». Criticó que la guerra en Irak haya provocado que el Consejo de Seguridad de la ONU no vaya a tratar el tema del Sahara. DEIA - 25 de Marzo de 2003.

El ministro de Cooperación del Sahara, Salen Baba Hasenna, se mostró ayer en Mieres contrario a la guerra de Irak. Declaró que los saharauis consideran que "para cualquier conflicto internacional la vía más adecuada y razonable para la solución es en el marco de la legalidad internacional", en concreto las Naciones Unidas y el Consejo de Seguridad. En cuanto a los fuertes ataques que se están produciendo en las distintas ciudades de Irak, Salen Baba Hasenna tuvo un recuerdo para los civiles y manifestó que, en cualquier guerra, "las víctimas que se producen son personas inocentes". En ese mismo contexto, añadió que "la guerra por supuesto va a generar la pérdida de vidas y en definitiva, los que van a sufrir las terribles consecuencias del conflicto bélico va a ser el pueblo iraquí". La Voz de Asturias, 27 de Marzo de 2003

Opinión

EEUU o Iraq. ¿Con quien está el Frente Polisario? Andalucía Libre

Constatemos el dato. Hasta la fecha, 16 días después de iniciada la agresión imperialista yanqui contra Iraq, el Frente Polisario -como tal o como RASD, tanto da- no ha emitido ninguna declaración, comunicado o pronunciamiento público oficial sobre la invasión de Iraq por los EEUU. En las instancias dirigidas en Argel o Tinduf se mantiene hasta el momento un silencio estruendoso. No debe de haber demasiados movimientos políticos en la Nación Árabe -o incluso en el mundo en general- que como el Frente Polisario hayan debido considerar que no tienen nada que decir ante lo que está ocurriendo en Iraq.

El silencio del Frente Polisario es una opción política, obviamente. Cualitativamente más débil y dependiente de sus inmediatos patrocinadores que los Estados árabes, es muy posible que haya considerado que

ni siquiera se encuentra en condiciones de combinar un posicionamiento formal solidario con el pueblo de Iraq con otra practica real sumisa a los intereses imperialistas, como están haciendo prácticamente todos los regímenes árabes (empezando por la Monarquía marroquí).

Aún así, que el Frente Polisario se situó a la misma altura política de estos estados clientes, ejerciendo nuevamente el "sagrado egoísmo" y la "realpolitik", no deja de ser un gesto más, significativo y definitorio. Al margen de razones más amplias, históricas y de fondo -que ampliarían en exceso el objeto de este apunte- cabe pensar que Abdelazis y el resto de la actual dirección del Polisario han tenido buen cuidado en esta coyuntura en no molestar a España, su aliado fundamental, que confía en el Polisario como elemento de desgaste de Marruecos situado en su retaguardia. Tampoco, posiblemente, ha querido interferir en la compleja disputa por el favor yanqui que llevan manteniendo desde hace tiempo los respectivos regímenes de Argelia -del que depende- y Marruecos, al que se encuentra enfrentado por el control del territorio de la antigua colonia. Y ante todo, probablemente, no ha querido ofender ni incomodar a los EEUU, a los que ha confiado, desde hace años, atraer a su causa e intereses; acreditando ante Washington en una hora clave su responsabilidad y prioridades.

Las declaraciones personales de dirigentes del Frente Polisario tienen como sustitutivo de esa declaración inexistente, un valor relativo. No sería la primera ocasión en que, ante acontecimientos de entidad, mientras Argel-Tinduf va por un lado, sus representantes diplomáticos van formalmente por otro (cabría recordar, a modo de ejemplo, como, en su día, mientras su centro de dirección y su representación en Nueva York admitían contemplar la oferta de división del antiguo Sahara español entre su RASD y Marrue-

cos, varios delegados polsarios en el extranjero la rechazaban simultáneamente con vigor). En ese contexto, cabría ubicar la evidente contradicción entre la posición de Salen Baba Hasenna -lamentando la guerra aunque sin incluir una condena explícita del papel agresor de EEUU- y las mucho más belicosas de Omar Mansur y Salem Lebsir, de las que puede desprenderse que su mayor queja ante la situación era que los EEUU y subsidiariamente España no aplicaran a Marruecos -por el caso del Sahara- el mismo tratamiento contundente que están actualmente infligiendo a Iraq. Con todo, que estas últimas se hayan producido así en los términos citados, no deja de ser tampoco una muestra evidentemente significativa sobre las sensibilidades existentes; al menos en la estructura dirigente del Polisario exterior radicada en Tinduf y Argel.

Circunstancias como la presente, vistas desde el punto de vista de los intereses nacionales de Andalucía y desde la perspectiva de una izquierda andaluza que siempre ha de tener presente que su primer enemigo es España, sólo vienen a reiterar la necesidad de proceder a una reevaluación exhaustiva, rigurosa, completa e independiente de toda la historia, componentes e implicaciones del contencioso del Sahara, más allá de los tópicos y simplificaciones al uso, de tal modo que la defensa del derecho a la autodeterminación de toda la población originaria del antiguo Sahara español (no sólo la interesadamente incluida o excluida por los colonialistas españoles del censo colonial español de 1974) no se vea distorsionada, manipulada o instrumentalizada; sea por la Monarquía marroquí o por otras potencias, directa o indirectamente.

Más información y enlaces en el Boletín.

Nota Añadida: Con posterioridad a la publicación de este Boletín NO se ha producido tampoco ninguna declaración oficial sobre la Guerra y Ocupación de Iraq por parte del Frente Polisario.

Así nos definimos en nuestro sitio: "Boletín de noticias y opinión desde la izquierda nacionalista andaluza. Una visión de Andalucía como nación desde la izquierda; una visión del Mundo desde la izquierda andaluza."

Ya distribuido, ANDALUCIA LIBRE nº 181 - La Humillación de la Nación Árabe
martes, 15 de abril de 2003 7:51

El Front Polisari és un exemple de la realpolitik que, vulguem o no, ens agradi o ens repugni, pertoca dur a terme en política real quan hi ha vides per enmig i no sols elucubracions "progres" més o menys perfeccionistes sobre el paper en blanc inviable.

És la diferència entre el que fa el Sinn Féin, els kurds o el Polisario per un costat (que viuen en la realitat i en la política real) i els somnis progres sense base social consistent real, com són l'extrema esquerra "independentista" catalana o andalusa o asturiana o occitana, que sols són l'eruditisme escolàstic de la política.

Una cosa és debatre en el buit i una altra molt distinta intentar canviar la realitat. Aquesta lliçó elemental molts encara no la volen entendre. Ω

Curdistan: una naci6n camina de cap a son independència

De Sèrgi Viaule

Brocadura de 60 paginas

Prètz: 6,10 € franc de pòrt

De comandar:

A.D.E.O.

B.P. 28

81370 SANT SULPICI LA PUNTA

Tel: 05.63.40.09.33

Fax: 05.63.40.02.90

Corrièl: desvolopament.oc@wanadoo.fr

<http://vilaweb.com/>

+

Tota la informació sobre totes les eleccions a l'especial Eleccions 03 de VilaWeb, El Punt, Diari de Balears i Mente

El tamazight, prohibit a la campanya electoral de Melilla

La Junta Electoral afirma que només es pot fer campanya en espanyol.

La Junta Electoral de zona ha prohibit al partit Coalición por Melilla (CpM), l'ús de la llengua pròpia del Rif, el tamazight, en la campanya electoral a aquesta ciutat africana sota administració espanyola. Ho explica el diari de Melilla El Telegrama. La militància de CpM és majoritàriament tamazight i musulmana.

Segons la sorprenent decisió de la Junta, l'únic idioma autoritzat per a fer propaganda electoral és l'espanyol. CpM feia servir el tamazight a la megafonia de la caravana electoral. El candidat del partit és Mustafà Aberchán, que va ser el primer president musulmà de la ciutat. Aberchán va ser el president en una part de l'anterior legislatura, gràcies a un pacte amb el partit de Jesus Gil, però el pas de diputats al grup mixt va fer possible que el govern passés a mans de Juan José Imbroda (Unión del Pueblo Melillense-

PP). A Melilla, enguany, s'hi presenten vuit partits.

Abans del començament de la campanya, a Melilla, ja havia tingut força dificultats el Partit Nacionalista del Rif. Va tenir entrebancs per a registrar-se perquè el Rif "supera l'àmbit territorial espanyol", segons les autoritats.

+ Especial VilaWeb: Eleccions 03.

<http://campanyes.org>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

<http://www.fundacioperlapau.org/iraq/>

<http://alarabnews.com/alshaab/alharb/shohadaa>

<http://www.aznar.net/>

<http://storm.prohosting.com/extraofi/>

<http://www.kalegorria.net/cgi-perl/>

<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>

"Hi ha una generació els jutges de la qual mereixen ser jutjats!" (Talmud).

"Cabells blancs i armes guanyen batalles" (Refrany català).

"Sigam intransigents amb la meta i flexibles amb el camí" (Pasqual Miquel i Tomàs, valencianista).

Ai la! s, la generació amb jutges que mereixen ser jutjats! (Talmud) Felicíssim país el nostre, on la levita ministerial, la toga i el blasó no delinquen mai! (Ramon y Cajal) Mai els nostres jutges no són millors que nosaltres (Betti) El deure d'un jutge és fer justícia; el seu art rau a donar-hi llargues (Bruyère) Si el jutge fos just, potser el criminal no seria culpable (Dostoievski) És tan bon jutge que rabia per no poder damnar les 2 parts (Mazzarino) Què espereu d'uns jutges que sols apliquen les lleis creades pels homes i no la justícia de Déu? (El boig). Ω

Què opina Rita Barberà de "Todas putas"?

Encarna Canet, candidata a l'Ajuntament de València per l'Entesa emplaça a Rita Barberà, candidata pel PP a pronunciar-se sobre la polèmica creada pel llibre "todas putas" i per la resposta de la ciutadania demanant la dimissió de la Directora del Institut de la Dona, Miriam Tey, i del Ministre de treball, Eduardo Zaplana.

Encarna Canet ha declarat: "Aquest llibre encarregat i editat per la directora de la dona és un compendi d'aberracions i d'apologia de la violació per lo qual degrada la imatge i la dignitat de les dones que es suposa ha de protegir la pròpia Miriam Tey".

I dirigint-se a l'actual alcaldesa, Encarna Canet ha manifestat: "Si Rita Barberà no es pronuncia

entendrem que és corresponsable d'aquestes lamentables actuacions. La candidata del PP té ara l'ocasió de donar la seua opinió com a polític i com a dona i no fer "mutis per el foro" com en altres ocasions ha fet sempre que la ciutadania demanem explicacions al Govern" Ω

ANNA notícies.

TU ETS MESTRE

PERQUÈ ELS QUE VÉENEN DE FORA CONEGUIN I PARLIN EL CATALÀ, TU ETS EL MILLOR MESTRE. PARLA'LS EN CATALÀ.

Més de 65.000 persones que vénen de fora aprenen el català, cada any, amb els diversos programes d'ensenyament lingüístic. Ajuda'ls a practicar. Si els parles en català, els ajudaràs a integrar-se a la nostra cultura i, a més, contribuiràs al seu desenvolupament personal i professional.

el futur creix
a Catalunya →

Generalitat
de Catalunya

www.gencat.net

F I R A D E C A M P O S

En Miquel Ariza és l'encarregat de l'Autocros de l'Escuderia Quelmi Team de Sineu. Fan carreres de cotxes, dia 5 i 6 de juliol a son Mas d'Andratx, dia 15 d'agost a Sineu i dia 24 a Campos. Tel. 639 612 520

Fa 4 anys que na Francesca Vilallonga fa escultures de guix i de fusta al seu taller de Campos. Tel. 971 650 808

Fa un any que n'Arnau Nigorra de sant Joan ha obert amb el seu cunyat Joan Pomar la botiga d'aire condicionat, Electricitat i fontaneria SANELEC davant l'església de Campos. Ens conta que amb un milenar d'eurons se pot tenir el menjador a 22 graus tot l'any. Tel. 971 650 769

Wn Gabriel Garcia de Madrid és col·leccionista de màquines fotogràfiques. A la Fira de Campos n'exposava 160. Tel. 971 160 165

Fa 18 anys que n'Elisabet Martorell fa ceràmica al seu xalet de son Bieló. Tel. 971 262 733

Fa 3 mesos que en Jesús Martínez i el seu germà Xavi regenten la Cafeteria es Racó al costat de l'església de Campos. Un plat combinat i una beguda, 6 €. Tel. 971 650 268

Quan era fadrina i ara que ja te els fills grans, na Trinitat Jaume pinta a l'oli i fa colages al seu estudi de Campos. Tel. 971 650 321

Son alguns components del Moto Club que se fundà l'any passat a Campos. Són una trentena de socis el president dels quals és en Pere Ollers. Tel. 619 036 650

La guerra de l'Iraq

No han trobat cap arsenal,
De les armes prohibides,
Fou un embull de mentides,
D'en Bush, home irracional.

Que en direm del mostatxut,
Que ha fet de xot de cordeta,
No té la consciència neta,
El que ha fet de toixarrut.

Un home de pocs escrúpols,
De molt poca consciència,
Ni gens de benevolència,
Pitjor que un ramat de brúfols.

El primer ministre anglès,
De non té, en Toni Blayr,
Part d'Iraq feu destruir,
Això si que és ben palès.

Si en Sadam hagués tengudes,
Les armes hagués emprades,
Ho he dit moltes vegades,
És que les te contingudes?

Han feta grossa matança,
Han morta molta de gent,
En l'amo el més dolent,
Tots tres en tenen gaubança.

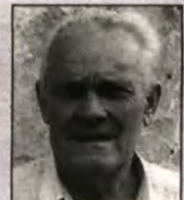
Aquesta nació d'Iraq,
Està tota destrossada,
Si tan voleu esbucada,
Per no tenir pietat.

Tenen les mans embrutades,
Molt poc cor i poc cervell,
Més petit que el d'un aucell,
Jamai poden ser rentades.

Si en Jordi Bush va atacar,
Fou perquè hi havia petroli,
Te el cor que li bull d'odi,
Tot lo món vol dominar.

I ara per acabar,
Tal com ho pens, ho he escrit,
Si algú se sent ferit,
Ell te el dret a replicar. Ω

Si ell tengués pietat,
Seria més bondadós,
És l'home més perillós,
Que en el món hagi habitat.

GUILLEM
CRESPI
PONS DE
SA POBLA

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**